

Sergiu Nicolaescu

„Mămăliga“ a explodat!
Decembrie 1989

Sergiu Nicolaescu

„Mămăliga“ a explodat!
Decembrie 1989

EDITURA INSTITUTULUI REVOLUȚIEI ROMÂNE
DIN DECEMBRIE 1989
Colecția *Biblioteca I.R.R.D.*

București, 2010

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
NICOLAESCU, SERGIU**

„Mămăliga“ a explodat! Decembrie 1989 /
Sergiu Nicolaescu. - București : Editura Institutului
Revoluției Române din Decembrie 1989, 2010
ISBN 978-973-87786-8-9

821.135.1-94
94(498)(0:82-94)1989.12”

Colecția ***Biblioteca I.R.R.D.***

Publică studii, eseuri, memorii, jurnale, culegeri de articole, interviuri și documente, albume foto și de artă, lucrări care pot îmbogăți baza de date și informații privitoare la Revoluția Română din Decembrie 1989, constituind o Addenda la Programul de cercetare științifică al I.R.R.D

CREZUL MEU

Suntem o națiune tânără, intrată în viață din **Marea Unire**.

Născuți între poftele a trei imperii, pe o insulă latină, într-o mare de slavi, am părut o țară a nimănui aproape 1000 de ani, deși avem un trecut încă dinaintea istoriei și niște strămoși care, prin violența credinței lor, a curajului și spiritului de sacrificiu, ne lăsau genetic un cadou care ne dădea dreptul la un alt destin. Am trecut prin „**Noaptea timpurilor**”, fără strălucire și fără zgomot.

Mult trebuie să fi bătut vântul suferinței pe meleagurile noastre pentru ca din două popoare războinice să se nască unul pașnic. Ne-am ascuns prin păduri, văi și munți, în loc să construim cetăți de piatră în fața barbarilor fără credință. Atunci când stai ascuns, teama crește și odată cu ea omul devine altul. Credința ne-a dat un alfabet străin și ne-a apropiat de greci și de slavi în loc de Occident. Și de atunci încoace ne tot chinuim să revenim în Europa. Numai comparându-ne cu polonezii catolici, putem avea explicația subistoriei în care ne-am complăcut. Privind cu luciditate trecutul nostru, ne vom îneca într-un ocean de amărăciune. Câte secole de beznă, trădări, groază, persecuție și iobăgie! Ce puține clipe de glorie sau de triumf!

Mă revoltă jelaniile și resemnarea din atât de iubita noastră „Miorița”. Îi admir pe Mircea, Ștefan, Mihai, Carol și Antonescu, care au avut cultul cuceririlor și al forței în folosul Țării.

Nu trebuie să uităm marile trădări din istorie în care am lăsat pe Mihai Viteazul să fie ucis la Turda, pe Horea, Cloșca și Crișan, trași pe roată la Alba Iulia, pe Tudor Vladimirescu, ridicat și omorât de câțiva greci, pe Cuza, alungat din țară și mort în străinătate, pe Carol I, regele întemeietor al României moderne, mort ca un străin în țara pe care el a făurit-o, pe Ion Antonescu, executat de comuniști și de regele Mihai...

În ultimul secol, am intrat în două războaie mondiale, am avut 2,5 milioane de victime și am terminat fără a ne afla pe lista învingătorilor și nici pe cea a învinșilor. Aș fi preferat să le fi pierdut, salvându-ne onoarea. Luptând

împotriva celor mai puternice armate ale lumii, cu rușii și germanii, am intrat lihnii și umiliți din nou ca iobagi sub cizma comunistă și a bolșevicilor ruși. De aici, o altă jumătate de secol de întuneric și resemnare, poate cel mai umilitor moment.

Și deodată, ca o explozie, a venit **Revoluția noastră**, născută din demnitatea ce părea moartă. O clipă de sacrificiu, de libertate și de bucurie.

După vremuri telurice s-a născut o speranță. O clipă, pentru că au apărut din nou trădătorii - delatorii istoriei – și profitorii, gata să nege totul. **Încercarea de a compromite Revoluția prin urmările ei este o înșelăciune.**

Mă ridic împotriva acelor care neagă **Revoluția spontană a poporului român** (muncitori, necalificați, elevi, intelectuali și studenți), pe care o atribuie unor aranjamente personale și care vor să ne jefuiască de un posibil ideal, împotriva tuturor din afară care afirmă că totul a fost o minciună și prin asta dovedesc că ne consideră dușmanii lor.

M-am născut pe 13 aprilie 1930 la orele 12,00. Era Duminica Floriilor. Am trăit în șase regimuri: România Mare după Trianon, dictatura carlistă, dictatura legionară, dictatura antonesciană, dictatura comunist-bolșevică, dictatura ceaușistă, iar după revoluție în democrație și libertate, care ne-au adus sărăcia și iobăgia. Suntem sclavii celor cu mulți bani, suntem supușii celor care ne conduc astăzi țara. Suntem nimeni și nu mai avem nimic. Suntem într-o barcă ce plutește pe un ocean al minciunii, al speculei și profitului.

A vorbi de respectul față de popor în numele căruia acționezi, fără a avea la bază respectul față de om ca realitate individuală, este pură demagogie.

Am trăit într-o falsă realitate și scandaloasă iraționalitate, într-o tutelă a dogmelor și sloganelor coercitive, ne-am ascuns într-o tăcere nedemnă a indignării neputincioase care a permis nebuniei să acționeze nestingherită și ne-am scufundat într-o existență depersonalizată și complicitară. **Am fost lași!**

Ce-am reușit după revoluție? O amăgire de câțiva ani de jocuri politice ce tindeau spre o democrație de tip balcanic, bineînțeles. Ce ne-a adus democrația aceasta? Libertatea mulțimii, dar și vrajba demagogică, dezământul, pofta de mărire, de răzbunare, huliganismul și iarăși minciuna. **Tăcem și acum, fiindcă suntem tot lași!** Din nou se ridică mizerabila neputință în fața agresivității semidoctismului plin de sine și intolerant, iubitor de putere și dornic de victorii asupra săracilor.

Vom aștepta din nou, resemnați, dreapta judecată a istoriei sau va apărea un nou '89?

Am sacrificat șase ani pentru cercetarea evenimentelor din decembrie 1989 pe care le-am trăit din plin. Rezultatul: am fost hulit, jignit, amenințat. Timpul ne va judeca pe toți la justa noastră valoare și credință națională. Am scris o parte din ceea ce cred, poate am făcut greșeli, dar sunt fără voie. De asta să fiți siguri.

*În timpul comunismului nu am făcut niciodată confuzia între țară și regim, nu am trădat niciodată țara, pentru că aș fi agravat în același timp și mizeria în care trăia: morală și materială. Nu am făcut niciodată concesii nici regimului, nici lui Ceaușescu și niciodată nu am făcut compromisuri de care mai apoi să-mi fie rușine. Prin ceea ce am făcut am vrut doar să aduc un modest aport la redescoperirea memoriei și a identității naționale, a încrederii în noi înșine, a dragostei de libertate, democrație și demnitate. **A dragostei de Patrie.***

De un singur lucru sunt sigur: filmele pe care le-am făcut aparțin națiunii române. E tot ceea ce am realizat. Din păcate, după revoluție am greșit!

După 1989 am devenit om politic și nu am mai folosit cinematografia pentru idealurile pentru care am luptat o viață. Regret cei 21 de ani pierduți.

În încheiere, pot spune că îl invidiez pe mareșalul Ion Antonescu care a murit strigând: „Trăiască România!”

SERGIU NICOLAESCU

Introducere

În prima jumătate a secolului XX, în Europa exista mentalitatea că noi, românii, suntem neam de mămăligari. În general, europenii știau destul de puține despre noi, mai ales faptul că eram o țară comunistă estică undeva pe la Marea Neagră. Cei care trecuseră vreodată pe la noi sau erau mai bine informați știau că vorbim o limbă ce seamănă cu italiana și tot ei aduseseră și vorba de mămăligari. Cred că asta o spuneau despre noi în primul rând vecini de-ai noștri care ne cunoșteau mai bine. În realitate am fost și încă mai suntem mămăligari. Ce să-i faci, de la moși-strămoșii noștri am moștenit și limba și mămăliga!

După câte înduraserăm în perioada comunistă, toată lumea a fost uimită de alungarea lui Ceaușescu și câștigarea de către poporul român a unei libertăți pe care nu o reușiseră alții înaintea noastră: polonezi, redegști, unguri și cehi. Acestea și încă altele sunt motivele care m-au determinat să dau titlul **„Mămăliga a explodat!”**. Iertați-mă!

Din incultură, unii se plâng de „revoluția furată” sau „confiscată”, de parcă ar fi vorba de un obiect personal. O revoluție nu poate aparține unui singur om, oricine ar fi acela. La fel și revoluția lui „x” sau „a mea” se autoelimină prin prostia totală pe care o exprimă. Mai există și varianta cu „lovitură de stat”, după modelul RDG, unde Krenz (ministru de Interne) îl va înlocui pe Honecker sau cum s-a întâmplat în Bulgaria, unde lui Jivkov i s-a pregătit o „lovitură militară de stat”.

În 1989, după un turneu făcut prin Europa în țările comuniste, Gorbaciov dă „foc verde” pentru căderea lui Honecker și Jivkov. În România se convinge că nu se putea baza pe nimeni pentru o astfel de lovitură de stat împotriva lui Ceaușescu. Împotrivindu-se reformelor gorbacioviste, dictatorul român se agață cu încăpățănare de poziția lui, bazându-se pe ura românilor împotriva rușilor și pe așa-zisa lui „politică naționalistă și de independență”. Într-o atare situație, lui Gorbaciov nu-i rămâneau decât două căi:

- O *intervenție militară*, așa cum a procedat revizionistul Hrușciiov în Ungaria în 1956.

- O *revoltă populară pe baze etnice*, care ar fi iritat opinia publică europeană și ar fi convins-o să ceară o intervenție „umanitară”, cea mai legală fiind a „*Pactului de la Varșovia*” (Gorbaciov), ceea ce a făcut până la urmă și gen. american Schwarzkopf în Panama, cam în același fel și cam în același timp.

Gorbaciov evită conflictul armat propus de către americani și mai ales de Mitterrand și Kohl, făcând chiar declarații: „(...) *este o problemă internă a românilor, noi nu ne putem amesteca (...)*”, ca și când, de secole, politica Rusiei față de România ar fi respectat întocmai această conduită. Ei care în secolele XVII, XVIII și XIX au ocupat Țările Românești după fiecare război cu turcii, ne-au luat Basarabia în 1812, 1940 și 1944, la care au adăugat o stâncă de piatră pustie înconjurată de apă, „*Insula Șerpilor*”, care de fapt modifică harta apelor teritoriale ale URSS, de altfel visul de aur al lui Petru cel Mare, *ieșirea la Bosfor*, înconjurând astfel Europa din mai mult de două părți (nord-est și sud-vest).

Până în decembrie 1989 au fost două încercări de revoltă: una la Brașov și cealaltă la Iași, dar nefiind bine pregătite aceasta au eșuat.

Pe 16 decembrie 1989 izbucnește la Timișoara un protest al credincioșilor (cca 30 – 60 de persoane) împotriva mutării din oraș a unui preot maghiar. A doua zi, pe lângă cele 60 de persoane s-au strâns vreo 1.000, transformându-se în revoltă anticeaușistă făcută de români.

Pe 20 decembrie 1989, revolta Timișoarei a reușit. ***Mămăliga a explodat!***

Începută la Timișoara, revolta a deschis calea și altor orașe, și a culminat la București în 21 – 22 decembrie 1989, când Ceaușescu a fugit cu elicopterul de pe clădirea CC și sute de mii de români s-au bucurat de victorie (muncitori 54 %, necalificați 15%, elevi 14%, neidentificați 7%, intelectuali 8%, studenți 2%). ***Fuga dictatorului în ziua de 22.12.1989, la ora 12⁰⁶, a marcat prăbușirea unui regim și concomitent a instituțiilor sale. Altfel spus, o Revoluție.***

Dacă în după-amiaza de 21 decembrie '89 se striga pe străzi: „*Veniți cu noi!*”, a doua zi, pe înserate, sute de mii de persoane adunate în Piața Palatului strigau: „*Jos comunismul, fără comuniști!*”

Ministerul de Interne (MI), teoretic, a dispărut din planul acțiunii coordonate, iar prin moartea gen. Milea se conturau mai multe centre de conducere superioară ale MAPN: gen. Stănculescu la MAPN și a doua zi gen. Militaru, prematur anunțat de cpt. Lupoi la TVR ca ministru al MAPN (tatăl lui Lupoi era șeful cadrelor din

MApN). La ora 16.00 apare la MApN (și mai târziu la sediul CC, ora 17.00) gen. Gușă, venit de la Timișoara, al treilea pol de conducere posibil, combinat cu foștii comuniști chemați de la TVR de Ion Iliescu pentru ora 17,00 la sediul fostului CC al PCR.

În bucuria victoriei se înscăuna treptat teama de ripostă din partea celor detronați și rămași fideli comunismului (vezi gen. Gușă și alții) care acceptau căderea lui Ceaușescu, dar continuarea aceluiași regim. În același timp au intrat în acțiune și planurile pentru apărarea lui Ceaușescu în cazuri excepționale (MI)

Apariția la TVR a gen. Militaru Nicolae, care prin apelul său nominal către cadrele MApN și ale MI insista prin formula „*Oprîți măcelul!*”, deși la acea oră în după-amiaza de 22.12.1989 în țară și în Capitală nu se trăgea niciun foc de armă, sporea suspiciunea și teama în rândul civililor și militarilor.

În jurul orei 18.00, în Piața Palatului - locul unde se aflau sute de mii de manifestanți care se bucurau de fuga dictatorului - s-a deschis focul de armă. Urmările acestor salve de diversiune se cunosc. Acest lucru confirmă existența unor forțe care erau pregătite de luptă și se aflau pe poziții de agresiune. Cine puteau fi acestea:

- *Forțe străine specializate în terorism – diversiune ce se aflau pe teritoriul țării și care, conform unui plan, au deschis focul. Trebuie adăugat și faptul că acest lucru coincide cu începerea „războiului electronic” asupra întregului teritoriu românesc în jurul orei 20.00, deci există o legătură între aceste două acțiuni. Războiul radioelectronic este premergător unei intervenții militare terestre și aeriene. În mod logic, dacă aceste forțe sunt cele care au intervenit, ar fi trebuit să tragă în plin în manifestanți, provocând lupta acestora cu Armata care intrase în acțiune în noaptea de 21 – 22 decembrie '89, condusă de gen. Milea. Nu a fost așa, focurile de armă au însemnat definitiv trecerea Armatei de partea revoluției împotriva securiștilor aflați în dispozitive. Știm că pe clădirile din jurul Pieței Palatului erau postați încă din 21.12.1989 oameni ai Securității, unii din Direcția a V-a, Securitatea Municipiului București sau USLA și aveau misiuni precise de supraveghere și pază. Sunt sigur că aceștia, la ordin, au deschis foc de diversiune pentru a permite celor din sediul CC să-și formeze un guvern după bunul plac și continuator al regimului ceaușist. Mulțimea din Piață respinsese încercarea comuniștilor de a forma un nou guvern comunist care, după toate probabilitățile, trebuia să fie condus de Ilie Verdeț, un admirator al lui Gorbaciov. Rolul gen. Militaru (rezervist), pus ministru încă din 23 decembrie '89, era unul evident prosovietic, fiind un informator al GRU-ului. Pe lângă aceștia, gen. Gușă*

era și el loial comunismului, am putea spune un comunism mai naționalist, iar. V. Stănculescu, aparent fără culoare, posibil să fi făcut un joc dublu, dar care în orice caz părea rezonabil.

- O forță „necunoscută”, fidelă lui Ceaușescu, care a intervenit cu o anumită întârziere. Dar și această variantă ridică semne de întrebare: de ce nu au tras în plin, specific acțiunilor teroriste și de ce nu s-au manifestat public pentru a câștiga o anumită adeziune din partea celor rămași fideli? Sau știau că acționează împotriva poporului? Erau conștienți de ceea ce fac?

lata ce a declarat un cadru al DSS, gen. Pleșiță: „(...) *adevărații teroriști au fost comandourile compuse din ruși, unguri, iugoslavi și alți străini din Est și Vest care au fost infiltrați în România (...)*”. Noi adăugăm: dar și posibile comandouri autohtone care au acționat profesionist, fără urme, bine organizate, având refugii în timpul zilei, acționând de preferință noaptea. Bine antrenați, teroriștii au constituit, începând din seara de 22.12.1989, o obsesie permanentă a celor angrenați în evenimente. Deși mult amplificată, imaginea teroriștilor ce acționau poate fi justificată și prin acțiunea unor factori de stres intern în perioada respectivă.

- Este indubitabilă și acțiunea unor forțe străine care, începând din seara de 22 decembrie '89, au declanșat asupra teritoriului țării noastre un torent de acțiuni destabilizatoare, de diversiune și război electronic, sufocând efectiv canalele de telecomunicații și aparatura de cercetare radioelectronică de toate tipurile cu informații și ținte false, cât și aviația sau artileria antiaeriană. Simularea era atât de perfectă încât lăsa imaginea unui potențial și iminent atac cu forțe superioare în toate spațiile țării, adică terestru, aerian și maritim și care urmăreau nimicirea obiectivelor vitale ale statului.

Este greu de crezut că vecinii noștri din Est și Vest, dar și alții de mai departe, puteau fi străini de aceste acțiuni, mai ales că aceștia dețineau mijloacele tehnice necesare pentru realizarea unei asemenea situații. În această privință, sovieticii au dus o susținută astfel de luptă împotriva noastră.

Fără discuție că, în afara acțiunilor aeriene, terestre sau maritime simulate, în diferite zone ale țării au acționat în mod real persoane, aeronave și nave cărora aparatura noastră depășită moral și tehnic putea cu greu să le facă față. Au trecut două zile până să înțeleagă românul cam ce se întâmplă în jurul lui.

În cei 21 de ani care s-au scurs de la actul revoluționar din decembrie 1989 s-au făcut multitudini de speculații cu privire la acțiunile apărute în seara de 22.12.1989, denumit generic „*fenomenul terorist*”. Supozițiile și speculațiile au apărut ca urmare a faptului că nimeni din această țară, în afara Comisiei

Senatoriale, nu a atacat cu profesionalism și responsabilitate acest subiect, deși efectele lui distructive au afectat imaginea României în lume. Se încurajează jalnic atitudinea unora care împrășcă în stânga și în dreapta cu jigniri, neavând nicio calificare în domeniul cercetării faptelor sau competență în aprecierea lor. Și totuși, din prostie și tupeu, spun tot felul de năluciri numai pentru faptul că la 21 de ani de la Revoluție conduc o Asociație cu care nu au nimic în comun. Există o atitudine de luare în derâdere a acestui fenomen atât de des vehiculat, deși mulți cetățeni au fost martori și unii dintre aceștia chiar victime. E adevărat, din păcate, că organele abilitate nu au prezentat niciun individ terorist după 22 decembrie '89, deși au fost reținuți cca 2.000 de suspecți. Nu s-a spus nimic de executorii planurilor de apărare a cuplului prezidențial, care se presupune că au acționat atât înainte cât și după fuga dictatorului, încercând să-și îndeplinească misiunile încredințate, devenind prin acțiunile lor teroriști. Este evident ce s-ar fi întâmplat dacă Ceaușescu, prin cine știe ce miracol, ar fi revenit la putere. Numai avantaje. Nici organele judiciare nu au cercetat cu responsabilitate acest subiect, poate și pentru că în acțiuni erau implicate prea multe personalități - foste sau devenite - ale vechiului și noului regim și faptul că ar fi determinat căderea unora dintre aceștia. Teroriștii au existat și au acționat cu începere din seara de 22.12. '89 în mai multe orașe și zone ale țării. Intensitatea maximă a acțiunilor lor a fost în perioada 22.12 - 25.12. '89, perioadă când s-au manifestat cu predilecție de pe acoperișurile unor clădiri, din unele apartamente, din parcuri, păduri, de după clădiri, din blocuri în construcție, spații verzi etc. Se pune o elementară întrebare: cine avea posibilitatea informării și dezinformării sau deținea apartamente în blocuri și hoteluri pe care le-au folosit teroriștii în acele zile? Răspunsul ne duce la suspectarea unor elemente legate de Securitate.

- Este evident faptul că terorismul străin nu putea acționa din locurile ocupate dintotdeauna de USLA, Direcția a V-a și Securitatea Municipiului București. ***Deci focul deschis pe 22 decembrie '89 în Piața Palatului, fără victime, a fost început de DSS.*** Suntem convingși că în țară sunt destui care dețin date precise cu referire la existența și acțiunile teroriste, date ce ar putea constitui suficiente capete de acuzare. Dar ne întrebăm: a fost oare cineva într-adevăr interesat să îi descopere pe adevărații teroriști? Faptele ne confirmă că nu. Totodată nu s-a acordat suficientă atenție declarațiilor unor persoane care au văzut și au discutat cu cei ce țineau sub foc (din blocurile adiacente) sediile MAPN, clădirea TVR, Piața Palatului, clădirea Radio și alte zone. Tabelele cu suspecții reținuți de Armată și predați la arestul Miliției sau la Procuratură au fost neglijate

sau tratate cu superficialitate, majoritatea dispărând. Nici măcar cei găsiți, având asupra lor mai multe identități și armament de diferite categorii, nu au fost verificați cu adevărat ca posibili teroriști. Hotărârile de punere sau nepunere sub urmărire penală s-au făcut în special pe baza declarațiilor celor interogați și este clar că aceștia aveau alibiul pregătit din timp în varianta reținerii lor. Și apoi, ce terorist instruit s-ar fi lăsat prins, având asupra sa corpul delict al crimei și armamentul folosit?!

În 21.12.1989, ziua fatală mitingului, organele în drept aveau dispozitivele de pază și protecție pregătite atât în interior, cât și în exteriorul clădirilor fostului CC Asemenea măsuri erau atributul Direcției a V-a din DSS și a Securității Municipiului București. Personalul cu atribuții pe această linie a fost introdus în dispozitiv încă din seara de 20.12.1989. După afirmațiile gen. Militaru Nicolae rezultă că „(...) în dispozitiv la București, în jurul Comitetului Central, erau aproximativ 1.200 - 1.500 de persoane și în funcție de situație densitatea acestora putea crește (...)”. Aceștia aveau misiuni clare și ca atare nu aveau nevoie de mijloace de legătură, ei știind ce aveau de făcut și acționau în consecință. Că a existat un plan de apărare, poate chiar mai multe, este un lucru cert. Acest fapt a rezultat și din declarațiile lui Tudor Postelnicu, fost ministru de interne, care, deși destul de confuz și contradictoriu în multe declarații, recunoaște: „(...) Direcția de Securitate și Gardă și-a desfășurat forțele potrivit planului (...) Organele de Miliție au intrat pe coridoarele planificate (...)” (Declarația T. Postelnicu, pag. 27). La rândul lui, gen. Neagoe declară: „(...)Trebuie să vă gândiți ce se întâmpla dacă puneam în aplicare planul de măsuri pe care îl aveam (...)”, apoi se disculpă declarând: „(...) Eu nu am aplicat în nici un fel planurile de măsuri, pentru că, conform atribuțiilor pe care le aveam, trebuia să împing toate unitățile care concureau (...) Dacă era să pun în aplicare planul ar fi fost un măcel (...)” (Declarația gen. Neagoe, pag. 13 și 17). Este absolut adevărat. În continuare, gen. Neagoe adaugă: „(...) Planul este făcut de DSS (...) se găsește la Ministerul de Interne - Serviciul de Documentare și la DSS (...) și prevedea sarcini directe pentru paza lui Ceaușescu (...) Erau mai multe variante: și pe pământ și în aer (...) Din declarații rezultă că planul era periodic actualizat, astfel încât să poată fi pus în aplicare cu promptitudine. „(...) La modificarea din 1989 a lucrat (...) col. Cristea (...) Serviciul 4 (...) Concepția generală a planului era de apărare în caz de atac terorist din afară sau în caz de atac al elementelor revoluționare (...)” (Declarația gen. Neagoe, pag. 18). Privind acțiunile USLA, interlocutorul a declarat: „(...) USLA era unitatea care coopera cu noi în planurile acestea de apărare (...) ei aveau o echipă care

tot timpul era în acțiune (...)" (Declarația gen. Neagoe, pag. 24). Gen. Vlad, șeful DSS, declară: „(...) USLA întărea măsurile luate de Direcția a V-a și se ocupa de securitatea lui Ceaușescu (...)" (Declarația gen. Vlad, pag. 46). De remarcat că în asemenea situații se constituia un comandament condus de unul din adjuncții de la DSS sau de la Securitatea Municipiului București. În cazul în speță, conform declarațiilor gen. Vlad " (...) La acest comandament, șef fiind gen. Neagoe, următorul era gen. Bucurescu (...)" (Declarația gen. Vlad, pag. 47).

Despre activitatea dispozitivelor de protecție, col. Ion Apostolescu declara: „(...) cei cu paza aveau categoric un plan de apărare ce era făcut de șeful Serviciului Nae Octavian și de șeful Serviciului Operații, col. Lăzărescu. Oamenii erau puși de obicei pe acoperiș, aveau binocluri, AKM-uri sau puști cu lunetă. Un maior a fost surprins pe acoperiș la Consiliul de Stat. A fost bătut apoi înjunghiat (...)“. Apărarea Sediului CC al PCR și a altor obiective de importanță deosebită (Consiliul de Stat, Palatul Cotroceni și reședințele prezidențiale) era asigurată de către Direcția a V-a din DSS sau altfel spus de Direcția Pază Demnitari, sediul acesteia fiind vis-a-vis de Comitetul Central, lângă Biblioteca Centrală Universitară. În blocul de locuințe vecin mai exista un serviciu al acestei direcții care se ocupa de personalul ce îl deservea pe Ceaușescu, precum și de clădirile din jur, toți fiind oamenii Securității. Mai adăugăm și sediul de la 110 A.

Conform declarației gen. Neagoe, efectivele Direcției a V-a se aflau în dispozitiv în data de 21.12.1989: „(...) cei 250 de oameni din Direcția a V-a erau în sediul CC conform planului; pe 21.12 după-amiaza (...) fiecare era la postul său, la intrarea lui, postaji la geamuri, fiecare om era bine plasat (...) Pe sală era rezerva de 70 -100 de oameni (...) Personalul era înarmat cu o unitate de foc (...)” (pag. 6) (adică 600 cartușe pentru un pistol mitralieră - n.n.) „(...) și ca armament aveau pistol mitralieră, puști mitralieră și grenade (...) În planul de măsuri toți aveau sarcini precise și consemne speciale (...)” (pag. 25) „(...) De stradă răspundea gen. Bucurescu - ministru adjunct - și avea toată Piața și Bulevardul (...)” (pag. 27).

Cu privire la existența unor puncte fixe de foc din jurul clădirii CC, dar și la Televiziune și MAPN, col. Goran, șeful Securității Municipiului București, declara: „(...) putea să le aibă și USLA și Direcția a V-a (...) E posibil să fi fost și de la Securitatea Capitalei (...) Erau înarmați fără discuție. Deci, puteau fi de la noi (Securitatea Capitalei - n.n.) USLA și Direcția a V-a, altcineva nu văd (...)”, iar gen. Neagoe a mai completat afirmând că: „(...) armamentul deținut de aceștia era armamentul din dotare, câte o unitate de foc automat pentru fiecare și aveau

și pușcă mitralieră, grenade vreo 5-6, pușcă cu lunetă. Aceste puști cu lunetă le aveam pentru situații când se ținea un miting în Piață și putea să tragă unul de sus (...). Cu privire la existența caselor conspirative și de întâlniri, col. Goran a declarat: „(...) da, precis aveam (...)“ (pag. 28), după care completează: „(...) pe traseu, orice cârciumă, orice aprozar trebuia să fie recrutat pe problema asta de apărare a președintelui (...) eu aveam în fiecare bloc un om care mă informa (...)” (pag. 29). Despre numărul teroriștilor, fostul șef al Securității Municipiului București declara: „(...) nu trebuiau 10.000 de teroriști, trebuiau 5 - 6 (...)”. Sigur, aceasta este și concluzia la care am ajuns și noi: că nu au fost prea mulți, dar destui pentru rolul pe care l-au avut de jucat în bulversarea situației din acele zile.

În dimineața de 21.12.1989, paza era instalată pe acoperișul și în sediul fostului CC, pe fostul Palat Regal, în Hotelul Athenee Palace, în clădirile din stânga și dreapta fostului sediu. Totodată, în rândul demonstrațiilor, pentru a identifica eventualii atentatori din mulțime la securitatea președintelui țării, se găseau destui securiști înarmați, dar și un număr mare de informatori. Col. Goran relatează: „(...) Serviciile de Contrainformații din sectoarele economice aveau misiunea de instalare a coloanelor de oameni (...) să nu se atașeze protestatari, jalbagii sau oameni care strică atmosfera (...)”. Iar o parte din efective „(...) un număr de până la 100 participau la miting între oamenii care se adunau (...)” (pag. 7).

În data de 21.12.1989, ora 11.00, a fost adus un număr important de formațiuni de Gărzi Patriotice îmbrăcate în civil. În acest sens este edificatoare declarația șefului Securității Municipiului București care recunoaște că „(...) niciodată nu s-a întâmplat să vină Gărzile Patriotice în civil și să sectorizeze Piața pe sectoare geografice, adică să se încrucișeze rânduri de Gărzi Patriotice (...)”. Fostul șef de Stat Major al Gărzilor Patriotice, col. Pîrcălăbescu Corneliu (actualmente general pensionar), ar fi trebuit să cunoască și să declare acest lucru, precum și motivația și misiunea acestora, dar acesta a preferat o retragere la pensie și o trecere în anonimat după avansare.

Preconizându-se că în ziua următoare manifestația se va amplifica, ministrul de Interne a ordonat menținerea neschimbată a dispozitivului de pază și apărare instalat.

În seara de 22.12.1989 a început să se tragă în scop diversionist de pe acoperișul Palatului Regal și al Hotelului Athenee Palace, din clădirile din jur, dar și din interiorul fostului CC. Este lesne de înțeles că nu a existat timpul necesar scoaterii acestora din dispozitiv și se pare că nici nu au fost date ordine în acest

sens, acest lucru rezultând și din unele declarații prezentate. Este cunoscut și faptul că acces la acoperișuri nu avea oricine, mai ales că pe acestea erau instalate posturi de pază. O schiță dată de Securitate cu locurile de unde s-a tras, efectuându-se a doua zi o scotocire, ar fi scos la iveală proveniența atât a trăgătorilor cât și a tragerilor, muniția consumată (tuburi), precum și posibile rezerve de muniție părăsită. Acest lucru nu s-a întâmplat deoarece nu a existat o colaborare sinceră din partea unor securiști. Forțe aparținând MApN, trupelor de Securitate, USLA și Miliției care au participat împreună cu revoluționari sau cu luptători din Gărzile Patriotice la scotocirea unor locuri de unde s-a executat foc au reținut cu această ocazie numeroși indivizi dubioși care au fost predați unor persoane ce își atribuiau calitatea de reprezentanți, dar care, fără nici o explicație plauzibilă, i-au pus în libertate (ex. la TVR au fost puși în libertate de un general în rezervă, Tudor, iar la MApN de persoane încă necunoscute). Reproducerea unor convorbiri purtate prin stațiile de emisie-recepție de către unele persoane, în ziua de 21.12.1989, între orele 11.00-12.00, demonstrează realizarea dispozitivului de asigurare și dispunerea forțelor conform, probabil, unui plan dinainte stabilit:

„- Tov. Brânzei, vă rog luați dv. acolo măsuri organizatorice și tot efectivul care nu este băgat în misiune să se găsească în unitate, să fie imediat îmbrăcat civil și în frunte cu dv. vă deplasați urgent la Separățiunea 1 (...)

- Am înțeles (!...)

- Indiferent de la ce formațiune este: circă, cercetări penale, judiciar ș.a.m.d. (...)

- Mulți sunt îmbrăcați în uniformă, se schimbă în civil?

- Păi care au să se schimbe în civil, care nu... într-o jumătate de oră să se schimbe.

- Am înțeles. (ora 11.55, Consiliul Popular al mun. București)

- Bucur 9, sunt Bucur 1 (...) am primit telefon să începeți agitația în Piață.

- 12.10 - Oprea, fă agitație! (se aud voci: „Ceașescu PCR!”)“.

De reținut că la Uzinele 23 August exista o formație muncitorească special instruită pentru acțiuni agitatorii și care în perioada mitingului fusese adusă și introdusă în primele rânduri în fața CC Potrivit declarației Ministrului de Interne (pag. 28), mulți manifestanți fuseseră mobilizați încă de la orele 05.00 dimineața, deși temperatura la acea dată era destul de scăzută.

Alt exemplu :

21.12.1989, ora 12.30 – USLA:

„- *Tridentul, pe Calea Victoriei... la «Gioconda»... iarăși este un grup care scandează lozinci (...)*

- *Sunt Catargul 5, la «Muzica» aici în față a izbucnit un scandal (...)*

- *Sunt Catargul 5, au fost îndepărtați pe Victoriei spre CCA (...)*

- *Catargul, Catargul 2, sus aproape de Comitetul Central se află un cetățean, e de-al nostru sau nu este? (...) Sus pe blocul de vizavi (...) pe Boteanu (...) se află sus de tot un cetățean (...)*

- *Catargul, sunt Catargul 2, deasupra magazinului «Muzica», vizavi de C.I.D.(?) se pare că este o persoană acolo (...)*

- *Da este. E de al nostru“.*

Inspectoratul Miliției București:

„- *Vezi ce poți. Pe care poți să îi temporizezi, că nu sunt mulți. Trebuie o forță mai dură un pic (...)*

- *Toate forțele să intervină și să-i împrăștie (...)*

Inspectoratul Securității Mun. București:

- *Mai trimite la mine. Două unități de la Popa să meargă la Calea Victoriei la (...) și două să vină la Onești. Imediat!“*

12.00 - 14.00 -(USLA) (21.12.1989):

„- *La Catargul 3 situația este încă încordată. Se scandează și militarii nu pot să-i împrăștie (...)*“

ISMB (Sala Dalles, locuitorul șefului Securității Mun. București):

„- *În față la Sala Dalles (...) să vină aici forțe (...)*

- *Da, s-au trimis, dragă, s-au trimis.*

- *Să îi scoată de aici pe ăștia care instigă (...)*“

Și discuțiile continuă, confirmând pozițiile de observație pe care le aveau aceștia.

În zona Televiziunii, în noaptea 22/23.12.1989, s-au observat trageri repetate din diferite locuri (vile, blocuri, zone verzi etc.). Acestea ar fi trebuit controlate în dimineața zilei de 23 decembrie, eliminând astfel folosirea lor ca puncte de foc fixe în nopțile următoare.

Este evident că unele acțiuni teroriste au fost dezlănțuite de autohtoni, (fie unii dintre ei membri ai Securității, Miliției sau personal USLA și care, fiind în execuția unui plan, nu au primit ordin sau nu au avut posibilitatea să primească ordin de renunțare) ori de simpatizanți ai regimului comunist, militari în rezervă

(Ministerul de Interne). Ei puteau fi cei care au ocupat, conform ordinului, dispozitive de luptă și care au tras din poduri, de pe acoperișuri, case conspirative și hoteluri. Ei și simpatizanții lor, femei și bărbați, tineri sau pensionari, dotați cu tehnică mai mult sau mai puțin sofisticată, au fost cei ce au ținut în tensiune nopți la rând cetățenii și unitățile militare. Ei cunoșteau dispunerea unităților militare, telefoanele secrete sau publice ale acestora și aveau acces la telefoanele operative și speciale ale MApN. De fapt și în raportul SRI se recunoaște că forțele de protecție au fost prin hoteluri nu numai pentru a intercepta convorbirile locatarilor, ci și pentru alte scopuri, aceasta și pentru că aveau camere în stăpânire. Toate acestea nu mai trebuie demonstrate, fiindcă ele sunt cunoscute, iar de către unii chiar trăite.

Este oare de crezut că toate organele specializate aveau numai armament la vedere, înscris în o anumită evidență? Ne punem întrebarea: câte arme și de ce tipuri dețineau aceștia fără a fi trecute în scripte și înregistrate? Alibiul potrivit căruia armele avute în evidență nu au fost folosite nu este edificator. Este posibil și nimeni nu contestă că trupele de Securitate ar fi trecut poate în totalitate de partea Revoluției, dar nu se poate spune că același lucru l-au făcut toți activiștii de partid, toți membrii și agenții Securității.

Deși conducerea forțelor aparținând MApN a generat uneori confuzii și accidente grave și regretabile, nu este cunoscut faptul ca vreun general sau cadru cu funcție de răspundere din acest minister să fi părăsit comanda, lăsând subordonații la voia întâmplării și nu s-a dus să respire aer curat în Cișmigiu, așa cum au procedat alții (declarația col. Goran din MI).

Să nu uităm că în această perioadă au avut loc acțiuni de *dezinformare*, de *bombardament psihologic* și *război electronic*, fiind realizate cu profesionalism de specialiști în domeniu, fapt ce explică o parte din erorile și nenorocirile produse în acele zile. Dar multe dintre acestea au fost realizate și de străini. Cine a avut curajul să tragă în armată și să țină sub foc nopți la rând Ministerul Apărării, Televiziunea și zona CC-ului? Armata a înregistrat sute de morți și mulți răniți. Cine i-a împușcat? Judecând faptele după 22.12.1989 toți au fost victimele unor erori, așa cum încearcă Raportul Procuraturii să ne explice? Jalnic!

Există și Raportul Parchetului Militar în care se acceptă ca posibilă existența unor trăgători izolați, bineînțeles rămași neidentificați: „*care la rândul lor erau componenți ai dispozitivului de blocare-dispersare-neutralizare „al căror scop” nu putea fi altul decât acela de lichidare fizică (prin împușcare) a instigatorilor ori a unor persoane înarmate din rândul demonstrațiilor*” (pag. 7). Se mai afirmă despre trăgători: „*chiar infiltrați printre manifestații*” că acționau „*la adăpostul*

salvelor de avertizare executate de către dispozitive (...)" (pag. 263). Acestea urmăreau atât să creeze panică în rândul populației pentru a o determina să se disperseze, cât și pentru „eventuale provocări la adresa armatei cu dublu rol: să convingă armata că se află în fața unei agresiuni executate de elemente ostile ce urmăreau alte scopuri decât cele clamate de demonstranți și să determine Armata, pe fondul panicii sau al enervării, să riposteze și prin dispersarea manifestanților să se angajeze la înăbușirea revoltei” (pag. 269).

Mulți din membrii Comisiei Senatoriale și-au pus întrebarea de ce gen. Vlad nu a apărut pe post la Televiziune, așa cum a făcut-o gen. Gușă Ștefan, să declare că Ministerul de Interne a trecut de partea revoluției și s-a mulțumit doar cu un simplu comunicat transmis prin intermediari. Sigur ar fi fost evitate ciocniri armate, soldate cu răniți și morți. Din păcate, inutile. Șmecherii, escrocii și profitorii au continuat liniștiți să-și demonstreze „talentele” în regimurile care au urmat.

Se impune să fie evidențiat faptul că nu toți membrii acestor formațiuni au acționat terorist, mulți dintre ei fiind conștienți de perspectiva prăbușirii inevitabile a dictaturii și cei mai mulți au trecut din primele clipe de partea Revoluției sau au renunțat conștient la executarea misiunii pe care o aveau de îndeplinit. Dar au existat și indivizi exaltați, fideli dictatorului, care ar fi făcut orice pentru apărarea regimului ceaușist. Acești indivizi nu au urmărit ucideri în masă, lucru de altfel realizabil cu ușurință, așa cum de fapt a declarat gen. Neagoe, dar au făcut totul pentru a produce panică, derută, reacții necontrolate din partea forțelor ce apărau revoluția, lucru pe care l-au reușit. **Astfel de elemente au existat în Partid, Securitate, Armată și Miliție. Dar la fel de bine, unele misiuni au putut fi îndeplinite și de cetățeni străini ce se aflau în țară sub diferite acoperiri și care acționau potrivit ordinelor primite la plecarea în misiune.**

Câteva opinii privind posibila implicare a spionajului sovietic în acțiunile din decembrie 1989

Din analiza lucidă și aprofundată a acțiunilor derulate, rezultă clar că dispozitivul informativ și de diversiune sovietic a fost conectat la toate fazele evenimentelor din decembrie 1989 în România.

Încă din 1982 se cunoștea că România era „lucrată” de organele de informații sovietice, dar și de cele militare, la nivelul unui stat inamic, lucru accentuat după venirea la conducerea URSS a președintelui Mihail Gorbaciov.

Rezidenții sovietici aflați în România și-au intensificat activitatea în special prin obținerea de informații cu referire la sănătatea dictatorului, posibilității succesorii la funcțiile acestuia și concepțiile lor politice, precum și alte date de importanță militară, economică și socială. Se urmărea înlăturarea dictatorului, dar menținerea sistemului comunist căruia urma să i se confecționeze o nouă față (gorbaciovistă). Putea acest lucru să fie realizat fără o legătură în interiorul țării? Categorie nu.

O direcție în care s-a acționat a fost și aceea de a fi contactați vechii activiști, dizidenți și alte categorii de oameni nemulțumiți care sufereau din cauza privațiunilor la care îi supuseseră ambițiile dictatorului. Era cunoscută de către organele de securitate românești opinia spionajului sovietic care era hotărât în schimbarea conducerii în România și chiar precizau ca dată posibilă „Plugușorul-’90”. Securitatea românească constata cu mirare intensificarea contactelor între organele de spionaj sovietice și cele ungurești, dar și cu cele aparținând statelor occidentale precum Franța (în special acțiunile ordonate de Mitterrand), Olanda și SUA.

După întâlnirea de la Berlin, cadrele care acționau în România și-au intensificat activitatea, iar unele au acționat sub acoperire ca fiind corespondenți de presă: Victor Volodin - „Izvestia”, Vladimir Vidrașcu - „Pravda”, pentru obținerea de informații din diverse domenii, dar și informații despre starea de spirit a populației. Articolele acestor ziare aveau un pronunțat caracter critic la adresa României și a lui Ceaușescu. Cotidianul „Izvestia” a publicat chiar „Scrisoarea

celor șase”. Sarcini de mobilizare și propagandă au primit și agenții sovietici din rândul cetățenilor autohtoni, precum și unii turiști al căror număr a crescut semnificativ în raport cu anii anteriori. Este cunoscut că, începând din 09.12.1989, numărul „turiștilor” sovietici veniți cu mașini particulare a crescut de la cca 80 chiar la 1.000 pe zi. Este ciudat faptul că, încă din luna octombrie '89, dintr-un ordin al MI, autoturismelor venite din țări socialiste nu li se mai notau numerele. Organele de circulație românești, la controale de rutină efectuate și asupra unor asemenea autovehicule, au constatat că unii ocupanți aveau calitatea de militari și de asemenea existența unor numere consecutive ale unor autoturisme noi. Pe teritoriul țării noastre s-au produs unele accidente de circulație în care au fost implicați turiști sovietici. Vom reține atenția asupra incidentului petrecut la scurt timp după Revoluție, marcat prin accidentarea mașinii în care se găseau turistul sovietic Lout Alexander și încă un bărbat. Cu ocazia reparației ce s-a efectuat la un service, în mașină s-au găsit 12 uniforme militare românești de camuflaj, tip MAPN, precum și un veston sovietic cu gradul de maior. Cei doi au afirmat că sunt ofițeri în rezervă și că au luptat în Afganistan.

Un alt caz interesant s-a întâmplat în județul Mehedinți, pe raza comunei Butoiești, unde a avut loc un accident în care a fost implicat un autoturism sovietic ce a fost acroșat de un TIR. În urma accidentului, o persoană a decedat, iar una a fost grav rănită. În autoturismul sovietic s-au găsit 240 de capse pirotehnice de fabricație sovietică.

În București au fost surprinse grupuri de turiști sovietici care dialogau și care comentau că și-au „îndeplinit misiunea”, iar printre aceste grupuri au fost observate cadre ale spionajului sovietic cunoscute de către contraspionajul românesc. Este interesantă remarca lui Jigău Alexei, cetățean moldovean, cadru didactic în Chișinău, care spunea că „românii să nu mai caute «teroriști», întrucât aceștia sunt demult plecați din România (...)” și, totodată, recunoștea că fratele său, cadru KGB, „în timpul Revoluției se afla în zona Craiova, undeva între Timișoara și București...”.

Organele de securitate românești au constatat că în această perioadă și-au intensificat activitatea unele persoane cunoscute ca agenți sovietici și că activitatea lor a fost coordonată cu cea a turiștilor. O asemenea persoană, după ce a contactat mai mulți intelectuali prosovietici, în seara de 21.12.1989 s-a deplasat la București unde, conform propriilor afirmații, a predat Ambasadei URSS documente cu referire la desfășurarea evenimentelor de la Timișoara.

Un alt lucru semnificativ este și faptul că în perioada 17-20.12.1989, blocul din Piața Aviatorilor (Piața Charles de Gaulle) în care locuiau mai mulți

diplomați sovietici a fost evacuat (începând cu femeile și copiii), iar în ziua de 21.12.1989, membrii Consulatului Sovietic din Constanța au distrus prin ardere, în curtea clădirii, o mare cantitate de documente.

În ziarul „România Liberă” din 10.01.1990 a apărut un articol sub titlul „*Teroriștii prinși pe teritoriul Iugoslaviei*” în care, fără a se dezvălui sursa, se menționează că „*pe teritoriul statului vecin și prieten au fost reținute grupuri de teroriști ce participaseră la acțiunile din țara noastră, îndeosebi la Timișoara, Reșița, Arad, Sibiu și București. Numărul celor arestați se ridică la 63*”. Ziarul se obliga să reia problema atunci când teroriștii respectivi vor fi extrădați. Se desprind 2 variante: fie că informația a fost ireală, teroriștii reținuți în Iugoslavia neexistând, fie că aceștia au existat sau țara respectivă nu și-a ținut angajamentul de expulzare.

Se cuvine să mai fac unele observații: este posibilă implicarea KGB și a GRU în acțiunile din decembrie 1989 și care s-au materializat în special prin manifestări agitatorii provocatoare, intervenții directe prin acțiuni de dezinformare și război electronic. Procedeele folosite au fost specifice acțiunilor din umbră (trupe speciale ale GRU sau agenți KGB). Este evident că agresiunea radioelectronică începută pe 22.12.1989 (după orele 21.00 – 22.00) se atribuie unei forțe speciale din vecinătate. În raport cu numărul mare de „turiști” sovietici ce împânziseră țara în acele zile, numărul persoanelor posibil implicate în acțiuni teroriste a fost relativ mic. Situația avea aspectul așteptării unor ordine care trebuiau să sosească de undeva și care, din diferite motive, nu s-au mai dat, practic au fost anulate sau transformate în alte misiuni executate cu un număr restrâns de agenți. Majoritatea o reprezentau cei care, aflați pe teritoriul României la sosirea ordinului, trebuiau să asigure debarcarea și joncțiunea cu trupele de desant aerian sau aeromobile ce ar fi invadat țara în urma unei solicitări sau ca urmare a unor hotărâri suprastatale, având în vedere că *Tratatul de la Varșovia* avea deja mână liberă din partea SUA și a Occidentului pentru a interveni în România.

Acțiunile hotărâte, deși haotice, ale Armatei și ale patrioților români de a respinge terestru, aerian și maritim orice încălcare a hotarelor românești, soldate cu mare consum de muniție, au blocat probabil emiterea ordinului. Sunt obligat să recunosc meritele conducerii URSS, cele oficiale, în declarații de neamestec în Revoluția română. Pot spune același lucru și despre conducerea Ungariei, fiind și ea pregătită pentru intervenție, dar care s-a abținut, așa cum și noi am făcut-o în 1956.

Ziarul „Adevărul” din 08.12.1993 a preluat din publicația britanică „Intelligence Digest” următoarele:

„Cu ocazia împlinirii a 51 de ani de la semnarea pactului Ribentrop - Molotov, în luna septembrie 1990, la Geneva, reprezentanți de primă mărime din Germania și URSS au avut o convorbire în mod discret, unde cele două mari puteri au pus la punct o nouă împărțire a Europei de Est”.

Revista britanică are un tiraj restrâns, se distribuie pe bază de abonament, iar informațiile sale sunt pretinse a fi confidențiale. În text, redactorul-șef, Joseph de Courey, descrie conținutul prezumtivului act germano-rus. Discuțiile purtate erau sub girul „Strict Secret” și se refereau la influența asupra statelor din estul Europei.

În sinteză, la discuții, sovieticii au căzut de acord în următoarele chestiuni:

„1. Să nu se opună divizării Cehoslovaciei.

2. Republica Cehă va deveni parte a sferei de influență economică a Germaniei, cu scopul posibil de încorporare politică a regiunii în următorii 12-15 ani la Germania.

3. În schimb, Germania va compensa URSS-ul pentru daunele economice suferite prin pierderea influenței în Europa de Est.

4. Ungariei i se va permite urmărirea scopului de a-și recâștiga teritoriile pierdute după Primul Război Mondial prin Tratatul de la Trianon din 1920 (când Transilvania a fost încorporată în România, Ucraina transcarpatică și teritoriile limitrofe Dunării au revenit Cehoslovaciei, iar Voivodina a trecut la Iugoslavia).

5. Germania va spori ajutorul economic acordat Ungariei pentru a asigura acolo un standard al vieții mai ridicat decât cel din Slovacia, făcând astfel mai atrăgătoare ideea unificării Slovaciei cu Ungaria.

6. Să nu ridice obiecții la divizarea Iugoslaviei, să fie de acord cu intrarea Croației și Slovaciei în sfera de interese economice a Germaniei și să susțină unirea Ucrainei transcarpatice cu Ungaria, dacă naționaliștii Ucrainei ar desfășura «activități distructive».

7. În afară de compensația economică pentru pierderile suferite, Germania se angajează să nu fie activă în chestiuni privind Ucraina și statele baltice și să nu le considere parte a sferei de influență economică a Germaniei”.

Pentru Moscova, înțelegerea conferea sprijin în creșterea și câștigarea influenței în Orientul Apropiat, ca o compensare a pierderilor din Europa de Est.

În încheiere, revista remarcă: „Dacă această analiză este corectă, atunci perspectiva este a unei hegemonii Germane sprijinită de Rusia într-o Europă fără

americani, combinată cu un nou val de presiuni din partea rușilor pentru a obține influență în Orientul Apropiat”.

Informația este confirmată și de un diplomat sârb care relatează că: „Fostul ministru de externe al Italiei, Gianni de Michelis, l-a înștiințat pe omologul său iugoslav, Budimir Lončear, de existența unui acord secret de reîmpărțire a sferelor de influență între URSS și Germania.” Acest diplomat era primul consilier al Ambasadei Iugoslaviei la București, Milos Uscebrka, care ar fi fost martor la această discuție neoficială. Acesta a mai adăugat că: „(...) *Tratatul permite Ungariei să-și recâștige teritoriile pierdute la Trianon*” („Adevărul” din 10 -12 iunie 1995).

În legătură cu Malta, șeful DSS, gen. Vlad Iulian declara:

„(...) *În esență, la Malta s-a discutat situația din România și s-au trasat probleme cu privire la România. S-au împărțit responsabilități cu privire la România și cred că v-am spus destul*” (Declarație Iulian Vlad, pag. 8-10).

Sunt convins că spionajul sovietic a fost implicat intens în acțiunile de dezinformare și război electronic, având în vedere posibilitățile tehnice pe care le aveau la dispoziție și cu ajutorul cărora puteau acționa din toate mediile: de pe uscat, din aer, de pe mare și din cosmos. Unele acțiuni au fost preluate și de către vecini.

Posibila implicare a spionajului maghiar în acțiunile din decembrie 1989

Încă din toamna anului 1988, pe fondul înăsprii relațiilor între România și Ungaria, structurile informative ungurești și-au intensificat acțiunile de spionaj asupra României. Sunt recunoscute acțiunile de regrupare a transfugilor români în lagăre, exploatarea lor informativă, selecționarea și instruirea specială a unora dintre ei pentru acțiuni subversive.

În acest sens, despre lagărul de la Bicske au declarat transfugii Has Florin și Lamping Gabriel, reținuți la sfârșitul lunii octombrie în timp ce încercau reîntoarcerea clandestină în țară. Despre existența și a altor tabere fusese informat de către atașatul militar de la Budapesta chiar ministrul Apărării Naționale, gen. V. Milea.

În ședința publică din 9.12.1991 a Secției Militare a Curții Supreme de Justiție (Dosar 24/91), în depozițiile cetățenilor Ghiță Petre, Horvath Nicolae, Lamping Gabriel și alții se confirmă existența lagărului de la Bicske. Totodată, din declarații mai rezultă că lagărul respectiv era și în atenția serviciilor de informații occidentale și maghiare.

Este cunoscută sporirea fără precedent și fără justificare aparentă a trecerilor ilegale de frontieră din Ungaria în România, precum și returnarea masivă de către autoritățile maghiare a unor fugari. Atunci când autoritățile vamale refuzau din diverse motive primirea în țară a celor returnați, aceștia fuseseră învățați să forțeze frontiera în sectoarele unităților de grăniceri, obligând astfel organele românești de graniță să îi prindă și să-i rețină.

Este de mirare cum la circa 1 - 2 ore de la fuga dictatorului, la PCTF au apărut 150 de autovehicule ungurești cu ajutoare umanitare.

În perioada premergătoare Revoluției, dar și în timpul acesteia, a fost intensificată trimiterea în România a unor cadre militare și agenți secreți sub diferite acoperiri. Cei mai mulți acționau în zona Banatului, având și misiunea de a obține informații care să alimenteze cu aspecte critice propaganda posturilor de radio și tv maghiare, respectiv „Kossuth” și emisiunea „Panorama”.

Din declarațiile fostului șef al DSS rezultă că preotul Laslo Tökes „(...) *culegea informații de orice natură pe care le transmitea afară, ceea ce are ca denumire pentru un străin spionaj, pentru un român trădare de țară. Au fost dovezi un dosar întreg (...)*” (Declarație Iulian Vlad, pag. 6).

Acțiuni pe față au fost făcute și de alți cetățeni unguri, care în perioada dinaintea Revoluției din decembrie '89 au împrăștiat manifeste în locurile aglomerate ale Capitalei. Astfel, șeful Securității Municipiului București declara: „(...) *eu știu sigur că ungarul (...) l-am și prins în flagrant (...)*” (Declarație col. Gheorghe Goran, pag. 4).

Este cunoscut și faptul că cetățenii străini și în special agenții străini, inclusiv personalul ambasadelor, erau bine supravegheați de către organele de securitate internă. În acest sens, Tudor Postelnicu declara: „(...) *agenții străini din ambasadă erau preluați la metru pătrat (...)*”.

Este o certitudine prezența unor cetățeni unguri, unii originari din România, care au provocat și chiar au incitat la dezordine. Beneș Bernard, originar din Tg. Mureș, era cunoscut de Securitatea internă ca agent al spionajului. Asupra sa s-au găsit materiale informative de referință militară din Iugoslavia și Bulgaria pe care le expedia la o adresă din Canada.

Este de menționat pe scurt și activitatea laborioasă a fostului consul iugoslav la Timișoara, Mirko Atanackovici, cadru al Serviciilor de Informații Iugoslave, infiltrat într-o agentură a serviciilor speciale ungare. A circulat mult, trecând frontiera de mai multe ori pe zi și scoțând fără opreliști din țară material informativ. Avea diverse relații cu personalități locale și a facilitat intrarea clandestină prin Iugoslavia a unor cetățeni români instruiți în Ungaria pentru acțiuni diversioniste. Toate aceste informații și altele le-am preluat de la serviciile speciale ale Securității.

Extrase din opiniile unor cadre medicale privind existența teroriștilor

După datele obținute în 1991, cca 90 de morți nu au fost identificați. Aceștia pot fi dintre cei care au acționat în mod diversionist - terorist în decembrie 1989, străini și români.

Din datele informative culese de la personalul ce asigura paza Institutului Medico-Legal din București se atestă că în perioada 22.12.1989 - 06.01.1990 au fost aduse, decedate prin împușcare, persoane despre care personalul medical și militarii din pază afirmau că sunt teroriști. Asupra acestora s-au găsit arme de foc și arme albe (unele total diferite de cele ce existau în dotarea forțelor noastre armate) și muniție aferentă, documente deosebite (pașapoarte și legitimații în alb sau pe care figurau nume, locuri de muncă și funcții ce nu corespundeau realității, buletine false în care datele nu corespundeau cu cele de pe celelalte documente), îmbrăcăminte deosebită (combinezoane kaki căptușite cu blană, pulovere de tip militar, căști kaki, lenjerie de corp, cizme cu carâmb scurt și cu o încuietoare, în general noi), toate diferite de cele ce aparțineau militarilor români, medicamente necunoscute ce măreau capacitatea de rezistență și de efort.

Cei decedați erau depuși separat într-o încăpere păzită în care aveau acces doar câteva persoane, printre care prof. dr. Beliș Victor, șeful instituției, procuror Vasiliu Eugen, cadre de la Criminalistică și alți câțiva.

Despre armamentul, materialul și documentele ridicate de la persoanele decedate, apreciindu-se că au acționat terorist, nu se mai știe nimic, declarațiile rămânând simple hârtii.

Nota telefonică înregistrată la nr. 1755/89, transmisă IML-ului de către Procuratura Militară București, specifică: *„Toate actele privind cadavrele sosite la IML în 22.12.1989 și în zilele următoare se eliberează fără autopsie, cauza morții urmând a se stabili pe baza examenului medico-legal extern”*. Nota telefonică era semnată de către procurorul militar șef, col. de justiție Nicolae Crețu. Această „Notă” a mai fost transmisă probabil și altor instituții sanitare din țară. Se mai

cunoaște și ordinul de neautopsiere a cadavrelor, a fost dat de la Timișoara și București de col. Diaconescu, procuror-șef adjunct.

Vom relua descrierile făcute cu ocazia unor reportaje în spitalele Bucureștiului.

Spitalul Municipal - rezerva nr. 3 - TERORIȘTI

Iată descrierea făcută de un cadru medical cu referire la un cetățean presupus terorist, rănit:

„(...) I-am dat un sedativ de 5 ori mai puternic, ne era frică până vine procurorul, era clinic mort. Nu știu, sunt special antrenați. Au o rezistență cumplită, nu sunt oameni (...) nu mai avea vesta de protecție pe el și glonțul a ricoșat în țesutul lui, nu-mi dau seama, sunt hrăniți, drogați, antrenați. Uitați-vă la el, e bărbat tânăr, arată chiar bine, e îngrijit, are unghiile curate, uite că deschide ochii! și nu e nimic în privirea lui, nici suferință, nici măcar ură! Înainte să moară, unul striga: Nu v-am făcut încă destul, o să vă omorâm pe toți! Fața i s-a colorat înspre verde, au un miros special, dulceag (...) a parfum arăbesc. Țasta e ăla cu 12 buletine, le-au găsit fiole cu săruri împotriva foamei, a setei (...) uite, ăsta de la mine din buzunar e primul glonte scos în spitalul nostru dintr-o fetiță de 12 ani. În salon este un băiat foarte grav rănit, un glonte dum-dum, d-ăla, i-a făcut praf diafragma, creasta iliacă, la ieșire perforația era cât o monedă de 5 lei”.

Grație unor cercetări efectuate de unii ziaristi, a fost dată publicității descoperirea existenței unui posibil terorist arab iranian, înregistrat în cadrul Spitalului Municipal sub numele de Aygen Izzetemre, împușcat în zona Televiziunii. Asupra cetățeanului s-au găsit două pistoale și muniția aferentă, dovedindu-se că a desfășurat acțiuni suspecte în perioada 23 - 24.12.1989.

Spitalul Clinic de Urgență:

„(...) se deschide poarta mare, TIR-ul cu coșciuge frânează (...) se trage asupra intrării în Camera de Gardă. Se trage în sălile de reanimare (...) Se trage pe culoare (...) un terorist trage din vârful balconului (...) Intrăm în rezerva teroriștilor. Sunt 6 păziți de 3 soldați, cu hainele lor pe ei, câte 3 rânduri, legați cu cătușe de pat, cu răni îngrozitoare. Unul dintre ei vorbește stricat românește (...) are părul negru și creț, doar glasul îi e alb - se dau sedative puternice. Nu ne-a venit nici un ordin de nicăieri. Nu știm ce să facem cu ei (...) În rezerva de alături e foarte colorat teroristul ăsta. Nici măcar țigan nu e”.

Am redat, parțial, din săptămânalul „Express”, aprilie 1990, reportajul realizat de Andreea Hasnaș.

Chiar dacă sunt exagerate și uneori deformate opiniile unor oameni referitoare la fenomenul terorist, totuși se desprinde cu certitudine faptul că acesta

a existat, că miile, zecile de mii de cartușe trase de apărători i-au afectat pe mulți dintre ei, deși acest lucru nu este încă recunoscut, că indiscutabil și din rându lor au fost morți și răniți.

Cetățeanul F. A., cadru în Spitalul Clinic de Urgență, relatează despre prezența teroriștilor care fie că au fost prinși și aduși de militari sau revoluționari, fie că s-au prezentat de bunăvoie, fiind răniți sau au intrat în spital în scop de diversiune. Iată relatarea: „(...) Aceștia au fost dopați cu amfetamine (...) Erau foarte agitați, dădeau răspunsuri stereotipe și grăbite (...) Păreau dinaintea învățate, scoși din tipar, nu mai erau în stare să discernă și să răspundă explicit (...) Au fost capabili să se opună și la 10 oameni, au îndoit barele de la brancarde etc. (...); au necesitat doze deosebite de anestezic; cei care au decedat postoperatoriu, au decedat din cauză comună - edem pulmonar - nejustificat față de rănile suferite sau de procedurile operatorii efectuate, dovedind rezistență mică datorită probabil unei epuizări organice post amfetaminice, dar și unei reacții organice particulare rezultată din combinația anestezicelor cu amfetaminele; cei răniți, în viață, au fost încorpore foarte cooperanți, fie au negat amestecul într-o asemenea acțiune, iar unii (...) s-au dovedit șocați psihic și fără vreo legătură cu fenomenul terorist. Aspectul general a fost după trecerea efectului amfetaminic, unul foarte liniștit, echilibrat, lucru care îndepărtează ipoteza șocului psihic pentru starea de la internare. Unul dintre teroriști, femeie, 23 ani, înaltă, athletică, îmbrăcată la internare în 3 rânduri de haine (...) a dat relații complete despre tot ce avea de făcut, despre locurile de alimentare (cu muniții - n.n.). Certitudinea celor afirmate a fost faptul că unul din imobilele pe care le-a desemnat - str. Atena nr. 22 - a fost folosit cu certitudine ca loc de tragere. Știe acest lucru de la o femeie care locuia acolo, de la militarii de pază la reședința ambasadorului și a Ambasadei Olandei (...) reține din depozițiile ei că s-a tras și din strada Atena nr. 5 și nr. 7, iar punctul de alimentare se afla sub magazinul «Gioconda». Acest lucru îl raportează cpt. Herța - șeful Dispozitivului de Apărare al Spitalului, cât și la un col. de infanterie care se afla la barajul din Piața Dorobanți. Până la 30.12.1989 toți suspecții din spital (mai puțin șocații) au fost ridicați”.

Dintre ofițerii superiori care au participat la ridicarea celor suspecți de terorism din Spitalul de Urgență reținem ca nume pe col. Chircoiaș (Declarații Club TV- 22, vol. 2, pag.7 - 8).

Sunt foarte multe declarații ale unor cadre medicale și, indiscutabil, ar fi fost și mai multe dacă s-ar fi urmărit obținerea unor informații despre existența teroriștilor morți sau răniți ce au trecut în acele zile prin spitalele Capitalei.

Opiniile unor martori privind existența teroriștilor

Spicuim din declarația domnului Dumitru Mazilu:

„(...) La ora 2 noaptea, un comando a pătruns în sediu. Mai mulți tineri au fost împușcați între ochi pe întuneric.

A. Ei erau cei ce apărau cu fanatism pe cei doi (Nicolae și Elena Ceaușescu).

B. Ei erau străini închiși la culoare, vorbeau, dar nu prea bine românește.

C. Ei erau cei care au ucis tineri militari și civili pe întuneric”.

La întrebarea „Cine a tras: Armata sau Securitatea?” domnul Dumitru Mazilu a declarat: *„(...) și Armata și Securitatea. Securitatea mai ales după 22.12.1989. De aici concluzia că s-a tras și din case conspirative și de întâlniri”.*

Domnul Silviu Brucan motivează că nu s-a tras în CC, deoarece toți conducătorii Securității erau acolo: *„(...) Unitățile Securității aveau armată de gherilă urbană (...) iar în legătură cu eliberarea celor arestați (...) A fost un ordin superior ca toți să fie eliberați(...) Erau 20 ofițeri arabi la Urgență, unul rănit și unul mort. A venit un avion libian cu ajutoare și la întoarcere au fost luați toți aceștia, inclusiv mortul și rănitul. Sigur, acum e mai greu de dovedit (...)”.*

În ziua de 23.12.1989, pe baza informațiilor grupei operative a MStM, un echipaj USLA, sub comanda cpt. Victor Enachioaie, s-a deplasat în Piața lanoului unde a fost semnalată existența unor teroriști care executau foc asupra cetățenilor care treceau prin zonă. În urma intervenției în forță, în str. Mihai Bravu nr. 116, au fost lichidate două persoane asupra cărora nu s-au găsit documente de identitate, iar o a treia a reușit să dispară.

În noaptea de 23.12.1989, trupele de parașutiști ce asigurau protecția unor obiective pe Calea Victoriei au fost provocate de către trei persoane ce foloseau un autoturism ARO alb, cu număr galben, care au executat foc automat asupra lor. După afirmațiile martorilor, persoanele respective erau deosebit de bine pregătite pentru ducerea acțiunilor de gherilă urbană.

„În 23.12.1989, în jurul orelor 7.00, apare în dispozitiv (Piața Aviatorilor - spațiul verde intrare Parc Herăstrău) un autoturism Dacia 1300 alb din care coboară două persoane îmbrăcate militar kaki și intră sub o mașină militară a subunității noastre și trage în noi foc automat (...)” (R/B/7/1762).

„(...) În dimineața de 23.12., tineri din GP au adus trei suspecți: unul avea un pistol și 15 DM; altul avea două pistoale, altul era electronist la MI (...)” (numele lor au fost înregistrate de un maior de Miliție, Mihăiță Mateescu, dat afară de la USLA).

„Mai este adus un suspect care spunea că lucrează la Întreprinderea Electronică București, în vârstă de peste 30 ani dar care era irakian după spusele ofițerilor (...)”.

„În seara de 22.12.1989, după orele 23.00 vine la TV un tânăr (...) fost USLA, trecut în rezervă în luna a 4-a sau a 5-a 1989, care a spus că cei care trag din vile sunt USLA, a vorbit cu ei și l-au făcut trădător (...)”.

„În decursul zilei de 23.12.1989, în vilele de unde se trăgea au fost prinși mai mulți suspecți, unii răniți, aveau arme asupra lor (pistoale mici) și o îmbrăcăminte de culoare închisă (neagră), aproape toți fiind îmbrăcați la fel”.

„Erau anchetați de mr. Miliție de la TV (Mihăiță Mateescu)” (R/B/12/1784).

Declarația O. Z. - Calea Călărași: „(...)La poarta 1 a TVR vede două persoane civile, 25-30 de ani, înalți, solizi, cu mâinile ridicate, aduși de militari și GP în 23.12.1989 orele 12.30-13.00”.

„În 24.12, o persoană iese de la nr. 238, traversează Calea Dorobanților, înaintează către TAB-urile din fața TVR, spre care a tras o rafală din pistolul automat cu pat rabatabil și apoi s-a îndreptat spre tancul din curtea TV-ului spre care a tras o altă rafală. Este rănit la picior de un ofițer și imobilizat de GP. Era mic de statură, slăbuț, brunet, nu vorbea românește, îmbrăcat cu pantaloni bufanți culoare închisă, bocanci militari, geacă kaki, căciulă rusească neagră cu urechi lăsate” (R/C/8/1812).

Declarație B. I. - Calea Dorobanți: „(...) În fața vilei noastre, în 22.12.1989 a venit o Dacia albă (văzută și de vecinul M) și care căra armament și din ea au coborât 4 indivizi care au plecat spre TVR. Dacia a stat acolo până în 28.01.1990” (R/C/8/1812).

„În 23.12 orele 2.00, în zona Baraj spre Piața Aviatorilor de pe Calea Dorobanți, se auzea o voce în clar: Răcene! Adu-ne muniție!” (R/C/14/2322).

„Observă 4 persoane îmbrăcate în combinezoane culoare închisă cu căști culoare închisă pe cap care ies din imobilul din Bd. Aviatorilor nr. 72 și dispar (...)” (R/C/6/1804).

„S-au dus la TV din clădirile de vizavi (...) șase bărbați, vârsta 25-30 de ani, civili, doi cu salopete kaki, unul cu căciulă rusească și altul cu șapcă (...)”.

„Opt persoane aduse individual, dintre care al optulea nu era român, ci arab, îmbrăcat într-o salopetă bleumarin”.

„O persoană în vârstă de 40-45 ani, descoperit, înfricoșat, îmbrăcat în pulovăr și scurtă cu blăniță la guler (...) A fost ridicat dintr-un imobil de unde se trăgea” (R/C/12/1822).

„Rănitul, fără ocupație, nu este găsit la domiciliul declarat” (R/C/17/2366).

„De la un individ decedat a ridicat o armă de proveniență străină” (R/G/4/1858).

„În timpul atacului, lângă gardul viu al TV-ului, observă doi bărbați în haine lungi de piele de culoare închisă, amândoi având în mână pistoale cu țeavă scurtă. Trag unii în alții și unul dintre cei doi este rănit, dar dispar amândoi” (R/M/7/1924).

„Au executat foc cu arme: asemănătoare pistolului mitralieră calibru 7,62 care produceau zgomote estompate, ca și când ar fi fost cu amortizor (...) produceau zgomote asemănătoare celor de GECO (...) cadența tragerilor: automată; foc lovitură cu lovitură. De reținut: mobilitatea deosebită a atacatorilor și a focului executat; precizia și eficacitatea deosebită a focului (inclusiv noaptea) - lunete cu infraroșii) și mai ales la lovitură cu lovitură. Preferință pentru scoaterea din luptă a factorilor de decizie cadre”.

„Participă la asaltul Consulatului URSS (...) La etajul 1 sunt împușcați doi teroriști îmbrăcați în costum obișnuit culoare maro închis (...) iar sub aceasta combinezoane fosforescente cu fermoar. La etajul 2 era instalat pe un pedestal suport o mitralieră cu programator pe care o vedea că trage din 5 în 5 minute. Din relatarea unui soldat se află că 3 teroriști au fugit prin spatele clădirii (...)” (R/S/7/2000).

„În seara 23.12 (...) pe strada Paris (...) cu vile împrejmuite cu garduri masive din beton și fier forjat. La o asemenea vilă observă două persoane pe acoperiș și una în balcon care deschid foc de armă automată către ei (...) Cei care au tras ies în stradă trăgând focuri în serie pentru acoperire (...) Cei șapte erau de naționalitate străină, arabi, fiind înalți, mari, piele negricioasă, părul scurt (...) În spital erau internați și răniți din această categorie” (R/T/7/2220).

„De la vila din str. Grigore Mora nr. 32 a ieșit un bărbat tânăr, solid, având în mână un pistol mitralieră cu pat rabatabil cu care trăgea asupra grupului de patru persoane în care se afla” (R/T/6/2216).

„În noaptea de 23/24.12.1989 orele 23.00 am observat că în spatele casei în curtea imobilului din str. Mora 33, pe un garaj magazie, un cetățean cu un aparat luminos executa zgomote de foc de armă automată (...)” (D/2).

„În ziua de 23 și noaptea de 23/24.12, în spatele vilei unde locuiește Mitică Popescu, doi bărbați tineri de 34-35 ani manipula o cutie ca un pian cu clape, simulând zgomot de armă automată și semnale optice(...)” (D/3).

„La cercetarea efectuată în Institutul C. I. Parhon (...) s-a descoperit o cameră ce avea intrarea din str. Muzeul Zambaccian situată sub farmacia Institutului (...) S-au găsit în acea cameră obiecte de machiaj (...) mustață castanie gata confecționată, (...) de pe str. Mora și Pangratti s-a ripostat. Cu acest prilej au fost rănite 3 persoane civile care erau înarmate cu pistoale mitralieră și care au încercat să fugă din vila aflată în spatele vilei ambasadorului englez”. Deși toți au fost răniți, totuși au reușit să fugă «prin str. Mora» spre Bvd. Aviatorilor, lăsând urme de sânge pe stradă” (D/45).

„(...) În noaptea de 23/24.12 în jurul orei 1.32 (...) dinspre intrarea metrou Ana Ipătescu s-a apropiat un bărbat civil, care (...) le spune că este de la GP de la o uzină din Bucureștii Noi (...) cu atribuții la guri metrou și așteaptă sosirea altor oameni(...) că în cadrul GP este un cap de fir (...) a fost surprins când în cursul nopții a fost sunat de col. Vornicescu (...) și care i-a cerut să ia măsuri pentru executarea situației C (sau variantei C); cerându-i explicații, acesta i-a spus că trebuie să intervină asupra cadrelor armatei pentru lichidare, deoarece ofițerii din armată au trădat (...)” (D/46). Probabil că exista și o asemenea variantă!

„(...) În perioada critică, un individ îmbrăcat într-o canadiană oliv, cu barbă, a tras din balconul apartamentului situat în Calea Dorobanților nr. 13, etaj 4, sc. B, înspre Televiziune (...)” (R.I.MI/2.3).

„(...) După incendierea etajelor superioare a Consulatului Sovietic de către subunitatea de blindate, s-a pătruns în clădire, controlând din subsol până la etajul 1, unde un terorist înalt, solid, având asupra lui un pistol și cartușe, s-a predat fiind preluat de comandantul subunității și doi soldați” (R.I.MI/10.2).

„(...) Soldații Bustan Daniel, Buciu Florin și Virgil Nan (UM 0396 București) au acționat pentru anihilarea unui terorist care trăgea dintr-o vilă din strada adiacentă B-dul Aviatorilor. Teroristul a vrut să fugă cu un autoturism Olcit, dar a fost împușcat mortal” (R.I.MI/10.3).

Este necesară a descrie și decesul în condiții deosebite a unor cetățeni, condiții ce nu prezintă o evoluție logică, astfel:

Bucșe Dragoș Daniel a decedat ca urmare a producerii prin împușcare a unor plăgi în zona toracală (inimă, stern, plăgile nu prezentau urme de sânge), îmbrăcat în scurtă kaki tip GP, pulovăr pe gât, culoare neagră și cămașă bej deschis, care nu prezentau urme ale perforării gloatelor. Analiza dosarului întocmit de IML ne face să credem că nu în toate cazurile caracteristicile comparative ale cadavrului corespund cu fotografiile din viață ale victimelor. Tot la acest caz exemplificăm: părul castaniu și ușor ondulat natural al victimei în viață corespundea la cadavrul cu un păr blond, gros și întins; forma ovală a feței, în viață fiind rotundă; forma pavilionului urechii, prelungă și lobală, față rotundă și lipită etc. De fapt, părinții victimei declară că acel cadavru pe care organul de anchetă îl dau drept fiul lor este o altă persoană (Dosar nr.1476/1991).

Bejenaru Florin, militar în termen la UM 01635 Focșani (venit de la UM 01649 Colibași), rănit în 23.12.1989 la Televiziune; este transportat la Spitalul de Urgență unde este împușcat mortal „de teroriștii care au pătruns în spital” (?) (Dosar nr.1318/1991).

Boca Cristian, rănit la TVR în 23.12.1989 în umărul drept și torace dreapta; este văzut într-un reportaj tv rănit la Spitalul de Urgență (?) Pe 25.12.1989, tatăl respectivului îl găsește la Morga Vitan-Bârzești, pregătit de incinerare. Nu este de acord cu aceasta și ridică cadavrul, care era bandajat în locurile indicate anterior. Ajuns acasă, observă că mai avea o mică gaură la ceafă, de culoare roșu închis, iar spre creștetul capului avea o gaură care sângera continuu. (Dosar nr.1328/1991).

Buciu Gheorghe, ofițer MI, vine la TVR în 22.12.1989 într-un grup organizat la CC și înarmat la DSS - Direcția a V-a, cu pistoale mitralieră și câte 700 de cartușe. La TVR vine cu o Salvare. Armamentul și munițiile au fost ridicate de la Magazia DSS - Direcția a V-a, cheile aflându-se la sus-numitul. Sunt dispuși la răscrucea dintre str. Muzeul Zambaccian cu str. Emil Pangratti. Acesta ia doi oameni și după circa o oră vine singur. Discută cu Nicolae Costel, mai ia doi oameni și revine la locul respectiv, de data aceasta singur, spunând că „băieții au căzut” (Declarație Postelnicescu Daniel). Mai ia doi oameni și pleacă cu ei, dar Postelnicescu Daniel îl urmărește. Mai târziu îi vede pe cei doi luați ultima oară zăcând la picioarele lui Buciu Gheorghe, în timp ce acesta își fuma liniștit țigara. Văzând această scenă, Postelnicescu trage o rafală de armă automată asupra lui Buciu Gheorghe, producându-i moartea (Dosar nr.1306/1991).

Lupu Cristian este adus în 23.12.1989, ora 10.00, la Spitalul de Urgență, fiind rănit la umăr și la mâna stângă. Doctorul Paul Anton de la Spitalul de Urgență a relatat unchiului victimei că acesta a decedat prin stop cardiac în timpul unei intervenții la plămâni. De ce la plămâni, fiindcă se pare că rănilor nu necesitau o intervenție în acel loc?! (Dosar nr. 1440/1991).

Filip Doru participă la acțiunile revoluționare din 21 și 22.12.1989 desfășurate la Televiziune și în Piața Palatului. Pe 25.12.1989, tatăl victimei află că este internat la Spitalul de Urgență - Chirurgie 3, în stare gravă și cu plăgi împușcate multiple. Din registrul de înregistrare a bolnavilor de la Spitalul de Urgență - Chirurgie 3 dispăre numele acestuia la sfârșitul lunii februarie 1990. (Dosar nr. 1408/1991).

Pantazescu Gheorghe, rănit prin plagă împușcată în membrul inferior stâng, decedat ulterior (Dosar nr. 1496/1991).

Stan Bogdan Șerban, om de acțiune și bun organizator între manifestații. Este rănit de către un civil de lângă el prin plagă împușcată în zona șoldului drept și claviculă partea stângă. Cine avea misiunea să neutralizeze agitatorii? Raportul IML consemnează: „*plagă împușcată toracală*” (de neînțeles!). Este internat în zorii zilei de 23.12.1989 la Spitalul Colentina, de acolo la Spitalul nr. 9, iar de acolo la Spitalul Vitan-Bârzești, unde a decedat. A fost împușcat în curtea TVR către dimineața zilei de 24.12.1989, lângă grupul statuar din fața blocului-turn al TVR. Prezentând o stare gravă, repeta continuu: „*am fost împușcat de un civil de lângă mine (...)*” (Dosar nr. 1496/1991).

Tudor George Bogdan, om de acțiune, agitator între manifestații, participant la baricada de la Intercontinental. În seara de 22.12.1989 merge la Televiziune, unde este împușcat de aproape la subțioara dreaptă, glonțul ieșind cu explozie prin omoplatul stâng și obrazul stâng și apoi prin cap (Dosar nr. 1554/1991). Și exemplele ar putea continua.

Câteva considerații de generalitate cu referire la fenomenul terorist

Noțiunea de „**terorist**” a fost folosită la noi după 22.12.1989, ora 18.30.

În reprezentările populației, teroriștii au fost cei care au acționat cu armament de toate categoriile asupra populației și dispozitivelor militare, ucigând, rănind, distrugând instalații industriale sau de altă natură, căi de comunicații, instituții etc. Ne punem întrebarea: *în ce sens și în sprijinul cui au acționat?* La această întrebare pot fi date multe răspunsuri, unul fiind cel de a-l sprijini pe Nicolae Ceaușescu și dictatura comunistă.

Din răspunsurile pe care Nicolae Ceaușescu le-a dat la proces, se pare că acesta „nu știa despre existența lor”, motivând că este vorba de „populația înarmată ce duce acțiuni de luptă împotriva celor ce săvârșiseră lovitura de stat”. Este foarte adevărat că o parte din populația civilă era înarmată. Ca să acționeze în sprijinul noii puteri era un nonsens, întrucât noua putere beneficia de sprijinul evident și declarat al Armatei și al celorlalte instituții. Constituirea Consiliului Frontului Salvării Naționale și a noilor structuri nu era contestată și beneficia de adeziunea întregii populații.

Cele mai multe pierderi de vieți omenești au apărut pe fondul lipsei de cooperare între diferite categorii de forțe și care, în anumite situații, s-au suspectat reciproc, considerându-se adversari. Este evident că asemenea incidente s-au produs în rândul Armatei, MI, GP și cu atât mai mult era posibil să apară incidente în rândul populației civile care a acționat independent, individual sau pe grupuri. Dificultatea principală constă în identificarea inamicului care, după părerea noastră, este cheia incidentelor în contextul evenimentelor din decembrie 1989. Au fost cazuri când unii indivizi, în baza unor reprezentări proprii, chiar aparținând MApN sau altor instituții, au deschis foc asupra unor cetățeni considerați de către aceștia suspecti. În replică, cei atacați au ripostat cu foc. Ca atare, fiecare dintre ei a considerat că s-a acționat terorist. Convingerile lor păreau clare și de nezdruccinat, deși ambele părți își propuneau același scop: *apărarea Revoluției anticeaușiste și*

anticomuniste. Această teorie a fost îmbrățișată de un colonel de la Procuratură care dezvoltă într-un raport faptele, făcând o întregă teză că „poporul român în acele zile era bolnav sau cel puțin idiot”, deși circumstanța privind decesul sau rănirea unora a fost în unele cazuri clarificată. Totuși sunt destule persoane a căror moarte nu se justifică. Din declarațiile martorilor rezultă că posesorii de armament au executat foc asupra unor indivizi ce acționau suspect. Adăugăm și existența unor persoane neidentificate care au executat foc asupra diferitelor instituții sau asupra unor dispozitive de apărare. Acest lucru este cunoscut și din documentele de cercetare efectuate de Procuratura Militară în diferite zone ale orașului. Cele mai multe decese și răniri prin arme de foc s-au produs în special în orașe, după 22.12.1989, când s-a distribuit populației armament, fără însă a fi încadrate într-un sistem organizatoric de subordonare militară. Acolo unde nu s-a distribuit armament populației civile, numărul morților și răniților a fost foarte redus. În baza unei analize, s-a constatat că cel mai mare consum de muniție s-a înregistrat în municipiul București și în Brașov.

Îmi aduc aminte despre ce s-a întâmplat cu casa mea, situată lângă curtea TVR, respectiv pe str. Zambaccian nr. 21, colț cu str. Emile Zola, ciuruită dinspre nord (TVR) și nord-est. Dacă persoanele care au tras dinspre Televiziune erau justificate, întrucât în nopțile de 22 spre 23, 23 spre 24, 24 spre 25 decembrie '89 cca 6-7 indivizi (veniți pe str. E. Zola din sediul Securității ce se afla vis-à-vis de ambasada Germaniei de pe str. Atena) trăgeau, la rândul lor, spre Televiziune, omorând oameni, atunci cum se justifică focurile de armă trase după 25 decembrie '89 dinspre nord-est, mai exact focuri trase dintr-o casă de pe o stradă din apropiere în care erau soldați și ofițeri ai Armatei române? De ce zeci de împușcături la ferestrele mele? La un moment dat, venit acasă să mă schimb, am intrat în birou (direcția sud) și „m-au primit” câteva focuri de armă pătrunse prin geam, deși ruloarele erau lăsate. M-am deplasat în baie să observ de unde se trage. Și aici erau ruloarele trase (fereastra spre nord-est). Eram lipit de chiuvetă, când un foc de armă pătrunde prin geam și lovește oglinda în care eu mă proiectam. Țintă lovită, dar era în oglindă. Acum, după 21 de ani, repar casa și revăzând materialul scris îmi aduc aminte de acele momente.

Trebuie menționat că în amplificarea fenomenului terorist, un rol deosebit l-au avut zvonurile care alimentau această psihoză în rândul populației, dar și în rândul militarilor înarmați și fără experiență. Unii dintre ei veneau direct din agricultură.

Pentru mine, existența teroriștilor este certă, erau puțini ca număr și acționau cu profesionalism, provocând deschiderea focului de către apărători. Folosind întunericul, schimbându-și cu abilitate locurile de dispunere, lăsau impresia apărătorilor că sunt mulți, că teritoriul din afara dispozitivelor de apărare le aparținea în exclusivitate și că aveau largi posibilități de foc și manevră. În acțiunile lor urmăreau în special declanșarea acțiunilor de foc, neurmărind cu precădere producerea de victime, ci doar episodic, pentru a da certitudine apărătorilor că sunt o forță deosebită și că posibilitățile lor tehnice sunt mult superioare. Acest „inamic” invizibil care a ținut zile și nopți întregi sub teroare instituțiile și populația din diferite zone ale țării a urmărit realizarea în principal a unor scopuri proprii care, datorită intervențiilor hotărâte ale maselor de cetățeni și ale armatei, au putut fi dejucate. Teroriștii nu au fost mulți, dar destui pentru a provoca vărsarea de sânge ce a urmat.

Terorism, realitate sau minciună?

Mă voi referi acum la „Raportul Procuraturii”, mai exact la „Sinteza” principalelor concluzii rezultate în urma analizei cercetărilor întreprinse de Parchetele Militare în dosarele revoluției. Desigur, toate aceste materiale strânse într-un raport de aproape 400 de pagini sunt întocmite de specialiști diferiți și care, în final, îți lasă o impresie amară și de dezamăgire a tot ceea ce ar fi fost Revoluția în România lui decembrie 1989.

Pornind de la erori, prostii, acțiuni făcute de psihopați, neprofesionalism, de la militari, indiferent de armă sau minister, și până la crimă făcută mai degrabă din ură etnică sau răzbunare personală, toate la un loc pot fi reale, recunosc, dar nu reprezintă după părerea mea decât o explicație a ceea ce reprezintă diversiunea în sensul ei mai nou, ca o formă a războiului modern. Înțeleg starea acestor specialiști procurori în fața dosarelor care sunt prezentate în „Sinteza” și cu tot respectul pentru munca pe care au depus-o, a timpului petrecut pentru cercetarea declarațiilor și a documentelor, bineînțeles în birouri, personal, ca unul care am trăit evenimentele și pe care, de asemenea, le-am cercetat la fața locului, unele chiar în acele momente, e firesc să-mi exprim un punct de vedere, care este, însă, total diferit de al lor.

În cele ce voi prezenta în continuare nu urmăresc o contrazicere, ferească Dumnezeu! Am să încerc doar a face o operație inversă și a pătrunde fenomenul la care sunt supuși specialiștii procurori care cercetează evenimentele de atunci, nu sub „psihoza momentului”, ci din declarații și rapoarte puse la dispoziție de autorități, dar și stăpâniți de o altă psihoză: cea a unor presiuni politice. Mă gândesc, desigur, la declarațiile unor oameni politici (evit folosirea termenului de politicieni) care pretind că în decembrie 1989 am avut în țară o „revoltă” care s-a soldat cu fuga lui Ceaușescu și cu trecerea Armatei și a MI de partea noii puteri, considerată de ei până în 1996 drept criptocomunistă. Mai spunea fostul președinte Emil Constantinescu că adevărata revoluție ar fi început în 1996, după alegerile liber-democrate...sau în toamna aceea în care Parlamentul a consfințit înapoierea proprietăților furate prin naționalizări de către regimul comunist.

Aveam, deci, ocazia să schimbăm dicționarul limbii române (eventual și cel universal), menționând că **un regim dictatorial poate fi îndepărtat prin alegeri liber-democrate**.

Pentru a recrea atmosfera de atunci, redau din concluziile unor dosare de cercetare:

„(...) Astfel, în ziua de 24 decembrie 1989, căpitanul Mircea Emilică, împreună cu cpt. Scriba Alexandru, ambii din UM 01640 Buzău, s-au hotărât să ucidă mai mulți ofițeri din cadrul unității, pentru a prelua comanda acesteia, iar la intervenția mr. Iacob Gh., care a vrut să-i dezarmeze, cpt. Mircea Emilică a tras o rafală cu pistolul-mitralieră asupra acestuia și l-a ucis. În aceeași zi, după prinderea și dezarmarea acestora, cpt. Robu Vasile din UM 01171 Buzău, în timp ce-l escorta pe cpt. Scriba Alexandru la corpul de gardă, fără somație și în mod cu totul nejustificat, l-a ucis prin împușcare, trăgând asupra acestuia o rafală de pistol-mitralieră”.

„(...) Un alt exemplu elocvent despre consecințele la care se poate ajunge în urma impactului emoțional, pe fondul răspândirilor de zvonuri, cu eventuale înlănțuiri nefaste ale unor întâmplări, îl constituie Dosarul nr. 29/P/1990, privind decesul cpt. Hagimă Dorin și al lt. Marin Săndel, precum și rănirea altor trei persoane. Actele de urmărire penală întreprinse au reținut în esență faptul că în ziua de 24.12.1989, cpt. Hagimă Dorin, împreună cu Dumitrescu C-tin, i-au reținut pe lt. Marin Săndel și prietenul acestuia, Firon C-tin, i-au suit într-un autoturism, plecând cu ei pe str. Unirii Buzău către Comenduirea garnizoanei Buzău, considerându-i suspecți, cu atât mai mult cu cât asupra ofițerului Marin Săndel s-a găsit un pistol «Carpați» calibru 7,65 mm. În dreptul Episcopiei din Buzău se afla o patrulă a Militei, condusă de cpt. Oglavie Vasile, care, văzându-l pe Dumitrescu C-tin cu pistol în mână și auzind lumea strigând «teroriștii!» a tras o rafală cu pistolul-mitralieră asupra autoturismului. Ca urmare, au fost uciși ofițerii menționați și, de asemenea, răniți trei civili (Dumitrescu Ctin, Firon Ctin și Bălăceanu Stoica)”.

Adică totul a fost din cauza haosului creat? Aceasta este singura concluzie trasă de procurorii noștri?!

„(...) Numai o analiză a tuturor dosarelor întocmite ca o consecință a incidentelor pe timpul ducerii acțiunilor de luptă la nivelul garnizoanelor la care ne-am referit, din sfera de competență a Parchetului Militar Ploiești, ar necesita prin ea însăși un studiu la nivelul dimensiunilor prezentului raport. Cum o asemenea activitate, cel puțin în momentul de față, se dovedește imposibilă, ne regăsim în

situația de a aprecia că, în linii generale, evenimentele soldate cu morți și răniți se înscriu în nota generală manifestată aproape la nivelul întregului teritoriu, firește cu unele particularități zonale. De aceea, apare necesară tratarea separată într-un subcapitol, pe cauze și categorii circumstanțiale, din punct de vedere sintetic, a tuturor cauzelor și împrejurărilor care, așa cum au rezultat din dosarele penale, au stat la originea acestor pierderi de vieți omenești în cadrul aceluși determinism pe care îl definim drept plurifactorial”.

„(...) În urma incidentului pe care l-am semnalat, legat de intervenția de la Hotel Parc, transportorul blindat condus de căpitanul Olariu Mureș, aparținând UM 01380, a deschis foc într-o situație confuză asupra unui ABI aparținând Inspectoratului județean al Ministerului de Interne. Drept consecință, a fost ucis lt. mj. Duma Pavel, fiind rănite în același timp alte trei persoane (lt. mj. Grada Ionel, ofițer Miliție, mr. Guș Liviu și civilul Popa Romeo). Dosarul a fost soluționat prin adoptarea unei rezoluții de neurmărire, în condițiile în care, în prezent, autorul vinovat de deschiderea focului, pe fondul situației confuze, este decedat”.

„(...) Ceea ce particularizează dosarele din sfera de competență a Parchetului Militar Oradea, este de natură să conducă la formularea unor concluzii de ordin ipotetic. Rămâne să ne întrebăm (ținând seama de faptul că la Oradea nu s-au distribuit arme civile și, deci, nu se semnalează incidente prin foc) dacă nu cumva marea majoritate a evenimentelor apărute la nivelul întregului teritoriu, ca rezultat al unor trageri executate de elemente neidentificate și atribuite la momentul respectiv sintagmei «securiștilor - teroriști», nu poate fi abordată și dintr-o altă perspectivă. Este una dintre explicațiile posibile, chiar dacă ea nu poate căpăta caracterul de certitudine în toate situațiile întâlnite”.

Se spune la un moment dat că în județele (...) din 41 de dosare, 17 au fost înregistrate în evidența autorităților ca „necunoscuți”, ceea ce ar permite o interpretare că 48% din dosare s-ar putea datora, totuși, unor adevărați teroriști.

Spre a se spulbera și această variantă, mai dau câteva exemple:

- Dosar nr. 134/P/1990 - „privind pe lt. Campan Remus, din UM 0389 Lugoj. În după-amiaza zilei de 22.12.1989, lt. Boara Dorel de la Penitenciarul din Drobeta - Tr. Severin, însoțit de alți patru colegi subofițeri, s-a deplasat cu o autodubă de la Timișoara spre unitatea sa. Ajungând la Lugoj, a solicitat să i se permită staționarea în incinta UM 0389 Lugoj. Li s-a atras atenția că nu au voie să părăsească dormitorul în care au fost cazați. Contrar acestei dispoziții, lt. Boara Dorel, îmbrăcat civil, a apărut brusc în fața dispozitivului de pază condus de lt. Campan Remus. Fiind considerat suspect, lt. Boara Dorel a fost împușcat mortal

de către lt. Campan Remus. Prin rezoluția din 19.12.1990, s-a dispus neînceperea urmăririi penale în cauză”.

- Dosar nr. 313/P/1991 - „În noaptea de 22/23.12.1989, civilii Drăgoi Vasile, Simion Ion și Seitan Ion s-au deplasat separat pe Calea Aradului din Timișoara, înspre Centru, trecând prin dreptul Poligrafiei Timișoara, care era păzită de un detașament de militari. Fiecare din cei trei civili s-a oprit lângă viaductul de cale ferată de lângă Poligrafie, deoarece era căzută la sol o cutie cu medicamente. Militarii aflați în pază au apreciat că cei trei sunt teroriști și că urmează să mineze viaductul. Au deschis focul împotriva lor, toți cei trei civili fiind răniți. Cauza era înregistrată la autori neidentificați”.

- Dosar nr. 387/P/1991 - „În 25.12.1989, civilul Ebner Petru Matei s-a prezentat la locul său de muncă, respectiv o secție a ICRAL Timișoara, situat vizavi de cazarma Oituz din Timișoara. Secția fiind închisă, victima a încercat să pătrundă prin efracție în interior. Fiind considerat terorist de către militarii aflați în paza cazarmii, s-a deschis focul împotriva sa. A fost împușcat mortal. Cauza este înregistrată tot la autori neidentificați”.

Există și aprecieri asupra diversivității radioelectronice care a cuprins ca teritoriu aproape întreaga suprafață a țării. Redau din textul Procuraturii:

„(...) Așa cum rezultă din dosarele întocmite, în intervalul 22 - 26 decembrie 1989, la Timișoara, în condițiile similare celor întâlnite în alte localități din teritoriu, dominate de complexitate și confuzie, apar frecvent cazuri de deschidere a focului de către deținătorii de armament, militari sau civili. Începând cu orele 19.30, în ziua de 22.12.1989, sistemul de cercetare prin radiolocație a spațiului aerian al diviziei a fost pus în stare de alertă maximă, ca urmare a identificării unui număr mare de ținte aeriene care se deplasau spre granițele țării. Interesant este de reținut că, deși sistemele de protecție împotriva bruiajului de radiolocație nu au evidențiat existența bruiajului de imitație, în proximitatea frontierei de stat, țintele aeriene dispăreau de pe ecranele stațiilor de radiolocație, pentru ca, ulterior, să reapară în interiorul țării, direcționându-se în special spre zona aerodromurilor, unităților de rachete și artilerie antiaeriană. Această reapariție, fără vizualizare prealabilă în cadrul unui interval de timp, pe ecranele instalațiilor radar, lasă impresia că aceste ținte ar fi evoluat până în momentul în care și-au manifestat din nou apariția la joasă înălțime.

Potrivit concluziilor Institutului Central pentru Tehnică Militară, s-a apreciat că aceste forțe nu au aparținut sistemului național de apărare a României, caracteristicile tehnice ale mijloacelor existente în cadrul Armatei

române, excluzând posibilitatea desfășurării unor asemenea acțiuni de către forțele destinate luptei radioelectronice din interiorul țării.

Nu este de mirare, așadar, că pe fondul complexității situației care s-a înregistrat în acele zile, întâlnim și obișnuitele erori și distorsiuni de apreciere, produse de bănuielei mai mult sau mai puțin legitime, care, la rândul lor, prin erori de interpretări, au dus la deschiderea focului”.

Am să revin la câteva „considerații introductive” care se află la începutul „Sintezei”:

- „Una din concluziile descrise din totalitatea investigațiilor, verificărilor și studiilor efectuate se referă la faptul că împrejurările revoluției din decembrie 1989 nu au făcut obiectul unei anumite reglementări, nici în litera Codului Penal și nici în regulamentele militare (culmea, nicăieri nu sunt prevăzute regulamente și legi privind revoluția! - n.n.)”.

- Nenumărate persoane, militari și civili, au tras în timpul acestei revoluții, considerând în acele momente că se confruntă cu adversari. Dificultatea definirii și identificării „inamicului” a constituit poate cea mai complexă problemă apărută în toiul acestor evenimente. Anticiparea, adică prefigurarea mentală a imaginii unui anumit adversar, ale cărui trăsături au fost confruntate spontan, a fost alimentată într-o foarte mare măsură și de către Televiziunea Română, care a proclamat în mod repetat faptul că patria se află în pericol. O atare imagine virtuală, astfel cum a fost structurată, adăugată extraordinarului val al entuziasmului popular care dorea cu tot dinadinsul să zdrobească rămășițele vechiului sistem dictatorial, nu se putea să nu conducă la evenimente deosebite. Aceste evenimente, însoțite de inerentele vărsări de sânge și pierderi de vieți omenești, s-au produs în general pe fondul reacțiilor individuale și deci imposibil de a fi controlate. Aceste reacții individuale au apărut fie din cauza nepriceperii, fie pe fondul nerespectării regulamentelor militare, fie pe fondul ușurinței în abordarea unor situații, fie pe fondul lipsei de discernământ și maturitate (fie din neglijență și prostie – n.n.). În psihismul indivizilor care au tras a existat o anumită reprezentare, fie ea denaturată sau nu, prin intermediul formidabilei presiuni psihologice, pe alocuri dirijată, iar în alte situații apărute, ca o reacție firească a unor întâmplări receptate personal. De cele mai multe ori aceste reprezentări denaturate au avut în vedere, anticipativ vorbind, imaginea unui anumit adversar. Atunci când te aștepți, cu tot dinadinsul, ca adversarul să apară, iar atacul inamic să se producă, există riscul ca astfel de trăsături agresive să fie strămutate asupra unei persoane sau grupări anonime și în orice caz bine intenționate.

Lucrurile acestea, adică lipsa de pericolozitate a respectivei sau respectivelor persoane, asupra cărora s-a tras, au fost constatate ulterior. De aceea, se creează o serie de întrebări deosebit de delicate cărora, cândva, cineva, va trebui să le dea răspuns. Dacă am reușit să creăm, fie și câteva jaloane pe calea deslușirii acestui răspuns, încă eforturile făcute nu ar fi lipsite de finalitate (cine să finalizeze, dacă nu Procuratura!? - n.n.). „Problema poate fi rezumată în următorii termeni: nu credem că există un răspuns general valabil, fiecare caz având particularitățile lui. De aceea, interpretarea și analiza fiecărui caz vor trebui să țină seama de aceste particularități.

Pe de altă parte însă vom regăsi, prin forța împrejurărilor, o sumedenie de situații, de trăsături distincte, susceptibile de a fi grupate în categorii bine delimitate și care pornesc de la unul sau mai mulți factori comuni. Este vorba de acel fascicul de relații, întâmplări, fenomene etc ce cunosc un coeficient de asemănare sau chiar similitudine și care îndreptățesc o posibilă generalizare.

Ne regăsim în incidența unui fenomen judiciar fără precedent. Nici când și niciunde o revoluție reușită nu a fost anchetată în ansamblul ei.

Încercarea de a introduce aceste evenimente, uneori cu forța, într-o matrice prestabilită, pare să nu dea cele mai bune rezultate. Neexistând deci anumite reglementări care se adresează strict acestui fenomen nou-apărut, imprezibil și pe alocuri de necontrolat, multe persoane - militari sau civili, de bună-credință, s-au regăsit în situația de a nu ști cum să reacționeze (sărăcii de ei, dar de proști și inconștienți n-ați auzit !? - n.n.). „Altfel, activitățile de tip diversionist, multe - puține câte au fost - nu își au nici o justificare. Problema fiind extrem de complexă, este imposibil de stabilit numai de către Procuratură”. Am încheiat citatul.

Sunt absolut de acord cu faptul că o privire clară asupra evenimentelor nu poate fi făcută fără ajutorul Poliției și al SRI. De ce acest lucru nu a fost făcut? De ce Comisia Senatorială nu a fost lăsată să-și termine cercetările și aceasta fără influențe politice? Iată întrebări la care ar putea răspunde doar domnii Ion Iliescu și Emil Constantinescu (foști președinți ai României). Sigur că din motive absolut diferite domnii președinți nu au încurajat cercetările din acest domeniu. Astăzi sunt convins că dl Ion Iliescu regretă acest lucru.

A apărut o lege: „Dosarele Securității”. Sunt absolut de acord că era necesară și din păcate vine cu prea multă întârziere pentru a mai fi eficientă, dar consider că cel puțin la fel de importantă ar fi o lege privind aflarea adevărului din decembrie 1989, tocmai (contrar celor spuse de procurori) pentru că este

pentru prima oară când o revoluție este cercetată și analizată în acest fel, eu spun: firesc. Dar atunci când se falsifică istoria trecutului (vezi manualul de istorie a românilor pentru clasa a XII-a, al fostului ministru Marga) cum să nu se falsifice cea a trecutului apropiat și a prezentului?!

Citind materialul Procuraturii, îți pui pe bună dreptate întrebarea: suntem o națiune mediocră sau bolnavă? Așa cum un francez amintea de copiii bolnavi de SIDA de la noi din țară și continua: „(...) *da, am putea spune de România ca de un blestem al sângelui, un sânge vampiric și veninos!*” și recomandă acest lucru unor specialiști în „psycho – istorie”. Nu știa că aceștia sunt chiar procurorii din România sau, mai exact, o parte dintre ei.

Am să încerc, inginereste, să lămuresc câteva lucruri declarate în „Sinteza Procuraturii”, dar regăsite și în aprecierile unor ziarști străini.

Suntem o națiune genetic bolnavă? Analizând faptele din 17-18 decembrie '89 de la Timișoara sau cele din 21 decembrie 89 de la București, Cluj și Brașov, constatăm că la început au fost extrem de puțini acei care s-au răscolat împotriva regimului, iar cei revoltați erau chiar destul de bine izolați, de unde și strigătele lor disperate de „*Veniți cu noi!*”

După acțiunile Armatei, Securității și Miliției din 17-18 decembrie '89 la Timișoara și 21-22 decembrie '89 la București, ieșirea organizată și lucidă a coloanelor muncitorești demonstrează hotărârea acestora, îndeosebi pașnică, uneori violentă – acolo unde a fost cazul – de a arăta puterii ceaușist-dictatoriale că e destul, s-au săturat! Trebuia să privești mersul hotărât al coloanelor de muncitori spre centrul Capitalei pentru a înțelege că nu suntem o națiune bolnavă psihic sau lașă, ci doar prea răbdătoare, prost de răbdătoare. Aceste coloane mărșăluiau împotriva legii și împotriva unui regim dictatorial care avea de partea lui Armata, Miliția și Securitatea și care nu se sfiiseră să deschidă focul contra manifestanților. Se decretase „starea de necesitate” pentru întreaga țară.

Aceasta a fost Revoluția Română și nu voi fi niciodată de acord cu cei care îi acordă un caracter de „boală psihică”.

Formarea coloanelor în câteva ore și fermitatea acțiunii din 22 decembrie '89 constituise un exemplu unic, făcând comparație cu Berlin –1953, Budapesta – 1956 și Praga – 1968, cu diferența că totul s-a petrecut în mai toată țara.

În câteva ore cădea cel mai puternic regim comunist din Europa, fără lovitură de stat dată de Securitate (RDG) sau de Armată (Bulgaria). Dimpotrivă, ministrul Armatei se sinucide, refuzând să tragă în propriul popor, iar trupele MAPN și MI se retrag în fața mulțimii, fără a primi un ordin formal. Lozinca „*Armata e cu noi!*” a prins pe întreaga suprafață a țării, fără excepție. Odată ajunsă în fața

CC, mulțimea respinge încercarea dictatorului de a lua cuvântul și atacă clădirea, acceptând orice risc. Nu se trage nici un foc de armă, iar cei doi dictatori fug cu elicopterul. Deci, până aici (ora 12⁰⁶), **fără psihopați și fără excese!** O victorie incredibilă, un regim dictatorial ce se prăbușește ca un castel de cărți de joc. Doar la o clipă de la revoltă.

În aceeași după-amiază, mulțimea din Piață scandează: „*Jos comunismul, fără comuniști!*” De data aceasta cade un regim, un sistem, poate cel mai ambițios și mai dur al ultimelor trei secole, realizându-se **Revoluția Română**. Până aici, 22.12.1989, **nu-și face apariția niciun psihopat și nici nu apare vreo eroare gravă care să demonstreze geneza bolnavă a națiunii. Așa-i?**

În afara protestului de la Timișoara, cauzat de un conflict minor ajutat de statul maghiar, privind acțiunea de revoltă a 30-60 de oameni ai lui Tökés și de spargerea mitingului de la București (21.12.1989), părerea mea este că se mai poate da ca exemplu o acțiune importantă produsă de forțe străine în izbucnirea revoluției, dar care până la urmă s-a pierdut prin forța mulțimii participante.

Este, de asemenea, ciudat că în 24 de ani de dictatură ceaușistă, din care ultimii 19 au fost apocaliptici, nu s-a găsit nici un psihopat în rândurile militarilor și civililor (vezi Brașov -1987) care să încerce vreun atentat asupra lui Ceaușescu sau asupra altui conducător comunist.

Și iată că vine ora 18.00, în 22 decembrie '89, când în Piața Palatului se deschide focul. Din acest moment toate spiritele cetățenilor, civili sau militari, care au ieșit în stradă din hotărâre, fapt demonstrat prin rezultatul obținut: **căderea regimului**, se dereglează, acești oameni „înnebunesc” și dau ocazia zecilor de procurori din România, eliberată de comunism, să întocmească dosare care să ducă la concluziile pe care le cunoaștem.

Să încercăm să oprim istoria în loc și să vedem ce s-ar fi putut întâmpla dacă nu înțepea diversiunea armată.

În primul rând, formarea unui Consiliu al Revoluției care să organizeze un referendum pentru o Constituție și alegeri liber-democrate (poate salvam și aruncarea celor 2 miliarde de dolari pe apa Sâmbetei!)

În aprilie - mai 1991, puteam avea rezultatele alegerilor. Să nu uităm că totul se petrecea pe fondul dispariției URSS (decembrie 1991).

Nu trebuie să uităm că formarea unui partid sau a unei personalități politice durează cel puțin doi ani. Vreau să spun că primele alegeri oricum ar fi fost câștigate de către cei care și-au format o imagine în timpul Revoluției și unde, din păcate, partidele istorice nu aveau reprezentanți.

Să revenim la 22.12.1989, după-amiaza, și să analizăm cine avea interes ca lucrurile să nu decurgă așa cum am arătat mai sus:

1) Cei care doreau un regim de compromis de tip gorbaciovist.

- *Erau prea puțini și nu au avut sprijinul maselor de revoluționari și al Armatei române.*

2) O forță străină care nu voia să ne piardă de sub influența sa politică, URSS (a se vedea Războiul radioelectronic apărut în seara de 22 decembrie '89 în toată țara).

- *În 1991 au urmat problemele din propria lor țară (URSS) și nu au mai avut timp să se ocupe de noi.*

3) Forțe străine care urmăreau crearea de panică, haos și, în final, dezmembrarea României.

- *O variantă a revoluției era și una etnică, încercată de maghiari în 1990 la Tg. Mureș, dar nereușită.*

4) Informația și presa internațională care era pregătită pentru ceea ce se va petrece în România.

- *A mers destul de bine. Foarte negativă la adresa României (sâc!).*

5) Întâlnirile la nivel înalt între Ceaușescu și conducerea Ungariei, Iugoslaviei, între Kohl, Gorbaciov, Mitterrand etc., sunt de asemenea elocvente. Aș adăuga și starea încordată în cursul anului 1989 dintre Gorbaciov și Ceaușescu.

Ei bine, aceste forțe enumerate mai sus sunt cele ce au organizat, ordonat și condus acțiunea de diversiune armată și de dezinformare împotriva României în decembrie 1989. La aceste acțiuni se adaugă și cele provocate din erori, din lipsă de profesionalism, din prostie (10%), unde avem și noi vina noastră, sau din cauza unor indivizi dereglați psihic (3%).

Dacă sub această gândire se reface „Sinteza Procuraturii”, atunci materialul poate fi reanalizat la alte judecăți. Pentru mine aceste lucruri rămân ca un document util pentru cercetările pe care le-am făcut în perioada 1990-1996.

În încheiere am să dau câteva exemple, de altfel contrarii celor găsite în „Sinteză”, nu de dragul spiritului de contrazicere, ci mai degrabă pentru a încheia într-o altfel de atmosferă.

- Sunt în posesia unei liste cu locuințe din care s-a deschis foc împotriva manifestațiilor sau a Armatei, în cartierul Televiziunii. Am cerut SRI-ului lista caselor conspirative ale Securității. Prin comparație, s-ar fi putut dovedi folosirea acestora în acțiunile teroriste din jurul Televiziunii în zilele de 22-25 decembrie '89. Aceeași situație în zona sediului MAPN Nu am primit niciodată un astfel de document.

- În decembrie 1989, intrările și ieșirile pașapoartelor de serviciu din țară depășesc cu mult pe cele făcute cu un an în urmă, de unde se poate presupune că „unii”, aflați în acea perioadă în străinătate, au venit în București, și-au făcut „datoria”, apoi s-au reîntors la locul de muncă din străinătate. Acest control l-am cerut SRI-ului, dar răspunsul nu a venit nici până astăzi!

- Pe strada Atena nr. 11 se afla un sediu al Securității. Din acel loc (aflat vis-à-vis de ambasada RFG) plecau seara și reveneau de mai multe ori în timpul nopții indivizi îmbrăcați civil sau care purtau costume GP și se așezau în dispozitive, de unde trăgeau spre Televiziune. Acest lucru îl pot mărturisii subofițerii de la USLA de la Ambasada RFG, funcționarii germani din acea perioadă cu care eu am stat de vorbă în acele zile și dl Merten Jurgen, atașat la această ambasadă și vecin cu mine (pe str. Emile Zola).

- În dimineața de 23 decembrie '89, de pe acoperișul vilei din colțul străzii Andrei Mureșanu cu strada Emile Zola, un trăgător îmbrăcat jumătate civil și jumătate GP trăgea în direcția Televiziunii. În primăvară a revenit pentru a-și culege tuburile căzute în streășina de tablă a acoperișului (am o fotografie a acestui moment). Din același loc (în decembrie '89) a fost ucisă o santinelă de jandarmi (atunci trupe de Securitate) care se afla în fața vilei ce era ocupată de Ambasada Iranului (str. Zambaccian nr. 17). Tânărul, numit Ionică, a fost împușcat în cap cu o armă cu glonț și lunetă, deci de un trăgător de elită (văzut chiar de mine după ce am ieșit din TVR).

- În noaptea de 24/25 decembrie 1989 (eram împreună cu Mihai Bujor și Ioana Pavelescu) am văzut cu ochii mei cum un grup de bărbați acționau de pe străzile Emile Zola și Zambaccian împotriva Televiziunii. În curtea școlii americane, care este lipită de curtea Televiziunii, acționau trei indivizi bine înarmați și echipați. Sub plopul de lângă casa mea, doi luptători trăgeau spre Televiziune și, totodată, au încercat ușa de la intrarea casei. I-am văzut și am vrut să trag în ei de pe balcon (aveam un revolver luat de la Televiziune), dar m-am gândit la consecințele asupra celorlalți locatari și am renunțat. Sunt multe familii care pot relata despre acțiunile acestor teroriști aflați în zona Televiziunii. Toți veneau de pe strada Atena.

- De la etajul 11 și de pe terasa clădirii-turn a Televiziunii i-am văzut jos în stradă pe cei care acționau ca teroriști în dimineața de 23.12.1989 și nu numai eu am văzut. Dintre ei au căzut răniți și morți.

- În dimineața de 23.12.1989, în jurul orelor 8.00 - 9.00, am ieșit din Televiziune și prin salturi succesive, cum se spune în armată, am ajuns pe

Dorobanți (împreună cu Vasile Beleanu) de unde vedeam clar gurile de foc ale armelor ce trăgeau spre Televiziune. Am fost urmărit de un grup de 4-5 indivizi până în str. Roma, unde m-am ascuns într-un subsol până ce a venit un coleg de-al meu cu o mașină și de acolo am mers la MAPN. În aceeași noapte, amenințat de gen. Gușă, trebuia să ies din MAPN. Singurul loc ar fi fost prin spate, spre cimitirul Ghencea. În curtea ministerului era o casă, unde un ofițer îmbrăcat în marinar (cred că era Cl-st) m-a prevenit de pericol, că dincolo, pe casele țiganilor, erau trăgători teroriști, iar din curte riscam să tragă în mine soldații ce apărau ministerul. Nu aveam de ales și am sărit gardul, după ce am avut grijă să mă duc personal la soldații de lângă zid și să-i previn să nu tragă în noi. Traversarea a fost „ca-n filme”, dar odată ajuns în dreptul unor case mici, țiganii m-au recunoscut și mi-au arătat sus pe case, lângă coșuri, indivizi ce trăgeau spre curtea ministerului. Deci să fiu bine înțeles, i-am văzut, aveam armă la mine, dar nu am tras.

- În noiembrie 1989, la punctele de frontieră ale țării a venit o dispoziție a MI prin care se cerea să nu mai fie notate numerele de autoturisme ale turiștilor din țările Pactului de la Varșovia. În toate materialele informative venite de la Securitate și SRI se vorbește de autoturisme (între 100 și 1.000 pe zi) care veneau cu turiști din URSS sau din Iugoslavia spre URSS. Totuși, pașapoartele acestora au fost notate la punctele de frontieră. De ce nu s-au făcut cercetări? Cine erau aceștia? Cine a dat ordinul și de ce?

- Două avioane Boeing au aterizat pe aeroportul din Timișoara, în plină Revoluție, deși cerul patriei era închis. Cine erau? Veneau din Iran și cu cine au plecat? Când și cum au părăsit țara studenții arabi și africani ce studiau în școlile de ofițeri ale Ministerului de Interne sau MAPN? Această situație are vreo legătură cu două avioane ce au aterizat pe aeroportul Otopeni? Un grup suspect de șapte arabi a venit la București în timpul evenimentelor din decembrie '89 și a părăsit țara spre Iugoslavia fără a trece pe la întreprinderile pe care le-au notat la intrarea în țară (Otopeni). Cine erau și ce au făcut? SRI ne confirmă numele, sosirea, ieșirea și doar atât.

- Gaddafi este primul străin care recunoaște noua conducere a României. De ce? Aștepta să plece cineva din țară și trebuia să se pună bine cu noi? Cu cine?

- Cum a ajuns la Paris caseta cu procesul soților Ceaușescu? Cine a vândut-o? Proiecția acestei casete la televiziunile internaționale a făcut mai mult rău României decât un cutremur de gradul 8. Ce a făcut SRI-ul în demascarea vinovaților? Procuratura de ce nu s-a sesizat?

- A verificat cineva lista ofițerilor acoperiți din Securitate și ce au făcut ei în decembrie '89?

- A verificat Procuratura sau SRI-ul lista ofițerilor de Securitate care lucrau în străinătate și care în mod ciudat s-au aglomerat cu cei veniți în țară în decembrie '89?

- A făcut cineva un sondaj în Republica Moldova pentru a găsi eventual pe foștii miliari care în decembrie '89 „treceau” prin România? Eu am făcut-o și am obținut unele mărturisiri.

- Poate cineva să-mi explice de ce nimeni din MI nu mi-a furnizat date privind modul de acționare în „*teritoriul vremelnic ocupat*”?

- Dacă au existat teroriști, atunci aceștia ar fi continuat să fie periculoși și după 01.01.1990, ca să nu mai spun că ar trebui să răspundă pentru crimele făcute în decembrie 1989. Ce au făcut în acest sens Poliția, SRI-ul sau Procuratura? A nu fi luat nici o măsură înseamnă că n-au existat? Atunci acest lucru trebuie demonstrat cu argumente, nu cu articole sau rapoarte tendențios mincinoase.

- Ce s-a întâmplat cu morții neidentificați, căzuți în timpul Revoluției (cca 90 de morți)? Există o cercetare sau un dosar secret al Procuraturii? Atunci de ce nu știm nimic despre el? Și dacă tot suntem în temă, de ce au fost trimiși 20 de procurori la Timișoara cu ministrul-adjunct Braciacu de la Justiție și col. Diaconescu, procuror general adjunct la vremea respectivă? Ce să cerceteze?

- De ce s-a ordonat de către Procuratură, la Timișoara și București, să nu fie autopsiate cadavrele celor uciși în Revoluție? Ordinul a fost dat de un procuror!

- De ce, în acest sens, nu s-a deschis o cercetare contra col. Diaconescu, care a dispus acest ordin și care a fost avansat după Revoluție la gradul de general?

Lista ar putea continua, dar prefer să închei cu fraza spusă de Eugène Ionesco, atunci când izbucnise Revoluția în România: *„Declanșarea acestei mișcări disperate rămâne un mister. Eu cred că Dumnezeu e amestecat. Așa cum a fost francez în timpul Rezistenței franceze sub ocupație nazistă, Dumnezeu anul acesta e român!”*.

Lupta pentru putere după 22 decembrie 1989

După 24 decembrie 1989, evenimentele se vor precipita în cascadă.

Pentru ziua de 25.12. '89, gen. Militaru convocase Consiliul Superior al Armatei format în cea mai mare parte din ofițeri politici. A doua zi, la intervenția noastră, a fost împiedicată strângerea cotizației de partid de la cadrele Armatei. Aceste lucruri demonstrează credința unora că regimul comunist va supraviețui evenimentelor. În aceeași direcție se situează și amenințarea pe care mi-a făcut-o gen. Gușă în noaptea de 23 – 24.12.'89, în clădirea MApN-ului, în biroul său (arestarea grupului de civili din clădire). În realitate, el agreea o conducere comunistă, așa cum de fapt mi-a recunoscut, fâlfâindu-mi pe sub nas carnetul de partid pe care l-a scos din buzunarul tunicii (din dreptul inimii), în același loc în care Milea și-a tras un glonte.

Grupul Verdeț a părăsit sediul CC, iar în 25.12.'89, la MApN, se propune și se numește noul prim-ministru în persoana lui Petre Roman (?!), propus de Silviu Brucan, deși Ion Iliescu cochetase la un moment dat cu ideea de a colabora cu Ilie Verdeț. Petre Roman (fiul lui Walter Roman – născut Ernő Neuländer) acest Alain Delon în rolul lui Troțki, crescut alături de copiii înalților nomenclaturişti, școlit în Franța, fost prieten al fiicei lui Ceaușescu. Nu spun asta cu răutate, pentru că fiecare suntem fiii cuiva.

Eram la MApN, așezați în jurul unei mese. În capul acesteia stătea Ion Iliescu, eu în dreapta lui lateral, lângă mine Petre Roman. În fața mea se afla Silviu Brucan. Ion Iliescu a spus ceva cam în genul acesta: „(...) *ar trebui să alegem un prim-ministru (...)*”, lucru care în primul moment m-a minunat. Într-o Revoluție cu schimbare de regim faci un Consiliu al Revoluției, nu un guvern înainte de a prelua definitiv puterea. Nu am avut timp să-mi duc mai departe gândul sau să spun ceva, când Petre Roman îmi dă cu cotul și-mi șoptește: „*Propune-mă pe mine!*”. Era fără îndoială un alt motiv să mă minunez cum acest tânăr, de altfel dotat cu multe calități, să se gândească la așa ceva. În același moment, Silviu Brucan, ridicându-se în picioare, a zis: „*Eu îl propun pe*

Petre Roman". Îmi pun sincer întrebarea: dacă Petre Roman ar fi știut că va fi ales, de ce mi-a cerut mie să-l propun? Deci varianta pe care mi-a povestit-o Silviu Brucan cum că Ion Iliescu îl voia pe Ilie Verdeț era posibilă.

Numirea primului-ministru, ca și schimbarea lui Gușă, anularea ședinței Consiliului Suprem al Armatei și arestarea șefilor din Securitate marchează voința noii puteri de a schimba mult mai mult decât progorbaciovistiții ar fi vrut s-o facă. Dovadă este însuși primul comunicat al CFSN-ului (în seara lui 22 decembrie '89) la care D. Mazilu a avut o contribuție importantă. Mai târziu, într-o declarație a gen. Vlad, acesta afirma: „(...) *Mazilu este creația mea (...)*". Probabil se referea la cariera sa militară?!

Prin ședința CFSN-ului din 27.12.'89 se consfințește noua conducere a țării. Ion Iliescu este considerat de drept ca președinte, chiar dacă în acest sens nimeni nu a scos un cuvânt.

Ședința a semănat cu una de partid. Ion Iliescu citea o listă cu comisii și numele celor care urmau să le conducă. La Comisia de cultură era Ion Caramitru, iar eu la Comisia militară. Acest fapt îmi aduce aminte de o ședință a organizației de partid de la Asociația Cineaștilor. Fusese ales un birou de partid la ACIN. Urma ca biroul să hotărască secretarul și celelalte funcții. Mircea Daneliuc, nou ales în birou, înțeles cu Geo Saizescu și Mircea Mureșan – doi colegi regizori – au luat cuvântul împotriva mea. De atunci (cred că era în 1977) nu am mai fost la nicio ședință de partid până la Revoluție.

De data aceasta, în decembrie '89, Ion Caramitru s-a înțeles cu Ana Blandiana și cu încă două persoane ale căror nume nu le mai rețin. La rândului lui, V. Stănculescu a spus că ar fi trebuit și un militar, dar nu m-a susținut. Cu îndemănare, Ion Iliescu a trecut mai departe, renunțându-se la comisia respectivă. Au răsuflat unii ușurați? Voi fi numit apoi șeful Comisiei de împuțerniciți ai Consiliului, având o serie de misiuni destul de complicate: 26.12.1989 la Ploiești și Brașov, apoi la Constanța și în 6.01.1990 la Timișoara, fiind singura funcție numită pe care am ocupat-o după Revoluție (fără să ridic salariu).

Cred că în acel moment și revoluția și țara au pierdut o șansă. În mod sigur am fi aflat adevărul și un alt viitor. Încetul cu încetul, ei de mine și eu de ei, am început să ne detașăm.

Ei au făcut praf industria grea, chimică, de construcții de mașini, chiar și de avioane; la fel s-a întâmplat și cu construcția orașelor, cu agricultura...

Trezite de scurgerea evenimentelor, partidele istorice - în amintirea anilor ce au urmat imediat după Al Doilea Război Mondial - au făcut vizite

„Puterilor Aliate”, anunțând continuitatea lor politică și bunele intenții pe plan internațional, inclusiv o vizită protocolară la ambasada sovietică (28 decembrie '89). Pe lângă foștii deținuți politici, dintre care se detașa Corneliu Coposu (PNT), au apărut și „stranierii” (Ion Rațiu, Radu Câmpeanu).

Lupta pentru putere va fi reluată în 12 ianuarie 1990, când „strada”, prin opoziție, încearcă în Piața Victoriei dărâmarea puterii deținute de Ion Iliescu - Petre Roman. Depășit de evenimente, Dumitru Mazilu va face o imensă gafă care îi va compromite viitorul în noua conducere a țării. El strigă sub presiunea manifestanților (cca 2.000 de persoane): „Moarte securiștilor!”, el însuși fiind fost colonel de securitate. Apoi continuă cu „Jos Iliescu!”, pierzându-și complet controlul. Singura explicație dată: „Am fost drogat...”.

În cursul nopții, sub presiunea „străzii”, Iliescu, Roman și Mazilu hotărăsc interzicerea Partidului Comunist Român. Manifestanții se potolesc și pleacă. A doua zi se va reveni asupra deciziei luate și totodată abolirea pedepsei cu moartea. Brucan începuse o strategie a „retragerii”. Ion Iliescu și Petre Roman câștigau teren.

În timpul acesta, CFSN-ul se pregătește să devină partid. Deși mă aflam al treilea pe lista constituirii noului partid, atunci când Ion Iliescu a vrut să-l propună pe Ion Caramitru pentru funcția de președinte am renunțat. Înființarea partidului Frontul Salvării Naționale este o nouă etapă care aduce mari tulburări. Acest lucru declanșează o nouă luptă pe 28 ianuarie 1990, la București, care se sfârșește pe 29 ianuarie cu o victorie deplină a lui Ion Iliescu și Petre Roman, la care am avut și eu o contribuție importantă. Din acest moment cei doi, precum Plehanov și Kerenski în Revoluția Rusă, vor deveni „stele” ale noului regim. Singura concesie făcută de noua putere vechilor și noilor partide este CPUN-ul, un amestec (talmeș-balmeș) de oameni politici, aventurieri, revoluționari autentici și impostori. Pe 13 februarie 1990, într-o ultimă ședință a CFSN-ului am renunțat să fiu al șaselea din cei șapte CFSN-isti intrați în conducerea CPUN-ului.

În primăvară, la Timișoara, dar mai ales la București în Piața Universității, se încearcă o nouă formă de luptă împotriva grupului Ion Iliescu - Petre Roman. Acolo va fi îmbinată naivitatea semidocților cu intelectualitatea suferindă de complexul Revoluției: cei care au așteptat în fața televizoarelor finalul, neavând curajul să se implice.

Lupta din CPUN, în paralel cu cea pașnică, dar neigienică, dusă la Universitate, nu putea schimba nimic, chiar dacă regimul era slab servit profesional de o fostă Miliție - și ea atinsă de vinovăția crimelor din timpul

Revoluției. Sincer, nu sunt un admirator al celor de la Universitate. După Revoluție trebuiau folosite alte metode de protest.

Despre prima mineriadă și Piața Universității nu pot spune nimic, întrucât nu eram în țară, de aceea mă abțin de la orice comentariu. Rămân însă la convingerea că atacarea instituțiilor de stat dovedește din nou amestecul „acelora” din decembrie 1989 care au acționat în paralel cu acțiunile poliției împotriva „Pieței Universității” și cu cele ale minerilor în favoarea Puterii. Minerialele sunt încă o dovadă a manipulării maselor de către sindicaliști improvizați și rău sau tendențios intenționați.

Au urmat alegerile și consfințirea FSN-ului ca partid de guvernământ. Pe listele FSN-ului, ca independent, am intrat în Senat (pentru jud. Brașov).

După orice Revoluție urmează lupta pentru putere. Numai loviturile de stat sunt scurte și înlocuiesc o conducere cu alta. Probabil dacă câștiga grupul Verdeț așa se întâmpla. Dar poporul român, făuritorul acestei revoluții, nu s-ar fi oprit din drum. Am auzit mulțimile pentru prima oară scandând: „Jos comunismul”, „Fără comuniști!”. Am scăpat de comunism, dar nu de comuniști. Era și greu să alegi din 4, 5 milioane care au fost cinstiți și care nu, care meritau să rămână în conducere și care nu, care au fost profitori și care nu, care și-au făcut datoria față de țară și istorie și care nu, care sincer voiau să se despartă de marxism-leninism. De cealaltă parte, vorbind de Opoziție, n-au existat potențiali adversari. Două generații de cetățeni crescuți fără istorie nu aveau puterea discernământului. Nu o au nici acum.

În timpul CFSN-ului și al CPUN-ului au fost eliminați pe rând Silviu Brucan și Dumitru Mazilu, creând un adevărat spectacol în sala Parlamentului. În ambele cazuri, vârful de atac a fost Paul Jerbas, devenit secretar general al Guvernului. Cuplul Ion Iliescu - Petre Roman părea de nezdruccinat. Totuși, în septembrie 1991 se întâmplă ceea ce trebuia să se întâmple: primul ministru Petre Roman a fost „demis” de președintele României sub presiunea minerilor și a sindicatelor. Acest moment l-am trăit în inima evenimentelor. De fapt, la inițiativa mea, încă din martie 1991, cinci senatori i-au cerut președintelui îndepărtarea lui Petre Roman, bineînțeles fără niciun rezultat, în afara unei uri nedisimulate a unor colegi din Senat.

Din acest moment, lupta politică în România devine în primul rând parlamentară. Apar noi personalități care nu mai au nicio legătură cu Revoluția.

Pe timp ce trecea, presa (inclusiv cei care au pus mâna pe ea, politrucii presei) va intra în hora politicii devenind a patra putere în stat și va fi acea forță care îl va învinge pe Iliescu în alegerile din 1996.

Opoziția și unii politicieni vor nega revoluția populară din 1989, încercând să convingă electoratul că Ion Iliescu, principalul lor adversar, este continuatorul unui regim comunist ajuns la putere printr-o lovitură de stat. Revoluția, prilej de renaștere a poporului român (Emil Cioran), devine subiect de propagandă anti-Iliescu. Fără argumente și fără adevăr, dar cu energie și bani.

Efectul în țară este relativ, mai mult de latrină, dar pe plan internațional toți anti-Iliescu devin agenți care ponegresc România cu aceeași energie ca pe vremea lui Ceaușescu. Se face aceeași greșeală ca înainte de Revoluție. Este acuzată țara de criptocomunism, de neocomunism etc. În realitate se face jocul ungarilor și al rușilor, „prietenii” noștri de veacuri. Din istorie nimeni nu a învățat nimic. „Intrarea” în Europa va suferi din cauza imaginii pe care noi, cu toții, am creat-o României post-revoluționare. Bineînțeles, cu sprijinul nelimitat al „prietenilor” și dorința unor politicieni de a ajunge, în fine, la putere. Nu știu cât au urât ei comunismul, dar în mod sigur l-au invidiat. Acest lucru se putea deduce chiar din gândirea lor și mai ales din copierea cu fidelitate a metodelor comuniste antidemocrate, totalitare, dominate de ură, invidie și de o imensă poftă de putere și îmbogățire.

În legătură cu „amestecul străin” în Revoluția din decembrie 1989, înțeleg că Ion Iliescu, în calitatea sa de președinte, nu putea să-l recunoască, dar îmi este foarte greu să îmi explic, chiar și acum, de ce colegul meu, senatorul Valentin Gabrielescu (PNȚCD), respingea acest capitol, precum și cel legat de războiul radio-electronic. De fapt era o treabă a partidului său să-l întrebe ce obligații avea sau ce aștepta și de la cine.

Personal, vreau să reafirm credința mea în amestecul unor personalități precum Gorbaciov, Bush sau Mitterrand. Primii doi, la Malta, probabil au hotărât în câteva minute soarta țărilor din Estul Europei, iar președintele Franței, în întâlnirea de la Kiev cu Gorbaciov, a prevăzut chiar detalii, situație aproape identică cu cea petrecută între Churchill, Roosevelt și Stalin cu aproape o jumătate de secol înainte. La Paris mi-a fost explicată poziția ciudată a lui Mitterrand (fostul președinte francez) față de Ceaușescu și implicit față de România. Se spune că, la cererea lui Mitterrand adresată lui Ceaușescu pentru un ajutor privind alegerile prezidențiale din Franța (1981), dictatorul român s-ar fi zgârcit, oferindu-i doar 500.000 \$ (USA), în timp ce ungerii i-ar fi dat cca 20 de milioane \$ (USA). Mai mult, se pare că ceva mai târziu, Ceaușescu a încercat să forțeze „mâna” lui Mitterrand, folosind argumente care au părut președintelui francez mai mult un fel de șantaj. Poate că așa se explică și vizita lui Mitterrand

în Ungaria, unde în vara lui '89 a declarat că Trianon-ul a dezavantajat pe unguri (?!). Să ne aducem aminte și de scandalul izbucnit prin 1987 la Paris cu niște așa-zise „acțiuni de spionaj românesc”, care au încercat să justifice anularea vizitei pe care trebuia s-o facă președintele Franței în România. Mai adăugăm și cei 80 de specialiști antitero francezi aflați în seara de 21.12.'89 în Ungaria, lângă Oradea, oferiți de ambasadorul Franței doamnei Doina Cornea și mie personal și suntem în fața a destule întrebări la care într-o bună zi istoria va trebui să le răspundă.

O puternică campanie antiromânească a fost pornită încă din anii '80 și a cuprins nu numai statele europene, dar și Congresul american. Intoleranță la început, urmată de revizionism și xenofobie, acestea au fost după 1918 esența politicii maghiare față de noi. Aceleași finanțe „necunoscute” - care au susținut revoluția proletară mondială cu centrul la Budapesta după primul război mondial - probabil sunt cele care au susținut și în 1988 campania antiromânească mascată sub forma împotrivirii față de regimul ceaușist totalitarist. Falimentara diplomație dusă de dictator nu a făcut altceva decât să alimenteze ura atavică a vecinilor noștri care culeg roadele unei inteligente și perseverente politici de discreditare a tot ceea ce era românesc. În ipocrizia lor diplomatică, atacă primul articol din Constituția României din anul 1991: „*România este stat național suveran și independent, unitar și indivizibil*”, uitând că prin anii 1918 ei înșiși vorbeau în Constituția lor de „*națiunea unitară maghiară*” și de „*integritatea regatului Sfântului Ștefan*”.

Desigur, noua democrație central și est-europeană a creat teren de intervenție pentru activitatea revizionistă maghiară, care în realitate este sterilă, nebazându-se pe adevăruri istorice sau majorități etnice. Poți stăpâni și sute de ani un teritoriu, dar dacă majoritatea sunt români atunci al lor este pământul pe care l-au ocupat cu mii de ani înainte.

Dorința ca guvernul de la Budapesta să-i conducă pe ungurii de pretutindeni mi se pare a fi una dintre cele mai absurde „pretenții” europene. Sunt curios ce vor spune kongresmenii Statelor Unite când aceste pretenții se vor întinde și asupra celor 1,5 milioane de americani de origine ungară. În 1918, președintele american W. Wilson, culmea, impunea condiții de destrămarea Imperiului Austro-Ungar și cerea dreptul la autodeterminare a națiunilor din dubla monarhie. Deși singurul remediu care se potrivește revizionismului anacronic este suprimarea, va trebui să găsim soluții diplomatice inteligente și solide. Pentru a nu fi greșit înțeles, personal consider că cetățenii români de

origine maghiară sunt harnici și civilizați. Ei nu s-au lăsat târâți în conflictele provocate de xenofobii care există și la noi și la ei. O parte din politicienii unguri conduși de Marko Bela sau Laszlo Tökes continuă politica lui Horthy din 1939 – 1940, având rădăcinile în evenimentele anilor 1918 – 1920, atunci când politicienii unguri, ca și astăzi, nu voiau să accepte evidențele istoriei. Ei au „ratat” decembrie 1989, când politica revizionistă a extremiștilor unguri ar fi vrut să profite de Revoluția română, dar în fața unui posibil război, militarii lor, mai realiști, l-au refuzat. În aceste condiții, ei au mutat centrul de greutate de la ONU, unde în decembrie 1989 pregătiseră într-o comisie condusă de un canadian o rezoluție în care Transilvania să fie proclamat teritoriu oficial bilingv, cu o anumită autonomie etnică, într-o nouă concepție de politică europeană puternic susținută de Austria și Germania prin instituțiile CEE (viitor UE), Consiliul Europei și NATO, care puteau deveni astfel locuri de manipulare în vederea satisfacerii dorințelor lor revizioniste.

Am trecut prin mai multe etape: cea a **internaționalizării** problemei Transilvaniei declarată oficial în 1988 la Arad de comuniști, apoi a **instituționalizării** aceleiași probleme pe care a lansat-o Marko Bela la TVR în 1993, urmată de încercarea **autonomiei locale** pe cale parlamentară. Faza următoare este **impunerea autonomiei locale prin forță**, ducând poate în mintea unora chiar la război civil. Bineînțeles că ei nu urmăresc un război, ci un „arbitraj” în genul cunoscut al anului 1940 făcut la Viena (de către Germania și Italia, prin miniștrii de externe Ribbentrop și Ciano) și ultima, a **participării la guvernare**, indiferent cu cine, acționând cu tenacitate și răbdare pentru scopurile urmărite.

Condiția obținută de a intra în NATO și UE alături de Polonia și Cehia, înainte de intrarea noastră, i-a făcut să creadă în noi și nebănuite mijloace de a-și îndeplini visurile revizioniste.

Judecata de ultim moment a lui Clinton prin care am fost clar refuzați are o singură explicație: cererea implacabilă a rușilor (Elțîn) ca România să rămână în sfera lor. Nu a mai contat nici atitudinea conciliantă a lui Chirac și Kohl, nici aproape generalul accept al națiunilor membre ale NATO. Până ce nu vom reuși să facem să ricoșeze lobby-ul de origine maghiară nu avem șanse în fața vecinilor noștri, care pas cu pas își obțin integrarea într-o Europă modernă și democratică mai repede decât noi. Într-un fel ne merităm soarta.

E adevărat, acum de când suntem în NATO și UE, aproape și de spațiul Schengen, este mult mai greu. Dar se vor adapta din nou, încercând alianțe cu unii politicieni români dornici de putere.

Iată ce spunea Octavian Goga în 1917:

„Clasa noastră politică? Ei bine, aceștia confirmă că suntem o țară de secături, o țară minoră, căzută rușinos la examenul de capacitate în fața Europei...Aici ne-au adus politicienii ordinari, hoții improvizați astăzi în monarhiști, miniștrii ce s-au vândut o viață întregă, parlamentarii contrabandiști... Nu ne prăbușim nici de numărul dușmanilor, nici de armamentul lor, boala o avem în suflet, e o epidemie înfricoșătoare de meningită morală. Țara, cu unii conducători care sunt hoți la drumul mare, trebuie să ajungă pe marginea prăpăstiei”. Dumnezeu! E curaj să poți spune așa ceva!

Iată ce scriam în primăvara lui 1996:

„În toamna acestui an, alegerile din noiembrie le vor da câștig de cauză, cred ei, prin procentul de 7% cu care UDMR poate aduce victoria în alegeri de o parte sau de alta. Sunt curios de care parte vor fi trădătorii de neam care pentru o victorie în alegeri vor încerca să vândă Transilvania”.

După un an de guvernare țărănistă (1997), în care relațiile cu ungurii s-au normalizat și chiar au devenit civilizate, exista din partea acestora o trecere la șantaj, situație care m-a forțat să-mi pun întrebarea: *cât va mai rezista Partidul Țărănist condus cu destulă autoritate de dl Diaconescu?* Ei bine, n-a rezistat. Acest partid astăzi aproape a dispărut (1% la alegerile generale din noiembrie 2008).

Problema etniilor din România nu poate depinde de presa sau guvernul din Budapesta, ea depinde în primul rând de vitalitatea luptei parlamentare și de alte circumstanțe care scapă vigilenței patriotice a unor conducători unguri.

Și ca să revin la decembrie 1989, nu pot să nu afirm cu convingere interesul unguresc pentru evenimentele petrecute în România. Este suficient să fie citite memoriile lui Gyula Horn apropo de această perioadă. Luciditatea conducerii militare a Ungariei, care nu s-a angajat într-o intervenție militară directă, a salvat cele două țări de la un posibil conflict.

Interesul sovieticilor

Trebuie să adaug câte ceva și despre „interesele” sovietice din acea perioadă față de România. Mă voi limita pe scurt doar la activitatea KGB-ului în legătură cu evenimentele revoluționare petrecute în țara noastră.

CEKA a luat ființă în 1917 și primul conducător a fost cunoscutul Felix Edmundovici Dzerjinski, nume care nouă, românilor, ni se înnoadă limba pronunțându-l, având prin Basarabia acțiuni direct legate de România.

De la celebra CEKA, continuând cu GPU – OGPU – NKVD – MVD, în 1954 s-a ajuns la KGB-ul condus de Vladimir Alexandrovici Kriucikov (1988 – 1991). De-a lungul anilor, în afara Kominternului care ne acorda o atenție deosebită, cam aceiași activiști lucrau și pe planul „informațiilor externe”. Rețin ca șefi pe Lavrenti P. Beria – NKVD (1938 – 1941), Vsevolod N. Merkulov – NKGB (1943 – 1946) și Victor S. Abakumov – MGB (1946 – 1951).

În 1988, șeful Direcției I Informații Externe din KGB era Leonid V. Shebarshin, iar România era trecută la Departamentul 5, alături de Belgia, Olanda, Luxemburg, Franța, Spania, Portugalia, Elveția, Grecia, Italia, Iugoslavia și Albania, deși legăturile cu țările socialiste erau la Departamentul 11.

Rezidentul șef în România în acea perioadă era Anatoli S. Efrosimin, ce îndeplinea și funcția de adjunct al atașatului militar la București de pe lângă Ambasada URSS. În 1992, acesta „dispare” în legătură cu activitatea lui Genadi Mihailov, recrutat se pare de britanici, și el la rândul lui tot „dispărut”. Un personaj important, probabil operaționalul, a fost și Svirin Serghei, omul din umbră, tot la ambasadă, iar un alt angajat al ambasadei, Bodnar Feodor, lucra oficial (deschis) cu USLA ca specialist antiterorist. În 1991 a fost mutat la Chișinău pentru reorganizarea, se pare, a KGB-ului de acolo, iar apoi a fost ministru adjunct la Interne în Republica Moldova. Ultimii doi fiind încă în viață, probabil vor avea multe de spus atunci când își vor scrie memoriile, iar eu sincer le doresc așa ceva. Folosindu-mi imaginația de regizor, cum spunea colegul meu, senatorul Valentin Gabrielescu, aș putea face un film.

Vreau să fac în continuare o precizare: dacă de KGB știe mai toată lumea, puțini sunt cei care știu că GRU – serviciul de informații al Armatei Roșii – este cel mai implicat în acțiunile din România. KGB-ul acționa prin așa-zisa „rezidentă” în înțelesul „coloanei a V-a”, care la rândul ei avea „legături” în toate straturile sociale și statale ale României și care, la nevoie, activează agenții săi. GRU a fost forța de intervenție și de implicare și care are pentru aceasta trupe speciale de șoc capabile de desant, oricând, în spatele frontului.

Într-o situație precum cea din România lui decembrie 1989, intervenția acestui organism este mai mult decât obligatorie, este o axiomă, cu atât mai mult cu cât era spațiul lor de competență stabilit prin Tratatul de la Varșovia și să nu uităm de înțelegerile de la Teheran din 1943. Astfel de forțe de intervenție se aflau la Odessa și Chișinău, iar comandamentul grupelor de Armată care „privea” spre România și Balcani era chiar la Odessa. Aceștia sunt cei care au pătruns în țară în chip de turiști, fapt lesne de observat prin studiul tabelelor întocmite în acest sens, confirmat de suficiente probe aduse de Securitate sau de „Raportul” SRI. Implicarea acestor unități era automată prin planuri stabilite și obligatorii în caz fortuit. Exemplu: acțiunile revoluționare de pe teritoriul României.

O dovadă sunt declarațiile, din primele zile ale Revoluției, ale lui Bush și Baker, care confirmă necesitatea intervenției trupelor Tratatului de la Varșovia în România. La un moment dat, pe 24.12.1989, temându-se că în România va veni un regim care va fi, poate, mai fidel URSS-ului decât regimul Ceaușescu, la Casa Albă s-a formulat o scrisoare în care se interesau de soarta lui Ceaușescu și a familiei sale, dar care nu a mai fost trimisă. De ce? Probabil că și-au dat seama că ar fi încălcat înțelegerile „istorice” de la Teheran, Yalta și Malta. În orice caz, bănuiala lor că în România a urmat după Revoluție un regim fidel URSS-ului poate explica și duritatea lui James Baker atunci când după Revoluție a venit la București. Părerea mea este că de abia în 1995 americanii s-au convins de politica „regimului Iliescu” și de faptul că România a pășit nehotărâtă spre o democrație constituțională.

În 1996, lucrurile aveau să fie date peste cap. Guvernul Văcăroiu devenise ținta nu numai a presei, dar și a protestelor sindicale. Dacă Iliescu ar fi avut curajul remanierii acestui guvern și schimbarea, în toamnă, a prim-ministrului, ar fi câștigat alegerile. După părerea mea aceasta e doar una dintre greșeli. Aș mai adăuga și faptul că cei din PDSR se credeau la putere pentru veșnicie. Abuzul și hoția erau la ordinea zilei, deși atât Văcăroiu cât și un grup

de specialiști astăzi ne-au convins că erau buni profesioniști. Încrederea lor era atât de puternică încât și-au permis înainte de alegeri să se despartă prin ceartă de aliații lor de stânga sau naționaliști. Personal, Iliescu a fost „lovit” cel mai puternic de foștii săi aliați șefi de partide: Corneliu Vadim Tudor și Gh. Funar. A urmat un guvern condus de un fost sindicalist care câștigase prin concurență cu Ilie Năstase fotoliul de primar al Capitalei, dovedind public o impertinență și o incultură revoltătoare și care a fost mai incapabil decât predecesorii săi, spre ghinionul bietului popor.

Ne vom aminti cu groază de aceste perioade de tranziție.

Granițe închise sau granițe deschise

O problemă extrem de discutată de „specialiști” este aceea a deschiderii granițelor în 22.12.1989. Spunea și gen. Gușă că acest lucru a favorizat evenimentele teroriste care au urmat. Nu împărtășesc deloc acest punct de vedere. Mă explic. După aproape o jumătate de secol de granițe închise, noi, cei ajunși la putere în după-amiaza de 22.12. 1989, să fi menținut granițele închise, consider că ar fi fost o pură nebunie. Cred că primul ideal după libertate era acela al granițelor libere. De fapt închise pentru cine? Pentru armatele Tratatului de la Varșovia sau pentru trupele de desant sovietice? Să mori de răs! Am deschis închisorile politice și granițele. Eu personal am dat telefon la aeroportul Otopeni și vorbind cu comandantul am dat ordinul de a accepta ca avionul de Paris (TAROM) să aterizeze în aceeași noapte. Bănuiam și câteva ore mai târziu, la filtrul de la pădurea Băneasa, m-am convins că avionul era plin cu reprezentanți ai presei internaționale. Nu neg, poate și alți agenți. Să fi fost orele 1.00-2.00 noaptea când m-am urcat în autobuzul TAROM și i-am întrebat cine sunt. Mi-a răspuns chiar J. L. Calderon. Am dat ordin și aici ca autobuzul să fie lăsat să intre în București, atrăgându-le atenția că cei din Consiliul FSN nu le pot asigura siguranța personală și că în București sunt lupte. O parte din grupul de ziaristi am reîntâlnit-o în Piața Aviatorilor, atunci când reveneam cu blindatele de la UM 01065 (noaptea de 22-23 decembrie 1989). Unii dintre cititori poate se întreabă în ce calitate am dat aceste ordine. Ei bine, în calitatea mea de revoluționar care s-a bucurat de *încredere* în fața a mii de oameni ieșiți în stradă ca și mine.

Atunci când la telefon am fost întrebat de Otopeni, în jurul meu, la etajul XI din Televiziune, toți au fost de acord ca granițele să fie deschise. Unii poate s-au gândit la Ungaria lui 1956, când acest lucru a salvat peste 150.000 de cetățeni unguri de furia armatei sovietice și de prigoana care a urmat. Profesioniștii care au dus acțiuni teroriste nu aveau nevoie de granițe deschise. Situația incertă de atunci este greu a fi înțeleasă de telespectatorii acelor momente. Mă mir de militari sau așa era normal, fiind și ei foști comuniști!

În legătură cu aceasta, ceva despre Jean Louis Calderon, care a murit pe străzile Bucureștiului în cele mai frumoase clipe istorice trăite de Capitală. Dacă e adevărat că J. L. Calderon ar fi fost agent al serviciilor secrete franceze, așa cum susțin unii specialiști, atunci acest lucru ar confirma „lupta” dintre agenții străini aflați în țară și nu o moarte întâmplătoare. Oricum, e frumos să mori la datorie.

Unele concluzii

În încercarea de a înțelege evenimentele petrecute în Europa de Est în cursul anului 1989, dar și cele din România, se cuvine să ne oprim pentru o clipă la ceea ce este definit ca fiind „*elita puterii*”, a cărei influență poate fi resimțită printr-o multitudine de feluri, cum ar fi dezintegrarea URSS. Elita puterii nu este un grup ai cărui membri fac parte dintr-o națiune anume sau alianță multinațională.

R. Buckminster Fuller scria, în 1981, în „*Critical Path*”: „*Pentru a hotărî care va fi stăpânul absolut al căilor comerciale de navigație de pe mările și oceanele lumii s-au dat lupte grele, purtate sub flamurile Franței, Angliei și Spaniei. Aceste mari națiuni n-au fost decât marionete, acționând mânuite de păpușari din culise, indivizi cu aspirații imense, a căror influență a devenit atât de eficace datorită măiestriei lor de a rămâne invizibili în spatele decorului național. Victoriile lor au fost atribuite de fiecare dată unor puternice state suverane. Dar în spatele conducătorilor suverani vizibili au stat întotdeauna adevăratele structuri ale puterii*”.

Un eveniment petrecut în februarie 1972 vine să sprijine teza conform căreia această „**elită a puterii mondiale**” este implicată în evoluția umanității, în ceea ce a fost „Războiul Rece” și realizarea unei Noi Ordini Mondiale.

Pe 7 februarie 1972, ministrul Comerțului al SUA din cabinetul Nixon, Maurice Stans, deschidea o „**Conferință de la Casa Albă despre perspectiva lumii industriale, o privire asupra afacerilor în anul 1990**”, în prezența a 1.500 de oameni de afaceri de frunte din SUA, savanți și alte personalități.

Roy L. Ash, președintele firmei „Litton Industries”, camarad al lui Robert McNamara și unul din originalii „Wiz Kids” de la Harvard avea să afirme: „(...) *Capitalismul de stat poate construi forma în care se vor face afacerile pe plan mondial, deoarece țările din Vest se îndreaptă tot mai mult spre o economie unificată și controlată, pentru o mai mare eficiență, iar tendința statelor comuniste spre sistemul liberului schimb devine tot mai accentuată. **Estul și Vestul se vor întâlni undeva la mijloc, în jurul anului 1990** (...)*”. Este cu adevărat uluitor acest punct de vedere rostit în februarie 1972.

Prognozele acestei conferințe s-au dovedit a fi un alt pas spre calea către o *Nouă Ordine Mondială decisă* de „**elita mondială a puterii**”.

Discursul lui Dean Rusk, din ianuarie 1964, ținut la Columbia University, evidențiază dorința de schimbare a ordinii instituite după Conferința de la Yalta (4-11 februarie 1945) și care a reprezentat un **experiment universalist de guvernare a lumii**:

„Iluzia că o națiune sau un bloc de națiuni ar putea, prin coercițiune, să cuprindă lumea într-un țesut dirijat dintr-un singur centru păleşte într-un ungher de umbră. Cealaltă iluzie, teoria bipolară a unei lumi divizate permanent între două centre de putere copleșitoare, cu majoritatea celorlalte națiuni în jurul lor, păleşte de asemenea. Realitatea unei lumi, a unei mari diversități cu multe centre de putere și influență, devine tot mai pregnantă”.

În tabăra opusă, încă din anii '70, o comisie de eminenți experți ai KGB-ului a ajuns la concluzia, sub îndrumarea lui Iuri Vladimirovici Andropov, că dacă evoluția Uniunii Sovietice continua, baza economică a tentativei de dominare a lumii avea să se dezagregheze. **Era absolută nevoie de o reformă completă a sistemului.**

Raportul pe care Leo Tindemans, primul-ministru al Belgiei, îl va prezenta în decembrie 1975 în fața Consiliului de Miniștri al CEE, a amplificat grijile Moscovei. Leo Tindemans cerea să se pună capăt contradicțiilor „schizofrenice” între integrarea economică a Comunității și fragmentarea sa politică. El afirmă că Comunitatea Economică Europeană are nevoie de apărare comună și de o politică externă de asemenea comună. Se prefigura astfel un al treilea **confium** în sfera relațiilor internaționale. CEE, însumând 12 state cu o populație de 328 milioane de locuitori și un produs natural total de 6 trilioane de dolari, va deveni în viitorul apropiat un partener de negociere a deciziilor globale, **Moscova intuia corect evoluția viitoare a evenimentelor.**

„A pleca pentru a rămâne” sau *„Supremul rafinament al artei războiului este de a înfrânge rezistența dușmanului fără luptă”* (precept al lui Sun Tzu, predat în academiile KGB-ului) se constituie în motto-urile sub care poate fi așezată perioada Andropov – Gorbaciov – Elțin, perioada în care Rusia a renunțat la linia Marx – Lenin – Stalin – Brejnev și la strategia sa de dominație, luându-i locul o strategie a influenței pe linia Marx – Lenin – Gramsci – Gorbaciov, al cărei obiectiv final este penetrarea pe termen lung a societății occidentale pentru a se asigura că aceasta va fi pregătită să coopereze cu Moscova. Se poate concluziona că nu mai este vorba de cucerire prin lupta

de clasă, ci de absorbire prin recurgerea la strategia penetrării a lui Antonio Gramsci, a șantajului, nu prin forță ci prin slăbiciune – în partea reală, în partea simulată, pentru a-și asigura ajutorul și simpatia occidentală.

Marie-France Garaud – director al Institutului Internațional de Geopolitică de la Paris, avea să declare, la 16 ianuarie 1990, în cadrul jurnalului de la RTL (ora 18,00): „*Pentru a lua, e nevoie de etalarea forței. Pentru ca alții să vă dea, dimpotrivă, este necesar să dai impresia de slăbiciune. Aici se ascunde un joc extrem de primejdios*”.

Având în vedere aceste lucruri, putem înțelege mai bine întâlnirea din 16 ianuarie 1989 de la Kremlin dintre M. S. Gorbaciov și H. Kissinger, care a marcat începutul discuțiilor pentru o nouă împărțire a sferelor de influență în Europa de Est. De aici la Revoluția română nu a mai fost decât un pas.

În ultima vreme au fost ridicate și vălurile ce ascundeau adevărul asupra „*revoluției de catifea*” din Cehoslovacia. Planul manifestației din 17 noiembrie 1989 a fost stabilit probabil, de Viktor Gruško, vicepreședinte al KGB-lui, și de către gen. Alois Lorenc, șeful Securității cehoslovace (STB). Manifestația, la început în majoritate studențească, urmărea schimbarea conducerii comunist-conservatoare a lui Milouš Jakes și Miroslav Stepan. Planurile KGB-iste și STB-iste prevedeau înlocuirea conducerii partidului comunist cehoslovac cu o nouă echipă, cu vederi gorbacioviste, fixându-se asupra lui Zdenek Mlynar, un comunist fost membru al Comitetului Central, disident, semnatar al Cartei 77, aflat în refugiu la Viena.

Printr-un scenariu aparent lipsit de imaginație, pe 17 noiembrie, când se aniversa o revoltă a cehilor prilejuită de moartea unui student ucis de germani în timpul ocupației din 1939, ofițeri de Securitate s-au infiltrat printre manifestanți și la întoarcerea de la cimitirul „Vysehrad” au provocat o busculadă în piața Wenceslas, unde poliția s-a opus manifestanților trăgând focuri de armă. Au fost peste 400 de răniți și un mort, studentul de la Politehnică, Martin Smid. Moartea acestuia, la 50 de ani de la drama anului 1939, a incitat spiritele și zeci de mii de oameni au ieșit în stradă. În realitate, „mortul” nu murise și era un ofițer de Securitate, lt. Ludik Zivak, și toate, chiar și „disparația” cadavrului ridicat de poliție, erau elemente ale scenariului construit de KGB.

Făcând o comparație cu decembrie 1989, la București, ar fi ca și când spargerea mitingului din 21 decembrie '89 și ridicarea baricadei de la Inter ar fi fost organizate de agenți ai KGB-ului care trebuiau să aprindă scânteia revoltei și în București.

La Praga, vestea morții unui student a pus în mișcare o adevărată acțiune populară, care până la urmă a dărâmat conducerea comunistă. Lucrurile au luat însă o întorsătură neprevăzută: Zdenek Mlynar a refuzat funcția propusă de KGB, iar poporul slovac, sătul de comunism, și-a hotărât singur viitorul președinte, un fost dizident, scriitorul Vaclav Havel. Norocul cehilor. Zilele norocoase ale KGB-ului din 1953-1956 și 1968 se pare că trecuseră.

În acele zile se afla întâmplător la Praga, așa cum am mai spus, și gen. Viktor Gruško, venit în vizită la șeful KGB-ului din Praga. Iată deci cum un joc al întâmplării, refuzul lui Mlynar, a dat peste cap planurile KGB-ului.

În continuare voi încerca să fac cât mai pe scurt o descriere a evenimentelor din Ungaria anului 1956, în comparație cu cele petrecute în România în decembrie 1989. La conducerea URSS-ului, în ambele cazuri, erau la putere doi conducători cu vederi reformatoare: Hrușciiov și Gorbaciov. Primul, venit la putere după o lovitură de stat prin care a fost înlocuit un dogmatic al bolșevismului, Beria, inamicul a tot ceea ce putea fi înțeles prin reformă. Gorbaciov urmează la scurt timp după Brejnev, și el demn urmaș al lui Stalin. În ambele cazuri, anii 1956 și 1989 reprezintă momente cruciale ale luptei poporului polonez pentru independență (revolta muncitorească de la Poznan, din iunie 1956, sub lozincă: „*Pâine și libertate!*”), extinse mai apoi în mai toate marile centre industriale (Varșovia, Cracovia). La nivel de partid, Plenarele CC al PC Polonez din 28 iulie și 19-21 octombrie au anulat acuzațiile formulate câțiva ani mai înainte împotriva lui W. Gomulka, Marian Spychalski, Zenon Kliszko și l-au ales pe Gomulka prim-secretar. Programul afirmat al comuniștilor polonezi era încă timid, pretinzând unele schimbări interne și ale unei așa-zise „egalități dintre relațiile statelor socialiste”. Programul prefigura însă și pretențiile de mai târziu, care în acele zile fuseseră exprimate de coloanele muncitorimii poloneze: retragerea armatei sovietice de pe teritoriul polonez și înlocuirea sovieticilor ce ocupau funcții de conducere în PC Polonez, precum mareșalul rus Rokossowski ce ocupa funcția de ministru al apărării în Polonia. Sovieticii au fost de acord cu schimbările interne din Polonia întrucât ele *nu afectau securitatea strategică a Uniunii Sovietice și se circumscriau sistemului comunist*. Acțiunile din Ungaria începute în octombrie vizau mai mult, cerându-se ferm evacuarea trupelor sovietice și ieșirea țării din Pactul de la Varșovia. La începutul lui noiembrie, Hrușciiov se grăbește să facă o vizită lui Tito pentru a se asigura probabil de neintervenția acestuia într-un eventual conflict militar în

Ungaria. În acest timp, mareșalul G. K. Jukov elabora *un plan corespunzător de măsuri în legătură cu evenimentele din Ungaria și să raporteze CC-ului al PCUS. Erau însărcinați tovarășii Șepilov, Breșnev, Furteva și Pospelov, în baza schimbului de păreri avut în cadrul ședinței Prezidiului CC, să pregătească documentele necesare și să le prezinte spre examinare CC al PCUS.*

Pe de o parte, Hrușciov se asigura din partea polonezilor (19 octombrie), românilor și în special a iugoslavilor de non-intervenție sau mai exact de acceptare a unei intervenții sovietice în Ungaria, iar pe de altă parte, G. K. Jukov pregătea oficial un plan militar de intervenție, bineînțeles în colaborare cu Ivan Alexandrovici Serov, șeful KGB-ului. Să nu uităm că ambasadorul sovietic la Budapesta era Andropov, cel care avea să devină șeful KGB-ului și secretar general al PCUS.

În ceea ce privește revoluția ungară din 1956 este de reținut că, deși doar la 10 ani de la instaurarea comunismului, în revoluția ungară partidele istorice nu au jucat niciun rol determinat, la fel ca la noi în decembrie 1989. În prim-plan va fi Imre Nagy, un marxist convins, fost luptător în Armata Roșie (1917), fost cominternist, cetățean sovietic, membru al PCUS și turnător la KGB. Cu un trecut cutremurător, ca turnător, are pe conștiință moartea a cel puțin 15 victime executate în urma informațiilor date de el în perioada 1922 – 1939 în URSS. Totuși, prin jocul destinului, va ajunge erou, iar mormântul lui va deveni loc de pelerinaj al anumitor nostalgici. El devine prim-ministru în 24 octombrie 1956 și obține înlocuirea lui Gerö și Heghedüs, iar de la A. Mikoian și Mihail Suslov, veniți cu avionul de la Moscova, unele concesii care a doua zi se fac uitate prin intrarea în Ungaria a unor divizii de blindate sovietice ce ocupau centrele vitale ale țării. Declarația – program citită pe 31 octombrie la radio de Kadar cuprindea: „Retragerea trupelor sovietice, denunțarea Pactului de la Varșovia, neutralitatea, principiile de bază ale alianței Guvernamentale și păstrarea cuceririlor socialiste (...)”. Aici am ajuns unde doream: în 1956, niciunul dintre conducători nu se gândea la căderea comunismului. Ce să mai zicem de 1989, când exemplele dimprejurul României, cu excepția Poloniei, găsiseră compromisuri gorbacioviste de conservare a comunismului. **Aici vom înțelege rolul Revoluției române, naționalistă și anticomunistă, devenită din ultimul vagon al trenului reformist-gorbaciovist o locomotivă a acțiunii de cădere a comunismului.**

Între 1-4 noiembrie 1956, armata sovietică dezlănțuie acțiunea de ocupare a Budapestei și a întregii țări. În același timp, la Praga, din trădători

se formează un nou guvern și o nouă conducere a Partidului Comunist. După o clipă de speranță (2-3 noiembrie 1956) în zilele următoare tancurile sovietice fac ordine și Imre Nagy se refugiază în ambasada iugoslavă, iar de acolo, prin „amabilitatea” lui Walter Roman (E. Neulander), va ajunge în România la Snagov. Trădat sovieticilor, el va fi judecat în Ungaria și spânzurat, tocmai el comunistul convins. Armata ungară, care primise ordin să se opună, nu a jucat niciun rol în revoluția maghiară, ceea ce a permis tancurilor sovietice să-și facă jocul fără probleme. ***Nimeni din Lumea Liberă nu a ridicat un deget în ajutorul Revoluției ungare, deși, din 31 octombrie, generalul Eisenhower câștigase cel de-al doilea mandat.***

În „Magazin istoric” din septembrie 1996, C. Cristescu are un articol extrem de interesant privind un complot antistatal în România, în același timp cu revoluția maghiară. Este vorba de „57 contrarevoluționari” din care, prin Sentința nr. 719/1958, 10 sunt condamnați la moarte pentru că „*au inițiat o mișcare contrarevoluționară de tip laburist-creștin (...), o organizație de care nu erau străine nici serviciile secrete americane (...)*”. Majoritatea celor condamnați la moarte poartă nume ungurești. Iată deci că Securitatea anilor '56 s-a dovedit superioară colonelului Filip Teodorescu și echipei pe care o conducea la Timișoara gen. Macri, șeful Direcției a II-a în decembrie 1989.

Pentru ce am făcut o trecere în revistă a „revoluției de catifea” din Cehoslovacia – 1989 și a Revoluției ungare – 1956? ***În ambele cazuri, „amestecul” sovietic a fost esențial. El putea porni de la teroarea morală și fizică, terminând cu strivirea sub șenilele tancurilor atunci când o altă metodă, bazată pe trădare, nu reușea.***

În România, planurile sovietice au căzut în primul rând datorită situației interne din propria lor țară. În al doilea rând, datorită trecerii Armatei române de partea poporului. Alături de sovietici, unii dintre vecinii noștri erau interesați în dezmembrarea României. Marile puteri au fost legate de interesele sovietice sau ale vecinilor prin angrenaje necunoscute și amestecul lor mai mult sau mai puțin direct este cât se poate de clar.

Peste 50 de ani, după publicarea documentelor astăzi strict-secrete, cine se va apleca asupra prezentei lucrări poate nu va înțelege de ce mi-am pierdut timpul să conving de ceea ce este atât de evident. Pentru că am fost atacat. De către cine? De oameni care merită tot respectul pentru anii de închisoare și de suferință în aproape o jumătate de secol de comunism. Dintre acești oameni nu am auzit de vreunul care să fi acționat în zilele de luptă din

timpul Revoluției. Nu-i condamn. Tata avea 86 de ani și în după-amiaza zilei de 21 decembrie '89 s-a ținut după mine, astfel că l-am întrebat: „Ce faci, tată, de ce nu te întorci acasă?”. Mi-a răspuns simplu, dar hotărât: „Vreau să murim împreună!”.

Acești oameni care au trecut prin închisori și două războaie nu mai credeau în victorie. Nu credeam nici eu, dar nu mai puteam răbda. Complexații de la televizoare atacă Revoluția, încercând prin asta să învinovățească pe Ion Iliescu de morții Revoluției și, culmea, de execuția lui Ceaușescu. În realitate, acțiunea lor duce la situația absurdă de a face din Ceaușescu un martir și pe unii să regrete fostul regim comunist. Prin atâta orbire, atâta ură și atâta invidie nu se poate reuși. Scopul lor era și este PUTEREA, de altfel, recunosc, încăpută pe mâna multor aventurieri și delatori.

Într-o Românie post-revoluționară, în care poți cumpăra un loc în Parlament, indiferent în ce partid, nu mai poți crede în nimic. Partidele? Nu există! În majoritate sunt organizații mafioate conduse de o mână de profitori și ahtiați după putere. Morala? Cea nevăzută este a conștiinței și ea este o virtute a necunoscuților și a morților. Morala văzută sau auzită este privilegiul scrisului și imaginii. De la cine ne vine ea?! De la dl O. Păler, fost politruc înrăit, Silviu Brucan, Sorin Roșca Stănescu sau P. M. Băcanu și lista ar putea continua..., dar mă opresc aici. Cei amintiți reprezintă produsul comunismului: origine sănătoasă, școli de partid..., dar trebuie să recunosc că nu exclud calitățile unora. Dar de ce au trecut în partea opusă, condamnând pe cei rămași pragmatici? Pot fi ei moralistii societății românești de astăzi? Cei care au fost *apostolii* comunismului de ieri au devenit moralistii de azi și se doresc dictatorii de mâine. Puterea ajunsă în mâinile acestora va fi moartea națiunii, o națiune pe care în realitate ei o disprețuiesc și încearcă să o prostească și mai rău. Atunci încotro să te îndrepti? Eu am ales: **să spun adevărul!**

Rețeaua informativă a aparatului de Securitate

Încă din prima legislatură, personal am încercat, folosind modelul german, să ofer cetățenilor României posibilitatea de a studia dosarele informative ale Securității.

Senatorii Constantin Ticu Dumitrescu și Nicolae Cerveni au avut o inițiativă de lege care sub diferite forme a fost blocată de puterea din acea vreme (1996) și mai ales de PNȚCD și o parte din parlamentarii săi. Este elocvent faptul că Ticu Dumitrescu a fost chiar sancționat pe un an de zile, devenind senator independent, grup din care făceam și eu parte. Iată de ce simt obligația de a da cititorilor o explicație privind așa-zisele „dosare de Securitate”.

Originea inspirației dictaturii comuniste din România bineînțeles că vine din Rusia Sovietică. Lenin este precursorul ideologiei totalitare, a intoleranței. Înființând CEKA (1918), organul opresiv al dictaturii, fructul cel mai drag al minții lui Lenin, a influențat gândirea comuniștilor care au ajuns să creadă că „amoralul este moral, dacă se subordonează interesului”.

„Lenin ne-a învățat că fiecare membru de partid trebuie să fie un agent Ceka, dator să vegheze și să informeze. (...) Consider că fiecărui membru de partid îi revine obligația să informeze. Dacă suferim de ceva, boala aceasta nu este delatiunea, ci nedenunțarea (...).”

Învățând de la bolșevicii leniniști, doctrina ceaușistă a cerut Securității să joace același rol interpretat de CEKA în Uniunea Sovietică.

În 24 iulie 1987, au fost aprobate „Instrucțiunile” numărul D-00180/1987 privind activitatea de creare și folosire a rețelei informative a aparatului de securitate. Cu ironie trebuie remarcată folosirea destul de curentă a cuvântului ”crearea”, deci tovarășii erau oameni de creație! Ce ne spun instrucțiunile „strict-secrete”:

„Rețeaua informativă se compune din informatori, persoane de sprijin, rezidenți și gazde –case de întâlnire – și se recrutează dintre persoane (...) care consimt să colaboreze sincer. (...) Informatorul este persoana cu posibilități de informare și calități personale adecvate care, sub îndemnarea nemijlocită

a ofițerului de securitate, caută în mod activ și culege sistematic informații despre persoane și fapte ce fac obiectul urmăririi informative, ori îndeplinește alte sarcini de cunoaștere, prevenire și contracararea activităților de natură să afecteze securitatea statului. (...) Rezultatele acestora obținute în dezvoltarea permanentă a calității și eficienței muncii cu rețeaua informativă constituind un criteriu de bază în aprecierea, notarea și promovarea cadrelor de securitate. (...) Activitatea cu rețeaua informativă se desfășoară deplin conspirat”.

Poate să-ți explodeze mintea și un om normal nu va putea înțelege cum pentru o putere pe care nu o putea nimic zgâlțâi mai era necesar să se ia astfel de măsuri. Împotriva cui? A dușmanului din afară sau a celui din interior? Ca definiție vom vedea că întreaga lege se referă la cei din interior, atunci când de aproape o jumătate de veac, deci de aproape trei generații, domnea dictatura proletariatului, mai exact a reprezentanților săi aleși și școliți de bolșevici. De ce era nevoie să-ți spionezi propriul popor și de ce atâta importanță dată acestui sector al Securității? Din dragostea pentru om și pentru o viață mai bună? Este de notorietate recunoașterea lui Virgil Măgureanu că ar fi fost informator într-o școală de mecanici pentru agricultură. Deci tineri de 17-19 ani. Vă dați seama din ce medii sociale proveneau acești elevi și ce pericol puteau ei constitui pentru puterea comunistă de stat?! Și totuși, după o astfel de recunoaștere care denotă caracterul mârșav al celui implicat, el a continuat să conducă cel mai important serviciu de informații din două „regimuri” declarate complet opuse. Cum? Făcând servicii lui Iliescu și Constantinescu și deservicii României. Mai mult decât atâta, individul dorește să devină om politic și poate chiar parlamentar. E democrație, este dreptul lui, dar nu e moral, deși asta e altceva. În mintea lor astfel de indivizi poate că se gândesc și la președinția țării, având ca argumente „cunoștințele” lor, notorietatea și în mod sigur „dragostea” lor pentru bietul popor!

Dar să revenim la instrucțiuni:

„Persoana de sprijin este persoana care, pe baza instructajului general făcut de cadrele de securitate (...) realizează servicii de supraveghere informativă ori pe linie de filaj, investigații, tehnică operativă, transmisiuni și în alte domenii ale muncii de securitate. (...) Ei se recrutează din diferite colectivități: șantiere, instituții de învățământ, unități militare și alte medii. (...) Rezidentul este persoana care sub îndrumarea și cu sprijinul ofițerului de securitate ține legătura cu maximum 10 persoane de sprijin, asigurând, în condiții conspirative, primirea cu operativitate a informațiilor și predarea lor ofițerului. (...)”

Cu aprobarea șefilor de Securitate județene sau a Capitalei, în legătura rezidentului pot fi dați și informatori. De regulă, rezidenții sunt recrutați din rândul rezerviștilor aparatului de securitate, al informatorilor și persoanelor de sprijin, cu experiență”.

Informatorii și persoanele de sprijin recrutați pe bază compromițătoare nu puteau deveni rezidenți!

„Gazda casei de întâlnire este persoana care acceptă să pună la dispoziție în mod secret o încăpere din locuința sa, ori de la locul de muncă pentru realizarea de întâlniri cu informatorii, cu unele persoane de sprijin ori cu rezidenți, precum și pentru rezolvarea altor sarcini de securitate.(...) Casa de întâlniri se folosește de un singur ofițer care este obligat să o utilizeze în deplină conspirativitate.(...) Casa de lucru. Pentru legătura cu rețeaua informativă și pentru rezolvarea altor sarcini informativ – operative se pot folosi case de lucru destinate în exclusivitate acestor scopuri”.

Ani de zile în cadrul Comisiei am cerut SRI-ului, Ministerului de Interne și Procuraturii listele caselor de lucru și a celor de întâlnire. Acesta era modul cel mai ușor de a dovedi că în unele acțiuni teroriste au fost implicate unele cadre ale Securității. Nu multe, e adevărat. Posed lista unor adrese și apartamente de unde s-a tras cu arma sau de la ferestrele cărora s-au făcut semnalizări luminoase. Confruntate, cele două liste ar fi putut dovedi această ipoteză. Răspunsul SRI-ului a fost întotdeauna că nu există astfel de liste. Or, din documentul nr. D-00180/1987 reiese clar *obligativitatea evidenței acestor „case” și care se găseau atât la:*

„a) unitățile centrale, la Securitățile județene și la Securitatea Municipiului București – evidența nominală și statistică a rețelei proprii, pe categorii”, cât și la

„b) Centrul de Informare și Documentare”.

În afara acestor liste mai sunt și alte metode de refacere a lor, prin studierea documentelor ce cuprind cererile de formare a rețelei informative. În acest caz este evident că prin atitudinea celor care dețin aceste documente am fost împiedicați să ne ducem cercetările la bun sfârșit. Comisiile senatoriale au fost împiedicate cu bună știință să ajungă la finalizarea unor adevăruri. În același timp însă încercarea de a ne împiedica să intrăm în posesia acestor documente este o dovadă a faptului că am dreptate: folosirea acestor „case de întâlniri” sau de „lucru” în timpul evenimentelor din decembrie 1989 este o dovadă a implicării unor ofițeri de securitate (și nu numai a lor) în unele acțiuni

teroriste ale Revoluției. Dețin suficiente dovezi pentru Brașov și București. Ce legătură are „DI Profesor” cu toate acestea? Răspunsul ar fi trebuit să vină de la el și sunt convins că nu îl vom primi niciodată.

„Am scris aceste lucruri, le voi spune în Parlament la «Declarații politice» și ...nu se va întâmpla nimic”.

Suntem țara în care există cele mai multe sisteme organizate anticorupție și nu avem niciun corupt! Milioane de oameni am trăit opt zile de terorism în decembrie 1989 și nu avem niciun terorist! Blestem sau trădare?

În legătură cu crearea rețelei informative, în Cap. III se spune că raportul cu propuneri de recrutare urmează să fie aprobat de către:

„a) șefii unităților centrale, șefii Securităților județene, a Securității Municipiului București, locuitorii acestora și șefii serviciilor de contrainformații militare, pentru toate categoriile de persoane din rețeaua pe profilurile lor de activitate;

b) șefii serviciilor și asimilații lor din unitățile centrale și Securitățile județene și a Municipiului București, precum și șefii birourilor de contrainformații militare, pentru persoanele de sprijin.(...) Ministrul Secretar de Stat și șef al Departamentului Securității Statului, adjunctul ministrului și secretarii de stat aprobă crearea caselor de lucru”.

La art. 16 se mai menționează că recrutarea se face pe baza „sentimentelor patriotice”, iar în anumite cazuri prin „cointeresarea candidatului” în situații excepționale... și „pe bază de date compromițătoare”.

La art. 18 se precizează că persoanelor recrutate li se vor lua, de regulă, un „angajament scris” în care se materializează sarcinile și obligațiile de colaborare, potrivit anexei 1.

„Persoanelor cărora din motive obiective rezultă că nu este indicat să li se ia angajamentul scris, ofițerul se poate limita la un angajament scris doar pentru păstrarea secretului colaborării.(...)”

Persoanelor recrutate pe bază compromițătoare li se iau obligatoriu angajamente scrise în care, pe lângă conținutul din anexa 1, se consemnează faptele compromițătoare, atitudinii de dezavuare a lor, precum și dorința de a sprijini în mod loial organele de securitate”.

Iată de ce ideea „scoaterii” la iveală a acestor dosare cutremură conștiința și viitorul unora. Mă întreb: într-o țară precum România, unde totul este posibil, cât va continua încercarea de înșelare a opiniei publice prin intoxicare cu dosare false?

La cap. IV – „Educarea și instruirea rețelei informative”, art. 22, al. (3) se precizează: „O atenție deosebită se va acorda formării și întăririi permanente, la toate persoanele din rețea, a convingerii că prin colaborarea cu organele de Securitate îndeplinesc o îndatorire patriotică de apărare a orânduirii socialiste, a independenței și suveranității patriei”.

Dumnezeule, cât cinism! Faci dintr-un popor o bandă de monștri și vrei să-i convingi că o faci pentru binele lor și al țării!

„Art. 25 – Informațiile culese de rețeaua informativă se preiau de regulă în scris sub formă de note informative”.

Informațiile preluate verbal se consemnează de ofițeri în „rapoartele informative”.

Legătura cu rețeaua informativă poate fi „personală” sau „impersonală” (Art. 27, cap. V).

În Cap. VII se precizează modul în care trebuie ținută „Evidența rețelei informative”.

„Art. 3 – Informatorilor, persoanelor de sprijin și rezidenților li se întocmesc dosare personale și mape anexe. (...)”

Gazdele caselor de întâlniri li se întocmesc dosare personale, iar pentru casele de lucru se întocmesc dosare de casă”.

„Art. 38. Dosarele personale conțin:

- opisul materialelor aflate în dosare (anexa 3);
- tabel cu cadrele care au cunoștință de faptul că persoana este în rețeaua informativă (anexa 4);
- tabel cu relațiile de interes obiectiv ale persoanei din rețea (anexa 5);
- tabel cu evidența recompenselor (anexa 6);
- materiale de studii și verificare;
- rapoarte cu propuneri de recrutare;
- angajamentul de colaborare;
- notă privind modalitățile de realizare a legăturii și casele de întâlnire sau de lucru în care a fost introdusă persoana din rețea;
- notele-raport privind analizele personale din rețea și aprecierea activității acesteia”.

Dosarul rezidentului conține tabelul cu persoanele de sprijin.

„Art. 39 – Mapa – anexă cuprinde:

- informații furnizate în original și rapoarte informative;
- existența întâlnirilor realizate, a informațiilor furnizate și modul de exploatare (anexa 8)”.

Mai este de reținut la „Dispoziții finale” (Cap. VIII) faptul că: „rezidenții care provin din rândul ofițerilor de Securitate în rezervă, care au lucrat în rețeaua informativă, pot primi în legătură până la 30 de persoane”.

Vă readuc aminte că un ofițer activ avea până la 50 de informatori.

Prin 1992 sau 1993, în urma unei convorbiri cu Virgil Măgureanu, m-am dus la sediul de lângă București al SRI. Acolo am văzut două din dosarele mele. Pe copertă stătea scris mare „Comisarul” și numerele dosarelor: 217.271, vol. 1 și 3.382. Erau dosare de urmărire și supraveghere informativă, bineînțeles ceea ce mai rămăsese din ele, întrucât și la unul și la celălalt lipsea opisul prevăzut în instrucțiuni. Pe lângă adrese și note ale unor ofițeri erau și notele informative ale „turnătorilor”. Ele erau iscălite cu subcoduri (pseudonime). Am găsit și documente aprobate de directorul Studioului Buftea, ing. C. P., prin care se cerea de către ofițerul informativ instalarea de tehnică (microfoane) în biroul meu. Culmea este că suntem cei mai vechi ingineri din cinematografie (din 1954) și aveam relații chiar prietenești. Aș fi așteptat din partea lui măcar un sfat, să am grijă ce vorbesc în birou. Dar se pare că unii colaboratori cu Securitatea făceau acest lucru chiar cu plăcere, alții chiar cu pasiune. Colegul respectiv, într-o bună zi, mi-a jurat că nu a făcut așa ceva. Ce pot face eu: să iau în considerare un dosar făcut de Securitate sau să cred jurământul unui fost coleg?! Ei bine, eu prefer să-l cred pe el. Nu am să dau și alte nume de colegi sau subalterni, dar am să menționez pseudonimele, asigurându-i că știu cine sunt: „Roman” de la Româniafilm, „Caramitu”, „Ady”, „Silvia” (o femeie rea), „Irina”, „Rădulescu” (om rău), „Săceleanu”, „Hary”, „Sever”, „R. Șerban”, „Tapu”...Ofițerul care răspundea de Buftea era într-o anumită perioadă B. P. Este interesant cum, la propunerea unor măsuri împotriva mea, un colonel se împotrivește, amintindu-i subalternului său cine este regizorul Sergiu Nicolaescu! Ca peste tot, erau oameni...și canalii.

Închei cu total dezgust acest capitol, asigurându-vă că fiecare dintre dvs. puteați deveni sau ați fost subiectul unor „turnători”, ca să folosesc termenul adevărat. Am trăit o existență epidermică și irațională în care corolarul reprimării aparținea Partidului și Securității.

Cei care se pretindeau apărătorii drepturilor și libertății cetățenești au fost în realitate, unii conștienți, alții nu, posesorii celor mai monstruoase metode de terorizare a omului.

Comunismul a reușit să obstrucționeze și să înlocuiască judecățile lucide, creând o stare dementială de spirit care amintește de Inchiziția Evului Mediu și neinchizițiile ulterioare deghizate democratic sau de dreapta.

Îmi aduc aminte de veșnicul refren ceaușist: *libertate, independență și suveranitate, frazeologie demagogică a totalitarismului popular de tip comunist sau fascist*. Un filozof grec spunea: „Este falsă din toate timpurile și pe toate meridianele libertatea care reprimă o altă libertate în numele libertății!”.

A vorbi de respectul față de popor în numele căruia acționezi, fără a avea la bază respectul față de om ca realitate individuală, este pură demagogie.

Am trăit într-o falsă realitate și scandaloasă iraționalitate, într-o tutelă a dogmelor și a sloganelor coercitive, ne-am scufundat într-o tăcere nedemnă a indignării neputincioase care a permis nebuniei să acționeze nestingerită și ne-am scufundat într-o existență depersonalizată și complicitară. Am fost lași!

Ce-am reușit după Revoluție? O amăgire de câțiva ani de jocuri politice ce tindeau spre o democrație de tip balcanic, bineînțeles. Ce ne-a adus democrația aceasta? Libertatea mulțimii, dar și vrajba demagogică, dezmățul, pofta de mărire, de răzbunare, huliganismul și iarăși minciuna. Tăcem și acum, fiindcă suntem tot lași! Din nou se ridică mizerabila neputință în fața agresivității semidoctismului plin se sine și intolerant, iubitor de putere și dornic de victorii asupra sărmanilor. Vom aștepta din nou, resemnați, dreapta judecată a istoriei sau poate un nou 1989?

DOCUMENTE

Prima întrunire a Consiliului Provizoriu de Uniune Națională - CPUN (1990)

- Discurs -

Nu sunt om politic și nu intenționez să devin de acum înainte.

Acum două luni, sângele tineretului a pecetluit, în numele națiunii și pentru națiune, respingerea și doborârea dictaturii, formă de guvernământ străină naturii umane.

În acele zile fierbinți, nobile și sfinte, toți ne-am străduit să ne facem datoria așa cum ne-a dictat conștiința. Timpul ne va judeca pe fiecare prin tot ce am făcut.

*Revoluția, pe lângă vindecarea rănilor prezentului, **obligă** în primul rând la gândirea responsabilă a unui viitor demn de acest popor, al cărui destin a fost o neîntreruptă dramă istorică.*

*Revoluția pe care o trăim în continuare, într-o efervescentă care își caută structurile, **obligă** la implicarea - în sfârșit reală, în sfârșit eliberată din cursa vorbăriei găunoase - a tuturor cetățenilor țării în făurirea acestor structuri.*

Ne aflăm aici, 90 la 90, într-o proporție discutabilă ...ca orice este alcătuit în vârtoarea evenimentelor, a pasiunilor și intereselor. Dar aici, în această sală... și afară în stradă...și peste tot...sunt aceia care au murit pentru ca România să-și poată înălța fruntea de sub povara mizeriei, rușinii și împilării.

*Sunt sigur că vrem cu toții realizarea **în fapt** a democrației, un ideal politic în numele căruia merită să trăiești și, dacă trebuie, să și mori.*

Dar în același timp a început să fie prea vizibilă, jenant de vizibilă, lupta pentru putere la toate nivelurile, însoțită de vorbe mari care se demonetizează prin repetare abuzivă. Este, se pare, o veche meteahnă care până la urmă, în dezamăgirea și scepticismul mulțimilor, ne-a încovoiat și ne-a schilodit spiritual sub cinci dictaturi.

Ororile unui trecut politic recent, mânjit de primitivism tribal, de incompetență agresivă și de brutalitate inumană, nu justifică idealizarea la modul absolut a vechilor structuri politice din trecutul mai îndepărtat, desigur, infinit superioare prin comparație.

Domnilor,

În cele mai vitregi timpuri am fost deschiși spre lume cu toate antenele spiritului.

De azi încolo, indiferent de hotărârea urnelor, această deschidere devine un imperativ.

Este un loc comun ideea că suntem un popor dotat cu mari resurse de inteligență.

De azi încolo, indiferent de hotărârea urnelor, selecția valorilor, primatul competenței, devin un imperativ.

Nu trebuie demonstrat că din cele mai vechi timpuri acest popor și-a exprimat complexitatea spirituală prin opere de artă care i-au asigurat un loc distinct în cultura lumii.

De azi în colo, indiferent de hotărârea urnelor, libertatea deplină a artei devine un imperativ.

Și, în sfârșit, mandatul imperativ pe care ni-l dă tuturor istoria, indiferent de hotărârea urnelor, este acela al muncii fără răgaz pentru acest popor care, în necurmața lui trudă cu viața, are dreptul să se bucure de ea!

Ședința de înființare a Uniunii Naționale a Organizației Revoluționare din România (1992). Constanța.

- Discurs -

Suntem aici mulți dintre cei care, în urmă cu trei ani, am intrat direct în focul luptei împotriva comunismului ceaușist – cea mai perfidă, mai absolută și mai absurdă dintre dictaturi.

Tineri, copii și vârstnici, oameni din cele mai diverse profesii și nivele de cultură, cu toții ne-am adunat în stradă protestând împotriva regimului.

Împreună, dar fără oameni politici printre noi, fără arme, fără organizare prealabilă, am luat cu asalt dictatura comunistă apărată de Armată, de Securitate, de Miliție și de tot ce constituia aparatul de opresiune. Am spus „Suntem gata să murim!”. Unii au dat și sacrificiul de sânge și astfel am învins violența și am obținut victoria la care alții nici nu mai îndrăzneau să viseze.

Numai hotărârea noastră i-a convins pe unii să ni se alătore și pe alții să fugă.

Nu ideologiile ne-au mobilizat, ci setea de libertate. Ne-a unit decizia - născută din toată ființa noastră de oameni de întregi - de a nu mai lăsa țara și viața noastră în mâinile unui grup de tirani și nici ale slugilor lor. Ne-a însuflețit și ne-a dat încredere nu uniformitatea vreunei teorii politice, ci diversitatea modului nostru de a fi, de a gândi și de a ne exprima – dovadă că reprezentăm ce are țara aceasta mai viu și mai puternic.

Așa am reînceput în acele zile ale lui Decembrie 1989, să fim mândri unii de alții și să ne recâștigăm împreună demnitatea.

Ceea ce a vrut cel mai mult comunismul să confişte și apoi să îngroape a fost dragostea de Patrie, înlocuind-o cu așa-zisul „naționalism ceaușist”, mârșavă încercare de a înșela sufletele patriote. Am știut ce facem și atunci când am scos fosta stemă comunistă de pe steagul sfânt al României întregite și am lăsat locul liber ca o rană deschisă a fostei noastre rușini.

Așa au renăscut în zilele Revoluției, pe străzi, curajul și speranța noastră de a ne regăsi Istoria, Libertatea și însăși Ființa noastră națională!

Astăzi, nimeni nu poate și nu are dreptul să uite sau să ignore faptul că prin curajul, răspunderea, entuziasmul, tinerețea, abnegația și jertfele revoluționarilor din Decembrie 1989 s-a creat șansa Renașterii României.

Tot ce stă astăzi la dispoziția dezvoltării democrației pluraliste și a forțelor care s-au afirmat pe scena politică post-revoluționară se datorează aceluia care, direct, în stradă, cu mâinile goale, dar plini în cuget și-n simțiri, de tăria momentelor de răscruce ale istoriei, i-au redat acesteia cursul firesc, în matca sfântă trasată de înaintași.

Noi n-am vrut Puterea, dar am cucerit-o și am oferit-o oamenilor politici. Nu avem resentimente față de ei, nu invidiem pe nimeni, nu regretăm deloc ce-am făcut. În schimb, după trei ani, avem dreptul să întrebăm astăzi partidele politice:

- Ce-ați făcut, domnilor, cu ștafeta pe care v-am predat-o noi, revoluționarii, în Decembrie 1989?

- Ce-ați făcut cu Puterea pe care noi am smuls-o comunistilor și v-am făcut-o cadou?

- Ce-ați făcut cu climatul civic-moral demn de această țară, creat de noi în Decembrie 1989?

- Ce-ați făcut cu Țara?

Avem dreptul să punem aceste întrebări și multe altele și avem chiar datoria să pretindem răspunsuri. Dar chiar și fără aceste răspunsuri, vedem și noi cu ochiul liber sărăcirea unora – cei mulți, îmbogățirea altora – cei puțini, proliferarea și încurajarea tacită, dar tenace, a speculei, a corupției, furtul dintr-un patrimoniu zidit prin truda infernală a unui întreg neam, furt protejat uneori de legi stupide, furt tolerat chiar de instituția guvernamentală, de poliție, de justiție. Se jefuiește totul, în domeniul moral, în cel economic... sau cultural, se jefuiesc până și cimitirele!

Se pune întrebarea: cine apără acest patrimoniu, cine salvează capitalul de speranță investit odată cu viețile noastre în Revoluția din Decembrie? Dacă cei în drept, dacă cei direct răspunzători ar avea cu adevărat conștiința și puțința acestei răspunderi ar fi trebuit să știm acum, pe nume, pe mulți din cei foarte mulți vinovați de această hoție care amenință să se generalizeze.

Cum se poate vorbi de reformă, cum se poate vorbi de relansarea economiei naționale, cum se poate vorbi de protecția socială și de intrarea în Europa democratică și prosperă, fără o evidență limpede a răspunderilor, fără salvagardarea climatului civic-moral al țării?

Un lucru este clar: politicienii și politicianismul nu sunt deloc sau sunt mult prea puțin preocupați de ceea ce pe noi ne preocupă, în cel mai înalt grad, din Decembrie 1989 și anume ȚARA.

Ei urmăresc în primul rând PUTEREA și apoi interesele personale.

La acest spectacol asistăm oferit de politicieni?

- Stânga și dreapta se unesc, gălăgioase, pentru a avea o majoritate în Parlament.

- Partidul lui Iuliu Maniu se aliază cu UDMR-ul. Fără comentarii!

- FSN-ul, care ne conduce de trei ani, s-a rupt în două, dând naștere la două partide opuse și dușmane.

- Timp de un an de zile, guvernul Stolojan, cu mai toți miniștrii FSN-iști, a administrat țara având în „opозиție” FSN-ul lui Roman. Deci la putere și în același timp guvernamental și contestatar. Nicicând în România nu s-a mai pomenit așa ceva!

Spunând toate acestea, noi nu urmărim scopuri partizane, nu vrem să agităm spiritele în scopuri politice speculative, nu vrem tulburarea apelor în care să pescuim avantaje, fiindcă nu vrem să afundăm și mai mult țara în criză, mizerie și disperare. Nu pe asemenea căi ne-am constituit noi capitalul politic și nu astfel urmărim să-l amplificăm.

Fiindcă o forță politică virtuală suntem și mai ales cred că trebuie să devenim! Dar nu prin victimizarea noastră și nici prin țapii ispășitori ai altora. Nu vrem să intimidăm, nici să amenințăm pe cineva. Dar existăm!

Se găsesc unii ce par să ne amenințe, ei, pe noi! De curând, un sarmalist a declarat că participanții la Revoluție ar trebui să stea în boxa martorilor sau în boxa acuzaților. Alții vorbesc de lovituții sau lovituri de stat.

Ciudată vocație a regiei politice de a ne distribui în roluri și a ne împărți pe grupuri tocmai bune de manevrat?!

Azi suntem bănuți și mâine judecați: ce am căutat în stradă acum trei ani? De ce am făcut Revoluția? În definitiv, de ce am făcut Revoluția?

- Pentru ca să prolifereze, ca ciupercile, nu numai partidele politice, dar și nenumărate organizații ad-hoc, unele susținute de finanțe străine și pline de pretenții, de pildă de a controla ele alegerile, în timp ce noi stăm pe margine sau la coadă?!

- Pentru ca sute de milioane de lei să fie de fiecare dată împărțite de guvern unor partide care nu există decât pe hârtie?!

- Pentru ca Armata, SRI-ul, SIE și Jandarmeria să continue a fi conduse și de foști comuniști care au dirijat acțiunile de reprimare a Revoluției,

la Timișoara, începând cu 15 – 16 decembrie, la București și restul țării după 21 decembrie?!

Noi am făcut Revoluția:

- Pentru ca nimeni să nu-și mai pună azi în mod serios și eficient problema rupturii de conceptele și modul de gândire al practicii comuniste, întoarse pe dos, rebotezate și mai vârtos aplicate?!

- Pentru că nu numai viața materială, dar și viața spirituală să se degradeze peste măsură, iar cultura să devină un bun de tarabă, unde presa de scandal o înghite și o exclude pe cea care ar ține sus făclia educației și civilizației în această țară?!

Toate acestea au reușit în mare măsură, pentru că noi nu existăm ca forță organizată.

Dacă am fost alături în stradă în Decembrie 1989, dacă am descoperit atunci rostul solidarității noastre și efectul ei providențial pentru țară, nu se poate ca astăzi să nu ne organizăm într-un spirit diferit de al altora, pentru a contribui la întemeierea și înălțarea a ceea ce alții întârzie să întemeieze și să înalțe sau o fac strâmb”.

Discursul prezentat de senatorul Sergiu Nicolaescu la Adunarea festivă a Parlamentului României, consacrată împlinirii a cinci ani de la Revoluție

*Domnilor președinți,
Domnule prim-ministru,
Stimați invitați,
Doamnelor și domnilor parlamentari,*

În jumătatea a doua a acestui secol, România, după sacrificiul de la Yalta, a trecut sub tutela armată a comunismului sovietic, a consilierilor bolșevici și a instructorilor cominterniști, dar aceasta a fost nu numai soarta României, care în anii 1941-1944 a luptat împotriva Uniunii Sovietice alături de Germania, ci și a țărilor victime ale agresiunii hitleriste, precum Cehoslovacia și Polonia, intrate și ele alături de Bulgaria, România și Ungaria sub aceeași tutelă a comunismului stalinist.

Cel mai periculos lucru adus de includerea în sfera de influență a bolșevismului a fost pierderea identității, a istoriei și a conștiinței naționale.

Nu pot să nu-mi amintesc spusele marelui nostru poet Lucian Blaga: „Lozinca va lua locul conștiinței, iar partidul, locul lui Dumnezeu”.

În deceniul șase, ne-am sovromizat în toate direcțiile, sprijiniți și de unele elemente ale etniilor conlocuitoare, dar și de mulți români fără dragoste de țară și puși pe căpățuială.

În 1953, Berlinul face prima mișcare anticomunistă (la 14 iunie), urmată la numai trei ani de revoluția ungară din 1956, strivită după toate regulile de armata sovietică, sub privirile indifferente ale Occidentului.

Ungaria trebuia să fie un exemplu care să elimine orice speranță de rupere a țărilor satelite de Moscova.

Moartea lui Stalin nu a adus nimic nou, ci doar a reconfirmat faptul că bolșevismul este forma cea mai abjectă a dictaturii, indiferent cine este în fruntea imperiului sovietic.

După plata înzecită a despăgubirilor de război, Hrușciiov i-a scăpat pe comuniștii români de sub control și Gheorghiu-Dej începe o politică așa-zis „național-socialist-marxistă”.

Anul 1968 vine să evidențieze poziția deosebită a lui Ceaușescu, noul dictator din România. Începe o epocă favorabilă pentru țara noastră, Occidentul punându-și speranța în dictatorul român, care nu părea dispus să accepte suveranitatea sovietică.

În plasa vicleanului dictator cad oameni politici cu nume răsunătoare: (Nixon, De Gaulle, Pompidou, Strauss, Regina Angliei). Iluzii, românul nu e capabil să-l imite pe Tito, el însuși fiind mai comunist decât fanaticii bolșevici.

Sub privirile încurajatoare ale Europei, sprijinit pe o grupare de profitori supuși și încurajat de un deosebit cult al personalității, Ceaușescu devine cel mai absurd dictator de pe continent. Parafrazându-l pe Blaga, „doctrina ceaușistă va lua locul religiei”.

Deceniul opt aduce însă mari transformări social-politice și economice în țări precum Polonia, Ungaria, Cehoslovacia și RDG. În URSS, Gorbaciov își impunea politica sa, care se dorea a fi o salvare pentru sistemul comunist falimentar. „Malta” se înscrie în istorie ca o pagină-epilog a unei aproape jumătăți de secol început la Yalta, unde trei mari puteri ale lumii și-au împărțit sferile de așa-zisă „influență”. România, alături de alte țări, a devenit victima acestor puteri învingătoare în cel de-Al Doilea Război Mondial, deși sacrificiul uman, economic și militar al României în războiul antihitlerist ar fi trebuit să o impună ca a patra țară învingătoare.

Evenimentele ce aveau să se declanșeze în țara noastră la finele anului 1989 se înscriu în mod logic în procesul general est-european, aflat într-o derulare accentuată, supus principiului dominoului și a unui destin implacabil al istoriei.

Ceaușescu, aproape singur, închistat în dogmele ideologiei sale „originale”, în megalomania sa paranoică, într-un deșănțat cult al personalității, a rămas insensibil la toate semnele exterioare, incapabil să recepteze corect sensul istoriei și prea puțin dispus să se adapteze progresului acesteia. Ca urmare, s-a declanșat un proces de izolare totală a țării noastre pe plan extern, mai ales în domeniile economic și politic, fără precedent în trecutul istoric al României.

Ceaușescu, aproape analfabet, dotat însă nativ cu o șiretenie rar întâlnită, reușește să amestece comunismul, formă organizată de luptă a internaționalismului proletar, cu naționalismul vulgar și primitiv, subjugând

puterea economică, știința, cultura și arta și tot ce era suflare românească în avantajul propriei sale dictaturi. Cu acest amalgam nemiîntâlnit în istoria omenirii, el reușește să intoxice moral o națiune, care din 1938 a fost supusă, neconținut, de cinci dictaturi: dictatura regală a lui Carol al II-lea, dictatura statului național legionar, dictatura personală de tip militar a lui Ion Antonescu, dictatura comunistă de model sovietic a lui Gheorghiu-Dej și dictatura personală a lui Ceaușescu.

Un rol important în cele patru decenii de dictatură l-au jucat acei oameni de știință și cultură care au reușit să cultive un europenism de fond și o conștiință opusă comunismului. Știința, cultura și arta au continuat să creeze, spiritul românesc nu a dispărut, în ciuda opresiunilor și a cenzurii, chiar dacă cultul lui Ceaușescu s-a impus prin teroare, mai ales în cultură și artă. Loviturile de stat din RDG, înlăturarea lui Honecker și în Bulgaria schimbarea lui Jivkov nu puteau fi realizate fără sprijinul Armatei, Securității și bineînțeles fără binecuvântarea lui Gorbaciov.

La noi, din partea lui Postelnicu, Vlad, Milea sau Gușă nu putea veni o astfel de surpriză. În această situație, nu mai rămânea decât organizarea unei revolte de tipul „Valea Jiului - 1977”, sau „Brașov - 1987”, care extinsă în principalele centre muncitorești ale țării să provoace o acțiune represivă violentă, deci începutul unui război civil și în aceste condițiuni găsirea unei cozi de topor care să ceară intervenția Tratatului de la Varșovia pentru restabilirea ordinii, bineînțeles socialiste, și schimbarea doar a lui Ceaușescu.

Câteva declarații din această epocă, stimați colegi:

Mathias Süros, președinte interimar al Ungariei, pe 19 decembrie, la mitingul de la Budapesta: „Cu suflul împăcat putem ajuta ardelenii care doresc autonomia. Autoritățile maghiare sprijină ca Ardealul să devină regiune autonomă”.

Bush, la CNN, pe 24 decembrie: „Statele Unite nu vor obiecta dacă Pactul de la Varșovia găsește necesar să intervină în România”.

Șevardnadze, la Moscova, ambasadorului american, în decembrie 1989: „...Revoluția românilor este treaba lor și a nimănui altcuiva; orice amestec sovietic ar avea ca rezultat să facă din Ceaușescu un martir”.

În 1994, același om spunea unui ziarist englez: „KGB-ul a avut un rol important în decembrie 1989 în România”.

Mai putem aminti de convorbirile telefonice ale generalului Karpaty, ministrul apărării din Ungaria și șefului său de Stat Major cu omologii lor din România.

Trebuie să fim recunoscători acestor militari de ambele părți, care prin profesionalismul lor au împiedicat un grav conflict care putea să izbucnească în acele momente între cele două țări.

Revolta rămânea singura formă de a scăpa în Europa de ultimul dictator de tip stalinist și care reușise o performanță unică de a asmuți asupra sa ambele sisteme (comunist și capitalist). Realizatorii acestor scenarii, din ambele sisteme, nu au apreciat însă la justa sa valoare capacitatea de răzvrătire a poporului român. Umilit și asuprit de sistemul ceaușist, mediatizat și compromis în spectacole de tip asiatic, el era disprețuit și luat în considerare doar ca o cantitate neglijabilă, care putea fi ușor manipulată. La fel și Armata Română.

Încercarea din 13-14 decembrie de la Iași nu a aprins scânteia așteptată. Următoarea mișcare a fost Timișoara.

Faptul că a fost ales un ungur, în persoana preotului Tökes, poate fi o dovadă a preferinței unor organizatori sau pur și simplu o întâmplare, așa cum și coada de la pâine a unor femei, început al Revoluției ruse.

Cu atât mai mult este meritul timișorenilor și nu numai al lor în izbucnirea revoltei și Revoluției. Pornită de la protestul a 30-40 de enoriași, din ziua de 15 decembrie 1989, în zilele următoare sute și mii de timișoreni vor manifesta în stradă pentru libertate, scandând lozinci anticeaușiste. Din acest moment, suntem în fața unei revolte sociale.

În orașul-explozie al Revoluției, Timișoara, au căzut între 16-22 decembrie 75 de morți, 225 de răniți și 987 de arestați. Curajul și eroismul lor au permis extinderea revoltei în întreaga țară. În fața pericolului, Ceaușescu invocă o agresiune externă diversionistă, combinată cu acțiuni ale unor „elemente destabilizatoare” și așa-zis „huliganice”, când în realitate știa că sunt mișcări populare și mai ales muncitorești.

La Timișoara, gen. Gușă simte încă din 18-19 decembrie tendința Armatei de a trece de partea revoltaților. De aceea, ordonă intrarea în cazărmi a tuturor unităților din județ pe 20 decembrie și încearcă să parlamenteze cu reprezentanții muncitorimii, în așteptarea desfășurării evenimentelor de la București: întoarcerea lui Ceaușescu din Iran și mitingul din Capitală.

Cu toate măsurile luate, mitingul din dimineața de 21 i-a fost fatal lui Ceaușescu. Explozia și panica provocată în Piața Palatului nu pot fi puse pe seama întâmplării sau a unor amatori. Ceea ce a urmat a fost cursul firesc al evenimentelor care au avut loc și la Timișoara, revolta populară împotriva ceaușismului totalitar și apoi revoluția anticomunistă.

În noaptea de 21-22 decembrie, la București, ministrul Apărării Naționale, gen. Milea, conduce direct acțiunile de lichidare a revoltei din centrul Bucureștiului, reușind pentru câteva ore să dea impresia că a restabilit ordinea, cu prețul a 49 de morți, 590 de răniți și peste 1.200 de arestați duși la Jilava, anchetati de ofițerii Direcției a VI-a de cercetări penale a DSS, bătuti și maltratați.

În dimineața lui 22 decembrie, ora 7¹⁵, Milea este informat că sute de mii de muncitori se îndreaptă spre centrul orașului. Inima românului nu a lăsat acasă pe nimeni. Au ieșit în stradă. În această situație, el primește ordin de la Ceaușescu să oprească cu orice mijloace afluirea mulțimii revoltate către sediul CC. Milea nu dă nicio dispoziție în acest sens și se sinucide.

Focul Timișoarei aprinsese în acest timp întreaga țară: Cluj, Brașov, Sibiu, Arad. Ceaușescu a făcut în lanț următoarele greșeli, care îi vor fi fatale: în 17 decembrie când a plecat din țară; în 21 decembrie când a organizat un miting de condamnare a evenimentelor din Timișoara; pe 22 decembrie, ora 10³⁰ când a anunțat public sinuciderea „trădătorului de Milea” și în aceeași zi, la 12⁰⁶ când a intrat în panică, a fugit din București, deși sediul CC era apărat de 300 de securiști supraînarmați. Anunțul la radio a morții gen. Milea a fost momentul crucial al ruperii oficiale între Armată și dictator. Apărat de Armată, dictatorul ar fi fost greu de schimbat. La București, în fața mulțimii care se apropia, Armata avea de ales între a deschide focul sau a trece de partea Revoluției. Unii fraternizează cu manifestații. Alți comandanți de subunități ordonă retragerea sau lăsarea drumului liber. Posibilitatea unui război civil între Armată și populație cade. Revoluția pare salvată. Manifestații se îndreaptă liberi spre centrul Capitalei scandând „Armata e cu noi!”...„Jos Ceaușescu!” Dictatorul se pierde, la fel ca și clica din jurul său. Armata nu are conducător. Gen. Vlad, șeful Securității, nu se implică aparent. În această situație, cei doi dictatori fug și ajung în aceeași seară la o unitate militară din Târgoviște. Fuga tiranului îl rupe de Securitate, care părăsește terenul în fața curajului maselor revoltate. Dacă ar fi fost apărat de Securitate, am fi intrat într-un dezastruos război civil la București.

Se intră în perioada golului de putere care urmează perioadei de decapitare a Armatei, când la cârma ministerului nu era niciun ministru, nici adjunct, nici șef de Stat Major, nu partid, nu Securitate, nu Miliție. Străzile și instituțiile publice sunt ocupate de revoltați, de manifestați. Armata, rămasă fără ministru, este retrasă în cazărmi. Ceaușescu se află într-o situație incertă în mâna Armatei, care-i devenise ostilă după comunicatul cu Milea.

Victoria din dimineața de 22 decembrie a dat noi speranțe. Confirmarea avea să vină de la acei minunați oameni adunați în Piața Palatului și care au început să respingă după orele 16.00, prin huiduieli, pe comuniștii care voiau să ia cuvântul de pe terasa CC. Se strigă: „Fără comuniști!” și „Jos comunismul!” din 500.000 de piepturi românești.

A meritat să trăiești aceste momente. Ei au hotărât dărâmarea sistemului comunist. Timișoara a trăit aceste momente în zilele de 20 și 21 decembrie. Revoluția a fost spontană și ea nu poate fi atribuită unor grupuri sau persoane. Ea se datorează tăvălugului a sute de mii de manifestanți, a sacrificiului celor de la Timișoara și a celor din București, între 21 și 22 decembrie, hotărâți să-și facă singuri dreptate, devansând toate planurile străine sau autohtone. În clădirea CC s-au format grupuri de civili, adunați în jurul unor foști miniștri care făceau toate eforturile să le câștige bunăvoința. Dar grupul de tineri revoluționari nu acceptă colaborarea. Aceștia întocmesc o listă a unui Consiliu al Revoluției, îi arestează pe Dincă și Postelnicu și îl obligă pe Dăscălescu să-și dea demisia. Între orele 14 și 17.00 pătrund în clădire o serie de nomenclaturiști, care încearcă să formeze un guvern al cărui scop imediat era „restabilirea ordinii și reînceperea producției”, bineînțeles păstrându-se întreaga structură comunistă. Acestui grup i se alătură și gen. Gușă (venit de la Timișoara) și gen. Vlad.

Un alt loc fierbinte a fost sediul Televiziunii, ocupat de revoluționari în jurul orei 11.30. Se formează un grup de intelectuali, muncitori și militari care, sub conducerea lui Ion Iliescu, venit la ora 14.30, se va organiza sub denumirea de Consiliul Frontului Salvării Naționale. Se întocmește o primă listă de 39 de membri. Seara se transmite pe post, în 10 puncte, primul comunicat al Revoluției pentru libertate, democrație, demnitate și pluripartitism. Din acest moment, majoritatea poporului român speră într-o schimbare de sistem. Atitudinea anticomunistă a majorității celor prezenți în stradă și în sediul provoacă din partea unor fanatici ai regimului comunist o acțiune de diversiune, deschiderea focului în Piața Palatului. Această acțiune avea ca scop crearea unei panici care să împrăștie manifestanții și să permită salvarea partidului și conservarea puterii. Către orele 20.00 au fost atacate în special sediul MApN și Televiziunea. În aceeași noapte începe diversiunea radioelectronică și de dezinformare împotriva Armatei, urmărindu-se crearea haosului și descurajării. Răspunsul prompt al militarilor a creat, pe de o parte, panică și victime, dar totodată a confirmat hotărârea Armatei în apărarea teritoriului național.

România își alege în decembrie 1989 drumul ei original, la fel ca în august 1944. Comunismul a cucerit România după execuția Mareșalului Ion Antonescu, la 1 iunie 1946, pentru ca 43 de ani mai târziu să se prăbușească prin execuția celor doi Ceaușescu de către Armată, în urma hotărârii unui Tribunal Militar special (25 decembrie 1989).

Primul stat comunist a început prin Revoluția Rusă. Începutul căderii statelor comuniste începe cu Revoluția Română. O revoluție nu are voie să demoleze structurile unui stat. Ce a urmat apoi este o altă etapă.

Revoluția a reușit înlăturarea lui Ceaușescu, iar în a doua parte, căderea comunismului pentru prima dată într-o țară europeană. Este meritul sacrificiului celor care au ieșit primii în stradă.

Singurul autor al acestui fapt este poporul român. Pentru încă o dată în istorie am știut să ne hotărâm singuri destinul. Faptul că viața unora s-a schimbat în prea bine și a altora în prea rău nu este rezultatul Revoluției, ci al trădării unora.

Dumnezeu să ajute țara noastră!

*

SUMAR

Crezul meu.....	5
Introducere.....	8
Câteva opinii privind posibila implicare a spionajului sovietic în acțiunile din decembrie 1989.....	20
Posibila implicare a spionajului maghiar în acțiunile din decembrie 1989.....	25
Extrase din opiniile unor cadre medicale privind existența teroriștilor.....	27
Opiniile unor martori privind existența teroriștilor.....	30
Câteva considerații de generalitate cu referire la fenomenul terorist.....	36
Terorism, realitate sau minciună?.....	39
Lupta pentru putere după 22 decembrie 1989.....	51
Interesul sovieticilor.....	59
Granițe închise sau granițe deschise.....	62
Unele concluzii.....	64
Rețeaua informativă a aparatului de Securitate.....	71
<i>DOCUMENTE</i>	
Prima întrunire a Consiliului Provizoriu de Uniune Națională - CPUN (1990).....	78
Ședința de înființare a Uniunii Naționale a Organizației Revoluționare din România (1992). Constanța.....	80
Discursul prezentat de senatorul Sergiu Nicolaescu la Adunarea festivă a Parlamentului României, consacrată împlinirii a cinci ani de la Revoluție.....	84